

ഭക്തി

കൃഷ്ണ

895.1
ഗ111ഗ
ഗ.1

สัพพัญญู

เล่ม ๑

พิมพ์ครั้งที่ ๓
พิมพ์ครั้งที่ ๓,๐๐๐ ฉบับ

พ.ศ. ๒๕๐๘

องค์การศาสนาของครูสภา

ศึกษาวัฒนธรรม

ถนนราชดำเนินกลาง

กรุงเทพฯ

คำนำ

ในการประชุม คณะกรรมการดำเนินงานจัดพิมพ์หนังสือภาษาไทย เพื่อยกย่องงานที่ได้นำมาแล้วในขั้นแรก คณะกรรมการดำเนินงานได้มีมติให้เพิ่มการจัดพิมพ์หนังสือภาษาไทยขึ้นอีก ๓ ชุด คือ ชุดประชุมพงศาวดาร ชุดรามเกียรติ และชุดพงศาวดารจีน

ชุดพงศาวดารจีนซึ่งจัดเป็นชุดที่ ๒๐ นี้ คณะกรรมการได้มีมติให้จัดพิมพ์เฉพาะเรื่องทนายเนองเขิน "พงศาวดารจีน" จริง ๆ เสียก่อน ส่วนเรื่องอื่น ๆ ที่ถือว่าเป็น "เกร็ด" พงศาวดารบ้าง หรือที่แต่งเป็นแบบนวนิยายบ้างให้จัดพิมพ์ต่อภายหลัง

ความจริง หนังสือพงศาวดารจีนไม่ว่าประเภทใดมีผู้นิยมอ่านกันมาก ในสมัยก่อนชาวบ้านร้านตลาดทั่วไปก็ฟังพงศาวดารจีนเหมือนกับการรับประทานอาหาร ฉะนั้นจึงปรากฏว่าบรรดาหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ ของลงเรื่องเงินอย่างน้อยหนังสือเรื่องเขินประจำ นกอ่านจะซื้อหนังสือพิมพ์รายวันเพื่ออ่านเรื่องเงินวนตอวน เรื่องทองพิมพ์นนวนางเรื่องก็เป็นเรื่อง

ที่เคยพิมพ์เป็นเล่มมาแล้ว แต่ทำอ่านไม่ได้ เพราะต้นฉบับ
 เกมหายาก และมีโครงการพิมพ์ขึ้นใหม่ บางเรื่องก็เป็น
 เรื่องที่แปลขึ้นใหม่จากนวนิยายจีน ซึ่งแต่งของพงศาวดาร
 บางเรื่องก็เป็นเรื่องทบทประพันธ์ไทยแต่งขึ้นเอง ท่านอง
 แต่งนวนิยายอาศัยพงศาวดารจีน เรื่องของพงศาวดารจีนที่
 นำมาอ่าน เพราะเห็นเรื่องมีคติแก่ชีวิตและครอบครัวก็มีหลาย
 เรื่อง เช่น เรื่องข่อยขยเหิมง เป็นต้น

ส่วนเรื่องจีนที่จัดไว้ว่าเป็นเรื่อง "พงศาวดาร" นั้น

ปรากฏจากหนังสือตำนานสามก๊ก พระนิพนธ์สมเด็จพระ
 พระยาคำรงราชานุภาพว่า พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
 จฟ้าโลก มีพระราชดำรัสสั่งให้แปลขึ้น ๒ เรื่อง คือเรื่อง
 ไชยชนเรื่องหนึ่งกับเรื่องสามก๊กเรื่องหนึ่ง โปรดให้สมเด็จพระ
 พระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปล
 เรื่องไชยชน และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการ
 แปลเรื่องสามก๊ก นับเป็นเริ่มแรกของการแปลพงศาวดารจีน
 มาเป็นภาษาไทย ในรัชกาลที่ ๒ ได้มีการแปลบ้าง แต่
 ปรากฏว่าส่วนใหญ่ได้มีการแปลในรัชกาลที่ ๔ และรัชกาล
 ต่อๆ มา

แต่การแปลงศาวดารจีนเป็นภาษาไทย ในครั้งนั้นหา
 ใดแปลตามลำดับราชวงศ์กษัตริย์จีนไม่ เข้าใจว่าอาจเพ่งเล็ง
 ไปในความสนุกของเรื่อง หรือตามแต่จะหาต้นฉบับ ได้มาก
 กว่า ทั้งผู้อ่านไม่ปรารถนาจะหาความรู้ทางประวัติศาสตร์
 นอกจากความสนุกเป็นสำคัญ แต่ในการพิมพ์คราวนี้ คณะ
 กรรมการมีความคิดเห็นว่า ควรจะจัดพิมพ์ใหม่ตามลำดับ
 ราชวงศ์กษัตริย์จีน ซึ่งบางที่จะเป็นประโยชน์แก่สนใจของ
 ประวัติศาสตร์บาง จึงได้เรียงลำดับการพิมพ์ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ไท่เก๊ก เริ่มแต่ประวัติศาสตร์ขงเจอบนควย
 นิยาย เช่น การสร้างดวงอาทิตย์
 ดวงจันทร์ สร้างโลก ฯลฯ จนถึง
 ตอนใกล้ประวัติศาสตร์ กษัตริย์
 องค์แรก ๆ ของจีน ตั้งแต่สมัยท
 กษัตริย์ไต้ซันเสวยราชย์ โดย
 ราษฎรเป็นผู้เลือก จนถึงปฐม
 กษัตริย์สืบราชวงศ์ คือ กษัตริย์
 ราชวงศ์แฮกกับกษัตริย์ราชวงศ์เซียว
 (ก่อนพุทธศักราช ๒๑๕๔ ปี ถึง
 ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ปี)

๒. ท้องถิ่น	}	ราชวงศ์ไชยว และราชวงศ์จิ๋ว
๓. เลียบคกก		(ก่อนพุทธศักราช ๑๒๕๐ ปีถึง
พุทธศักราช ๒๑๑๗)
๔. ไชยอัน	}	ราชวงศ์จัน และราชวงศ์ซัน
๕. ไตอัน		
๖. ตงอัน		(พ.ศ. ๒๑๑๘—๓๓๓๗)
๗. สามกก		ราชวงศ์ซันตอนปลาย ชื่อราชวงศ์
ววยและราชวงศ์จันตอนต้น
(พ.ศ. ๓๓๓๗—๕๐๓๗)
๘. ไชยจัน	}	ราชวงศ์จันราชวงศ์ซ่งราชวงศ์-
๙. ตงจัน		ช ราชวงศ์เหลียง และราชวงศ์ตัน
๑๐. นาซอ		(พ.ศ. ๕๐๕—๑๑๓๒)
๑๑. ส่วยถึง	}	ราชวงศ์ซุย และราชวงศ์ถังตอนต้น
๑๒. ชุยถึง		(พ.ศ. ๑๑๓๒—๑๑๖๑)
๑๓. เสียบก	}	
๑๔. ชยนกัษ		ราชวงศ์ถัง
๑๕. ชเตงซัน		
๑๖. ไชยอว		(พ.ศ. ๑๑๖๑—๑๕๕๐)
๑๗. บูเชกเทียน		

๑๘. หงอโต้ว } ราชวงศ์เหลียง, ราชวงศ์จิ้ง, ราช-
วงศ์จิน, ราชวงศ์ซัน, ราชวงศ์ฉิว
(พ.ศ. ๑๕๕๐—๑๕๐๓)

๑๙. น้ำปักช่อง
๒๐. บวนฮ่วยเหลา
๒๑. โหงวโฮ้วเพงไซ
๒๒. โหงวโฮ้วเพงหน้า
๒๓. โหงวโฮ้วเพงปัก
๒๔. ซวยงัก
๒๕. ซองกั้ง
๒๖. เปาเล่งตูกงอัน
๒๗. งวนเฉียว } ราชวงศ์ซ่ง
(พ.ศ. ๑๕๐๓—๑๘๑๘)
ราชวงศ์หงวน
(พ.ศ. ๑๘๒๐—๑๘๑๑)

๒๘. เม่งเฉียว
๒๙. เองเลียดตวน
๓๐. ซองเตกกอวกั้งหน้า
๓๑. ไตองเผ่า
๓๒. เซียวองเผ่า
๓๓. เนยหน่าอดซอ } ราชวงศ์เหม็ง
(พ.ศ. ๑๘๑๑—๒๑๘๖)

๓๔. เมืองมวตเชิงฉือ } ราชวงศ์เซ็ง
 ๓๕. เซงเฉียว } (พ.ศ. ๒๑๘๗-๒๔๕๔)

รวมทั้งต้นเขนหนังสือ ๓๕ เรื่อง ซึ่งฉาแยงตาม

ขนาดหนังสือชกภาษาไทย ก็อาจจะได้ไม่ต่ำกว่า ๕๐ เล่ม
 ต้นฉบับพิมพ์พงศาวดารจีนตามยัญชกกลางนี้ ในปัจจุบัน
 ทำอ่านกันไคยาก เพราะส่วนใหญ่มีไคมีการพิมพ์ขึ้นใหม่
 นอกจากเรื่องท่นยมกนว่าสนุกมาก ๆ เท่านั้น การพิมพ์คราว
 นี้ไคต้องยมต้นฉบับจากหลายเจ้าชองท่วยกน ซึ่งครุสภาคชอง
 ชอแสดทงความชอขบคณท่านเจ้าชอง ต้นฉบับทุกท่านไว้ ๑๕
 ๑๖ ค้วย เพราะความเชอเพอชองท่านเท่กัยไคเป็นการช่วยรักษา
 วรรณกรรมชองชาติไคคองไว้ส่วนหนึ่ง และการจัคพิมพ์นั้น
 ไคไคแก้ไขเฉพาะอักษรวิธิ ส่วนถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ ไคคอง
 ไว้ตามเดิม ซึ่งท่านระไคที่รายภาษาทคนไทยเรานิยมใช้เมื่อ
 ร้อยยไคเศษมาแล้วว่าเป็นอย่างไร.

(๘๖๖๖-๑๖๖๖)

๑๖๖๖

สารบาญ

หน้า

พระเจ้าจิวของครองเมืองตงเกย	๑
ชนอฝากยตรกัษภรรยา	๔
เจยเกยชนซึ่งราชสมบัติจิวของตงทิวเป็นพระเจ้าชยบันเต	๑๑
พระเจ้าคนอวรุหนชาศกโจนลงบ่อ	๑๕
เจยหลิมไปกัเมืองเฮกจิ	๓๐
ชินชกไปอยู่ทแฉวงชวตัง	๕๑
หลี่เอียนไปเมืองไท่ทงวน ชินชกไปช่วยรบโจร	๕๗
ชินชกไปคุมคนโทษมาส่งเมืองโลจิ	๖๘
ชินชกไปตีคคกเมืองโลจิ เคียนหล่งสินพบชินชกไป เชิญไปบ้าน	๗๕
ชินชกไปชนลุยโต	๑๐๖
ชินชกไปเข้าไปหาพ่อโงย	๑๑๒
ชินชกไปพอกัชฮา คือนางชินสูฮุอิน	๑๑๗
หงอกวยชินชกไปทำสัญญาอิงนกขัน	๑๒๗
ชินชกไปกัถยมาเมืองชวตัง	๑๔๐

ตั้งเขยริให้ชินชกไชไปเมืองเซียงชานคุมสั่งของ

ไปช่วยงานแซกเฮยช

๑๔๔

ชินชกไชกับเพื่อนพากันเข้าไปในวัดเซงชกยพ

ชาเดียว

๑๔๘

ชินชกไชเที่ยวคุตโคมในเมืองเซียงชาน

๑๕๕

ชินชกไชกับเพื่อนหนีโยฮุนเซงโตไปทางประทุ

ไซหมง

๑๖๒

จีนฮองไท้จอชนเสวยราชสมบัติ

๑๗๖

หงฮสนเที่ยวสาบานเปนพ้องกันกับเสงควะไซ

๑๗๙

ชินคมไสยกทัพมาทเมอธำอิง

๑๘๑

ชอเขเทยวรบกับเมตพหนาเมืองชย

๑๘๕

เจยววงอาสาหงฮสนเที่ยวไปเซาอ็อพื่อฝำ

๒๑๑

หงฮสนเที่ยวทงเมืองหนไป

๒๒๓

จูมำงออกช่วยหงฮสนเที่ยว

๒๒๕

เทยกาทิมออกจากคูกไทยชายเกลชเดอน

๒๓๔

อิวจันคกกับเทยกาทิมไปตั้งชอง

๒๕๓

- ชินชกโช้ไปช่วยจับผู้ร้าย ๒๖๔
- พวกกองจับ ๆ ชินชกโช้ไปให้โกชว้อของ ๒๗๐
- เซงเบ๊ตตงกับพรรคพวกมาช่วยมารดาชินชกโช้
แซยิก ๒๗๖
- ชีวิตตกภัยเทียบกาก็มาช่วยมารดาชินชกโช้แซยิก ๒๘๑
- ช่มงกกับพนองทงหลายสาขานเป็นพนองตน
๓๘ คน ๒๘๒
- โกชว้อของเขาเงินหลวงไปส่งเอง ๓๐๒
- เผาเมืองช้หน้าชู้ ๓๑๒

INDEX	1
CONTENTS	1
PREFACE	1
CHAPTER I	1
CHAPTER II	1
CHAPTER III	1
CHAPTER IV	1
CHAPTER V	1
CHAPTER VI	1
CHAPTER VII	1
CHAPTER VIII	1
CHAPTER IX	1
CHAPTER X	1
CHAPTER XI	1
CHAPTER XII	1
CHAPTER XIII	1
CHAPTER XIV	1
CHAPTER XV	1
CHAPTER XVI	1
CHAPTER XVII	1
CHAPTER XVIII	1
CHAPTER XIX	1
CHAPTER XX	1
CHAPTER XXI	1
CHAPTER XXII	1
CHAPTER XXIII	1
CHAPTER XXIV	1
CHAPTER XXV	1
CHAPTER XXVI	1
CHAPTER XXVII	1
CHAPTER XXVIII	1
CHAPTER XXIX	1
CHAPTER XXX	1
APPENDIX	1
INDEX	1

พงศาวดารจีน

เรื่อง

สัว่ยก เล่ม ๑

๐ มีความว่า ครั้นนั้น พระเจ้าจิวของ นครเมือง
 ตงเกีย ตั้งอยู่ไซ่ยกทิศตะวันตก มีชนนางคนหนึ่งชื่อ
 เอียดตง พระองค์ตั้งให้เป็นนางวันไซย เอียดตงมีน้องชาย
 คนหนึ่งชื่อเอียดหลมหน้าขาวควเหลือง สังกะคอก ถอ
 กระทบของเหล็กชื่อชวเลงกน ทนกลีบทำซางเป็นอาวุธ อยู่มา
 วันหนึ่งพระเจ้าจิวของ ให้เอียดตงเป็นแม่ทัพ ให้เอียดหลม
 น้องเอียดตงเป็นทัพหน้า พร้อมทวยไพร่พลรวมหกสิบหมื่น
 ไปตีเมืองชุกฉล เอียดตงเอียดหลมพากองทัพไปถึงเมืองเซียง
 จวนชวงเมืองชุกฉล ตั้งค่ายอยู่ห่างกำแพงเมืองประมาณ
 สามลี้ชล ในเมืองเซียงจวนมีชนนางนายทหารคนหนึ่ง
 ชื่อชช้นหยก ชนหยกมีบุตรคนหนึ่ง ชื่อชช้นอ ชช้นอมีภรรยา
 คนหนึ่งชื่อนางเลงสัซหยน มีบุตรชายคนหนึ่งชื่อชช้นฉงมี
 ฉายาเรียกชื่อว่าไท่แสงหนึ่ง

๑ ฝ่ายซ้อของเราเมืองปักกิ่งทราบดีว่า ทพเมือง
 กงเกียยกมารบเมือง เซียงจิวยกกองทัพพร้อมสรรพด้วย
 เครื่องศาสตราวุธ ไพร่พลทหารยกมาช่วยเมืองเซียงจิว
 ซึ่งเขนเมืองหนาคานสู้รบกับกองทัพเซียงไท่เคอั้นเคี้ยว สู้
 ทหารเอียงตงแม่ทัพจิวอองไม่ไต่เมืองเซียงจิวแตกขึ้นหยก
 ทหารเอกถกฮาวฮายในทวย ซ้อองกยกทัพหนีกลับไปจาก
 เมืองเซียงจิว เอียงตงแม่ทัพเมืองกงเกียยกกองทัพติดตาม
 ไปตงค่ายทางกำแพงเมืองซ้อจิวทางหาดยล คนใช้มาแจ้ง
 ความกบขันฮอทหารเอก ณ เมืองซ้อจิวว่า เมอเมืองเซียง
 จิวแตกขึ้นหยกบิดาของซ้อฮายในกลางศึก

๑ ฝ่ายซ้อทราบดีว่า ซ้อฮายบิดาตายในกลางศึก
 กรองใหม่ความอาลัยเศร้าโศกถึงขคาเขนอนมาก แล้ว
 ซ้อฮอกจะอาสาซ้ออง ออกไปรบกับทหารเมืองกงเกีย แก่
 แค้นแทนบิดา ให้จึงไท่ซ้อฮอกจัดแจง ทหารจะออกไปรบกับ
 ทหารเมืองกงเกีย ซึ่งล้อมเมืองฮอย ซ้อองทราบดีว่าซ้อฮอก
 จะออกไปรบกับซ้อฮอกซึ่งล้อมเมืองฮอย จึงให้เกาส่งเสียง
 ชนนางผู้ใหญ่ไปห้ามซ้อฮอกว่า อย่าให้ซ้อฮอกออกไปรบ
 กับซ้อฮอกเลย ทวยเห็นกำลังซ้อฮอกมากจะเขตประตเมือง

ออกไปอ่อนน้อมยอมสวามิภักดิ์ เพราะเมืองเราเป็นเมือง
 เล็กทงทหารกันน้อยกว่าข้าศึก ชนอจึงพศกยเกาเส็งเสียงว่า
 ชอองเห็นจะมีความกลัวเกรง ทหารเมือง ตงเกย จึงให้ท่าน
 มาห้ามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีความเกรงกลัวแก่ข้าศึกเลย
 เกาเส็งเสียงจึงตอบว่า ชงท่านจะออกไปสู้รบกับข้าศึกนั้น
 ต้องคิดประมาณการตัก่อนด้วยว่า ทหารหัวของขกมาล้อม
 เมืองขยมากกว่ามาก ประการหนึ่ง เอยหลิมนายทหารเอก
 มีกำลังฝีมือเข้มแข็ง ไซ้กระษของเหล่ กยาวหนกรชย หาดย
 ชงเป็นอาวต ทงทแกล้วทหารก็มีมากท่านอย่าคิดมานะไป
 เลย ชนอจึงตอบว่า ข้าพเจ้ากขบตาข้าพเจ้าก ธิบราชการ
 แผนเคินโดยความ ชอศศขยสรีตถงจะตายกไม่เสยตายชวต
 ข้าพเจ้าหาพงท่านห้ามไม่ แลวชนอกจคแรงทหารชนรชษา
 หนาตเซ่งเทนตรวจตรากวคชนทุกแห่งแลว ชนอกถยมาขาน
 ไปหานางเลงสยหชนผภรรษา ขอกกขนางเลงสยหชนว่า
 ขคาศยเมืองเซียงจิวแตกแลว บคาเรากตาย ในกลางศึก
 ขคนทหารเมืองตงเกยขกเขาลอมเมืองเราถงรวมเซ่งก้าแพง
 เมืองขยแลว ขคนเกาเส็งเสียงชนนางผู้ใหญ่กไม่คค
 คอสุจะออกไปยอมสวามิภักดิ์กับข้าศึก บคาเรากขควเรา

ก็เป็นทหารรักษาชายแดน ในเมืองยี่ก๊กมาช้านานแล้ว ถึงจะ
 ตายก็ไม่เสียตายชวัก แทนองสาวเราซึ่งเป็นภรรยาพี่โง่
 ไปอยู่เมืองไคตักไม่ทราบข่าวคราวถึง โคะเตจันบ้านนี้ จะ
 เป็นประการใดก็ไม่แจ้ง บัดนี้ยังมีแต่ไท่เผ่งหนิงยศรชาย
 ของเรากยังเล็กอยู่ มีอายุแต่เพียงห้าขวบ ขอสว่างยกเจ้า
 ด้วยกยกมถุภระของทองแดงของเราไว้ ทิ้งไปภายหลัง
 จะโตใหญ่โตไว้ สิบแซ่ชนตอไป ถึงตัวเราเรตายก่อน
 ตาหลิบ ชนยี่ก๊กภรรยาพลึงเสียกันคนนั้นแล้วกรองให้
 มีความอาลัยเศร้าโศกเขินอนมาก ถึงเสียกนยงมท
 ชาติคาก ไคยนั้นเสวยทหารชาติคามาตอลองรบ ไห่รองคิง
 สนน คงแผนคินจรตลาย ด้วยว่าเกาเส่งเสียงเข้คยประต
 เมืองฮอดไปขอมสวามภคคกยชาติค ชนยี่ก๊กแรงแคงคย
 ชนมาตอทวนออกไปสู้รบกับชาติคแลเห็นทหารเมืองคิงเกย
 หนนเนองกันเข้ามาในเมืองคิงคณ ในมหาสมุทร ชนยี่
 มทหารพรรคพวกรวมใจอยู่สองร้อยคนกตคเห็นวาทไห่นจะ
 ตานทากคอสทหารเอยหลมทพทนาเมืองคิงเกยไค ก็จา
 เป็นจำใจขยทหารเขาคอสเป็นคระลยอน ทหารชนยี่สองร้อย
 คนกตยทมค เหลลแต่ชนยี่คนเคยวสู้รบอยู่ ในกลางทหาร

เมืองตองเกษจนเสื่อเกราะ และขานมาอภัยไปช่วยโลที่คอง
 จรรคควบนาคีรง ชนชดกเกาทณททังทวทงขมาขอตล้าท
 ทอสรวยเจบปวกเหลอกลางแลวรงร้องประกาศว่า มิใช่ข้าพเจ้า
 จรรคตชาศักไมไต่เมื่อไรเพราะชนนางกงฉน เบคปรเทศเมือง
 ออกไปขอมสวามภกตแกชาศัก ข้าพเจ้ากตสันกาลงแลว ทระ
 ฉลของคณเจานายตอไป ชนอมมานะภทพณ กชกกรบยออก
 ไลมาพันทหามเมืองตองเกษตายลงอกตยสสยหาคณ เอยหลม
 กชขมาเขามาไกลเอาทวนแทงถกคชชนอ ตกมาตาย ขาย
 ชนอ ไกลสยส้ามย เอยหลมกให้ทหารถคหวมกและเสื่อ
 เกราะกยทวนของชนอเก็บไว้ ขณะนั้นในเมืองชอจวกาลง
 ชลมนว่นววยพวกราชฎรแตกคณ กวยทหารเมืองตองเกษเขา
 เมืองโต นางเลงสชชยชนภรรยาชนอทรวายว่า เมืองแตก
 แลวและส้ามกคองตายเข่นแน่ กัรชองให้พลางจตแจงรววยรวม
 ทรพยสังของกยชนอานคนใช้ พาไทเผ่งหนงกบกระบอง
 ทชงแดงสองชนหนออกจากขาน ขณะนั้นทหารเมืองตองเกษ
 มากมายเข้ามาในเมืองราชฎรแตกคณว่นววยประปนกัน นาง
 เลงสชชยชนกยชนอานคนใช้พลกกันไป แก่ ไทเผ่งหนง
 สยทรวายอุมไว้ด้วย ๆ เวลานั้นเป็นเวลากลางคณไมมทระ

อาศัย นางเลงสี่ฮยอนกับยชตรกพากันหลบหลีกฝูงคน
 ลตลงแฝงไปถงถนนเล็กแห่งหนึ่ง เห็นประตูบ้านขี้ค้อย
 ไคยนเสียงเค็กรองไค้อยู่ในบ้าน นางเลงสี่ฮยอนจึงเคาะ
 ประตูขึงว่า เจ้าประคุณใครอยู่ข้างในไปรกรกรมารับ
 ข้าพเจ้าแม่ลูกค้อย ในทันใดนั้นเห็นหญิงคนหนึ่งสวมเต็กฮาย
 ประมาณสามชวบ เข้คประตูออกมารับพานางเลงสี่ฮยอนเข้า
 ไปในบ้านแล้ว ยชคประตูเสย หญิงเจ้าของบ้านจึงถามนาง
 เลงสี่ฮยอนว่า ยชคนบ้านเมืองเสยกำลังชดมน่วนวายอยู่
 ท่านมาแต่ไหนเหตุยงไรแม่ลูกจึงมาถงบ้านข้าพเจ้า นาง
 เลงสี่ฮยอน ก็แจ้งความแต่ต้นจนถึงซนฮสามต่าย ในกลาง
 คึกให้หญิงเจ้าของบ้านฟังแล้ววว่า ยชคนข้าพเจ้าทรมทระอาศัย
 ไม่ ขอท่านไค็กรณาขออาศัยพึ่งพอสั่งยเรียบรอยแล้ว
 ข้าพเจ้าแม่ลูกจะกรวบลำท่านไป หญิงเจ้าของบ้านจึงทราบ
 ว่า นางเลงสี่ฮยอนเป็นภรรยาชนนางนายทหารจึงบอก
 นางเลงสี่ฮยอนว่า สามข้าพเจ้าขอเทยอเค็กลงนกรกรรม
 เสยชานานแล้ว ทวข้าพเจ้าขอหมอกสมยชตรช่ายคนหนึ่ง
 ไม่มีคนนอนอย ในบ้านนคอก ข้าพเจ้าก็เ็นม่ายท่านก็เ็นม่าย
 ข้าพเจ้าทรมความรงเกยงไม่ จึงยอกนางเลงสี่ฮยอนให้

ฮวงยี่จาง

จินชกโป

เทพกษัณ

เซียงเซต

ส่วยถึง เล่ม ๑ ๕

พักอยู่ด้วยกันก่อนเมื่อนานเมืองเช่นปกติเรียบร้อยแล้ว จึง
ค้อยกไปอยู่ที่อื่น นางเลงสัสหยินถามความขบคิดว่า ถ้าม
ความเมตตาของปลมภษาพาเจ้าแล้วเป็นพระคุณอย่างขง นาง
เลงสัสหยินกับบุตรภักษาศิขยกับนางหมอกส ครนอยู่ใค
สามวันส่วน เชยตงแม่ทัพประกาศให้ราษฎรซึ่งระสำรรส่าย
แตกหนกกองทัพ ทงขานเรือนภมิลำเนาไปชุ่มชอนอยู่ให้กลย
คนเขามาอยู่บ้านเรือนตามเดิม ครนราษฎรเช่นปกติเรียบ-
รุษแล้ว เชยตงแม่ทัพเก็บทรัพย์สินของในเมืองชอจว
ยกกองทัพกลับไปเมืองตงเกย แต่ชอจงเจ้าเมืองเมอเมือง
ชอจวเสียดแก่เชยตงแม่ทัพเมืองตงเกยแล้วไม่ปรากฏว่า ะ
เป็นและตายหนไปทางไหนไม่ ๕

๑ ฝ่ายนางเลงสัสหยิน นางหมอกสอยู่ด้วยกัน

มาจนชายไทเผงหนงโคสยหยาบ เทยอกหนงบุตรนางหมอก
สอายโคสยสามบ ก็พาเด็กทั้งสองไปให้ชนแสตจนหนง
สอ ชนแสตจงชอไทเผงหนงชอชนฉงมีฉายาเรวกว่าชกโย
ตงชชเทยอกหนงชอเทยกากมฉายาเรวกจอเจยค ครนอยู่
มาชาวในเมืองชอจวแพงราษฎรไคความมคคอยากเทยครอน
ลิมตายเป็นอนมาก เทยกากมกับนางหมอกสสองคนแม่ลูก

กัณนางเลงสี่หีนไปชอบเมืองเล็กเสีย ต่างคนต่างมีความ
 เกรงใจกลัวต่อกันเป็นอันมากตั้งเสียกันแล้ว นางหมอก
 สักยเทยตากมกพากันไป ๗๕

๑ ผ่ายเอียงตงยกกองทัพกลับไปลงเมืองตงเกย เขา
 เผาพระเจ้าวอชิง แแรงความตามซังไตคม ทหารยกไปต
 เมืองซอจว เมืองเซียงจวไตมิซชชนะกลับไปทการ
 จวอชิงมีความขนิขกป่นข้าเห็นจวางวลแล้วตงไหเอียงตงเป็น
 ชยงขนนางผู้ใหญ่ตงแต่นนมาทวงเมืองบกชไตผายเห็นอก
 ยอมขนกยเมืองตงเกย เมืองตงเกยไตเป็นเมืองใหญ่มีอาณา
 เลอิ่งตงแผ่ไปททแห่งทุกคาลัย จรกลาวตงเซียงตงขนนาง
 ผู้ใหญ่มีบุตรคนหนึ่ง ชชเอียงเกยนมปลกษณะจกษเหมอน
 ดวงดาวในอากาศ เห็นตงประหลาดกวาคันทงป่วงอยมาม
 หลวงชคนหนึ่งมาหาเซียงตงกยภรรยาแล้วชกว่า บุตรชาย
 ของท่านตงนนานไปจะมขญมาก แต่ตงจจากขคามาจค
 เสียแต่เด็กจึงจะตซาพเจ้าจะรบยบุตรของท่านไปสัง สอนเลียง
 ตไปภายหน้าจึงจะไตคต เซียงตงกยภรรยากมีความขนิขมอย
 เอียงเกยนมปลกชให้หลวงชไปเป็นคิชยหลวงชหลวงชกเลียง
 บุตรเซียงตงจนเติบโตใหญ่ขนกพามาสังเซียงตงขย ใตประมาณ
 ลับเซียงตงช่วยตงกตงแกกรรม ๗๕

๒
+
ชยบันเต

๓ ๔
ชยเอียงต

บินช้อดเต็กทลมหนง เกาหลยหนง ไชยอหนง ชุนนาง
 ฝายบค้อเอยชหนง ตีกกเทยหนง ไชยคยคทหนง ชนคมีไช
 หนง พรอมคด้วยชุนนาง ขำราชการฝาย ชุนฝายบคยตาม
 ทำแหงงแล้ว พระเจ้าชยบุนเท็กตอย ในยคกรรมมาหลายบ
 อยมาวหนงทรงคควำ ะโรครแ่มอำณาเซตชอกไปให้
 กวางชววงคคระยกกองทฟไปตเมืองนำคน แแต่ยงหาใ
 ปร์กษาชุนนางผู้โตญุ่นอยไม่ เป็นแต่ใคคนสนทแ่งเป็น
 พ้อค้ำให้ไปสยคตรวจคแและรายเมืองนำคน ครงนนพระเจ้า
 ทนอวรุ ครองเมืองนำคนชยกกทหนง มอชยาศยเรยชรอย
 แลลยวลลาควำคนทงปวง แแต่ไปหลงรกนางเตยชวลรว
 นางชงกชบนกชชยทงสอง มีใคชอกวำราชการขานเมือง
 ฟงแแต่เครื่องคนตรชยรชงกนไคระเสพลฐราชอยเป็นเนองนคย
 หาใคเอาใ โส้ในราชการขานเมือง ครงนนฝชนางสอง
 คนช้อคคงหอม คงงงเป็นคคนสอพลอประยบประแรง พระเจ้า
 ทนอวรุ กลมหลงพนเผออย แแต่อัสตรฝาย ในลระเลย
 ราชการขานเมืองเสย กตคคัพทชงพระเจ้าทนอวรุ มีใค
 เอาพระทยขำวงรภษายานเมืองหลงอยควบอัสตร ทวาย
 ด้งพระเจ้าชยบุนเท็กชยเนอง ๗ เวลาจนหนงพระเจ้าชยบุนเท

เสด็จออกว่าราชการ ตรัสเรียกเอเยชชุน นางผู้ใหญ่เข้ามา
 ปรึกษาว่า เราเรียกกองทัพไปตีเมืองน้ำตน แต่ศึกเกรง
 เมืองขกชนจะเรียกกองทัพมาตีเมืองเรา ขณะเมื่อปรึกษากัน
 ยืนนสน้องเอเยชชกกราบทูลว่า เมืองน้ำตน
 พระเจ้าตนฮาวจุลมหองชัยด้วยฮิสตริยานเมืองกรวงโรย
 เป็นทวงท้อยแล้ว ข้าพเจ้าจะขอรับอาสาเป็นแม่ทัพยกทหาร
 ไปตีเมืองน้ำตนมาถวายให้จงได้ แต่เอเยชชกคนนี้ไม่มี
 ฝีมืออย่างใดแต่เอเยชชกจะใคร่ได้เป็นที่โทจือ คิดจะแย่ง
 ที่โทจือของพชายอยู่เสมอ ด้วยเอเยชชกเป็นโทจือเป็นคน
 มีความมกตัญญู แต่ทำการมักเฉื่อยช้าและนิสัยเป็นคน
 อ่อนแอ เอเยชชกจึงชวนรับอาสาไปตีเมืองน้ำตนปรารภกันว่า
 จะชนะได้บ้านเมืองมาด้วยความชอบมาก ก็จะได้หาเหตุได้
 โทษโทจือให้หลงถอนตัวก็จะได้เป็นที่โทจือ ประการหนึ่ง
 ชุนนางฝ่ายทหารที่มีฝีมือก็จะได้อยู่ในอำนาจ เป็นกำลัง
 ที่จะคิดการต่อไปเบื้องหน้า เมื่อเอเยชชกเข้าไปรับอาสาต่อ
 หน้าทงคิงนน พระเจ้าชยบันเตกรงพระทัยอยู่ยังหาได้
 ตรัสประการใดไม่ ขณะนั้นชุนนางพนักงานนำกราบทูลว่า
 พ่อโงยขกกองทัพมาตีเมืองไซปักเอ็กจิ้ว พระเจ้าชยบันเต

ไต่พง กรีบสง ไทเอชหลิมยกกองทัพไปปราบปรามพ่อโงย
แล้วให้เงินทอง เอชกววงเป็นแม่ทัพฝ่ายชาย เอชชเป็นแม่ทัพ
ฝ่ายขวา เกาหลยหลเอชย เป็นชื่อมาปลศทพรวมไพร่พล
ยศยหม่นโฮยคยค ชนคมโฮ เป็นทัพหน้ายกไปตีเมือง
นำคน แม่ทัพนายกองพร้อมกันกราบถวายบังคมลายกกองทัพ
ไป ให้นำเงินทอง เอชช ยกกองทัพไปตั้งหัวเมืองคานทาง
กไม่มีผู้ใดต่อสู้เบียดประทเมืองออกยอมสวามิภักทยกกองทัพ
เมืองชย กองทัพเมืองชยยกดวงเลบเข้าไปใกล้เมือง
หลวง หัวเมืองรายทางก็มีหนังสือบอกเข้าไปยังเมือง
หลวงกรุงจกตวม ชนนางทงสองกยคเนศความเสยหา
นาชนกรายทลพระเจ้าคนอาวจ ไม่ มีชนนางผู้ใหญ่คนหนึ่ง
ชชชวนเหบนเป็นทขคเชษะ จระชชเขาเผากไม่ใดเผาควย
พระเจ้าคนอาวจ ไม่ใดเสคจออกวาราชการเลย ชวนเหบน
คอยเผาคอยเป็นหลายวงไม่เสคจออก ำนกองทัพเมืองชย
ยกมาตงเม ชงกววงเหลง ชนคมโฮ โฮยคยคนายทัพ
หน้า ยกทหารข้ามแม่น้ำเมืองกววงเหลงมา ใกล้ค้ำขล
ไฉเจษะมทหารรักษาคานชชจอกเกยน จอเกยนจะยกทหาร
ออกต่อสู้หาทนทระออกไปไม่ พอกกองทัพทงสองถึงค้ำขล

ไฉ่เจียงเสี้ยกาน โจเกียนกัพาทหารหนีไปเมืองเจียงเตา
 เสี้ยมเมืองหลวง ขณะนั้นพระเจ้าคนอวู ไม่เสด็จออก
 โจเกียนคอยเฝ้าทาง ประตูเวลาเช้าจนถึง เวลาเย็นจึง ไ้เฝ้า
 กรายทูลความ ว่าเรื่องเมืองชัชยกกกองทัพใหญ่ มาจนถึง
 คำขลุ ไฉ่เจียง โกลเมืองหลวงแล้ว พระเจ้าคนอวู วยสัง
 ว่า ทอเวลาพรุ่งนี้จึงค่อยปรึกษาคณะกัน แล้วพระเจ้า
 คนอวู ก็เสด็จขึ้น ครั้นรุ่งขึ้นก็ไม่เสด็จออกกำลังมีวเมา
 สุวา และหลงเพลคเพลนอชกวยสัตว์ ถึงสามวันจึง ไ้เสด็จ
 ออกจึงรบสัง ไ้ เชี่ยวมอชอชยมตงขนนางนายทหารทั้ง
 สองคน รุกแรงทหารเขาเป็นกองทัพยกไป ครั้นยกมาถึง
 คำขลุเล่ง ชว ประทะทัพโฮยคยคยเมตพพหนาเมืองชยนายทัพ
 ทั้งสองฝ่ายยกกองทัพเขารบกัน เชี่ยวมอชอชอองาวใหญ่
 ขยมาออกหน้าเขารบกับโฮยคยคย โฮยคยคยถอนขยมาเข
 รบกันไ้เสียท่าเพลง โฮยคยคยควาคด้วยเสียงอินตงแล้วเขา
 ทวนแทง ถูกเชียวมอชอชตคมาตาย กองทัพเมืองนาคัน
 แตกยมตงกทนกลยเขามาเฝ้าพระเจ้าคนอวู ทูลความขง
 เชียวมอชอชตายกับเสียทหารเป็นอนมาก พระเจ้าคนอวู
 ทรงทรวายแล้ว ก็ไม่ทรงชคเคของกรวไ้กรบประการไ้ รบสัง

ให้เจ้าพนักงานเอาทองคำมาสองทอย พระราชทานให้ยืมตั้ง
 ครัวเตรียมทหารยกออกไปรบอีก ยืมตั้งกรายถวายขังคมนา
 คุมทหารออกไปถึงค่ายลเจียะเกียะกิง พยกองทัพสนคิมไซ
 ยกมาตั้งค่ายบนเนิน ยืมตั้งกไม้คกระต้อสี เข้ายอมสวามภักค
 กษัตริย์สนคิมไซ สนคิมไซก็ให้ยืมตั้งนำกองทัพสนคิมไซยก
 เข้ามายังเจียะเถาเสียนในเมืองหลวงโต ราษฏรไพร่บ้าน-
 พลเมืองพากันตกใจแตกตื่นหนีไป

๑ ฝ่ายพระเจ้าตนฮาวู เสียดใจชอก ฅ ทวารราชา
 คอยฟังข่าวกองทัพยกออกไปรบกับซาคัก พอทอดพระเนตร
 เห็นทหารเมืองชยถอฮาวู ยกเข้ามาในพระราชวังโตแล้ว
 ก็ตกพระทัยลงจากพระที่นั่งจะเสด็จหนีไป ถ้วนเหียนซุนนาง
 ผู้ใหญ่คชขอพระมหกตไว้วา พระองค์อย่าหนีไปเลยพวกซาคัก
 คงจะไม่ทำอันตรายชอก พระเจ้าตนฮาวู รบสังวาท ซึ่งจะ
 คอยอยู่นั้นไม่ได้ ท้องหลยหนีไปเสียให้พนักษัตริย์ก่อน
 รบสังคองนั้นแล้วกรวยเสด็จหนีซาคักเข้าไปในแก่งข้างใน
 ไปหานางเตยวลสุวรรณางขงกษัตริย์นภยชยทงสอง รบสังว่า
 ขคนทหารเมืองชยยกมาก็เมืองเราแตกแล้ว เจ้ากษัตริย์ของ
 คคฮานหนีซาคักไปทวยถน ครบสังคองนั้นแล้ว พระมหกตชวา

จงขอมอนางเทยวตชีว พระหัตถ์ซ้ายจงขอมอนางชงกยอิน
 ปากนหันไปลงบอเกงเอียงแฉ ในพระราชวังข้างใน
 ไทยนเสียงททารเมืองชยให้ร้องขอของเขามาในพระราชวัง
 พระเจ้านอนอาวู จงตรัสกับนางทั้งสองว่า เราหนีเข้าคอก
 ไปไม่พ้นแล้ว เจ้ากับเราต้องตายตรงนเถตรับสั่งดังนั้น
 แล้ว ก็ชวนนางกยชยทั้งสองกระโดดลงไปอยู่ในบ่อ
 เกงเอียงแฉ ทนายจะให้ลงแก่ความตาย แต่นำในบ่อ
 เกงเอียงแฉตน พระองค์กับกยชยทั้งสองซ่อนตัวอยู่ในบ่อนั้น
 ได้ครึ่งวัน ก็ไต่ขึ้นเสียงททารเมืองชยเข้ามาในพระราชวัง
 เกยคนทรรพยสังของเจนนกสนมกานลในวงเสียงอของฮย
 ฝ่ายพวกททารเมืองชยเห็นนางเจยเกงฮ้องเข้ากบไทจอนง
 ร้องให้อยู่ในเกง ททารเมืองชยเทยวคินคูกไม่เห็นพระเจ้า
 ตนอาวู ททารเมืองชยจึงร้องทวาคถามนางสนมว่าเห็น
 พระเจ้านอนอาวูเสด็จหนีไปอยู่แห่งใด ถ้าไม่บอกตามจริง
 ก็จะมาเสียบ นางสนมกลัวททารเมืองชยจึงบอกตามจริงว่า
 เมศตระกน เห็นพระเจ้านอนอาวูเสด็จขยทบอเกงเอียงแฉ
 เห็นจะโรนลงไนบ่อตายเสียแล้ว ท่านจงไปค้นคอกเอาเด็ก
 ททารเมืองชยก็ปากนมากทบอเกงเอียงแฉ เห็นไนบ่อนั้น

มคอยจึงเอาของไปควานค้นในขอกไม่พบประสงค์ ทหาร
เมืองชัยจึงเอากอนศลาทงลงไป พระเจ้าตนอาวู เห็นทหาร
เมืองชัย เอากอนศลาทงลงมาจึงรบสังฆนไปว่าทวเราอยุท
แล้วจึงเอาเชือกหย่อนลงมาเถกเราะชนไปโดยด ทหาร
เมืองชัยไคยนัก เขาเชือกหย่อนลงไป รับพระเจ้าตนอาวู
พระเจ้าตนอาวูยกนางกยชัยทงสองกยเชือกไวมนคง แล้ว
รบสังฆาให้ชกเชือกชนโดยคดยาให้เป็นอันตราย เราจะให้
เงินทองเป็นรางวัลให้จงมาก ทหารเมืองชัยชกเชือกชน
ไม่ไคด้วยพระเจ้าตนอาวูยกกยชัยทงสองพากนชกเชือก
ชนมาทงหนกชกทหารเมืองชัยชกเชือกลงสคนกไม่ชนง
คคควา ชะรอยจะเป็นกระคณ มขญจหนกลงเพียงน
ทหารเมืองชัยเรียกพวกกันมาช่วยชกหลายคนแล้วช่วย
กันชกพระเจ้าตนอาวู กยกยชัยทงสองกชนมาจากขอกไคโดย
สควก จึงพาควพระเจ้าตนอาวู กยกยชัยทงสองไปหา
ชนคมิโฮ โสยคยคแม่ทพหนาทงสอง พระเจ้าตนอาวู
กระทำค่านนายทหารทงสองโดยความเกรงกลัว นายทหาร
ทงสองกทวเราว่าท่านอย่าเกรงกลัวเราเลย แล้วกให้ทหาร
พาควพระเจ้าตนอาวู กยกยชัยทงสองไปขงไว้ทเทกกาเคย

ทำหนักข้างในให้ทหารรักษาไว้เช่นกวตชน ฝ่ายจีนฮ่องแม่ทัพ
 ฝ่ายซ้ายทราวยว่า เกียนคังเมืองหลวงแตกพระเจ้าตนฮาว
 ทหารเมืองซชยกจับตัวได้แล้ว จึงส่งให้หลเฮียนเกาหลย
 ชนนางทั้งสองเข้ามาในเมืองเกียนคัง ประกาศให้ราษฎร
 ระวังระสาบแตกกันทั้งครอบครัวเสีย หนักกองทัพไปให้กลย
 มาอยู่บ้านเรือน ทำมาหากินตามภูมิลาเนาตั้งแต่ก่อน และ
 ประกาศไม่ให้ทหารเมืองซชยกกระทำกมเหิงเขียดเขยนราษฎร
 เกยเอาทรัพย์สินสิ่งของแย่งชิงเอามาเป็นประโยชน์ ราษฎร
 หมายประกาศห้ามทหารเมืองซชยกไม่ให้ทำร้ายแลวกพากัน
 เข้ามาอยู่ตามภูมิลาเนาที่บ้านเรือนเป็นปรกติ อยู่มาไต่สาม
 วัน จีนฮ่องทราวยนางกยชยทั้งสองมลักยฉรงคางาม ฮยอก
 ใจใคร่ได้เป็นภรรยา จึงใช้ให้เกาเตกหงบตรเตาหลยเข้าไป
 ในเมืองเกียนคัง รับนางกยชยทั้งสองมา เกาเตกหงค่านย
 ล่าจีนฮ่องเข้าไปในเมืองเกียนคัง ก็เข้าไปหาเกาหลยผยคา
 บอกเกาหลยตามขงจีนฮ่อง ใช้มาตกประการแล้ว เกาหลย
 จึงวาจจีนฮ่องเป็นฉงแม่ทัพตเมืองเกียนคังได้ ปรารภนาจะ
 ให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข ขงจะพนเผชชยด้วยเรื่องฮตศกร
 เป็นอารมณ์อย่างนหาสมควรไม่ เกาหลยก็ไม่ยอมส่งตัว

กยชยทง สอง มอขให้เกาเทกหง นำไปให้กยจันชองไม่
 เกาเทกหงจึงวากยบคาวา จันชองเขนแมทพมิอาชญาสัทธ
 ชงยคาวชคชวางนางทงสองไวเนน กระเขนทชคใจกยจันชอง
 คอกกรรมง หลเขนจึงพคกยเกาหลยว่า นางเตยवलชว
 และนางชงกยชนสองคนนเขนหญิงไมค เมืองนำตนเสย
 มมองกเพราะพระเจ้าแผ่นดินลุ่มหลงไปคยวนางทงสอง ถ้า
 นางกยชยทง สอง ตกไปอยู่ในเมืองชยก็กระทำไหยานเมือง
 ยบเขนสลุเสยไป จาเราจะฆ่านางกยชยทงสองเสยคกกว่า
 ชย้าให้ไปตงเจ้านายของเราเสย เกาหลยจึงวากยบหลเขน
 ว่า ชงท่านพคทงนสมควรรณก เกาเทกหงกชอนวอนไวมิ
 ใหฆากยชยทงสองเสย หลเขนก็หาเชอพงไม่ ใหททว
 จยควนางกยชยทงสอง ไปฆาเสยทชชกเมือง ททวไค
 รัชคาสงแลลว ก็พานางทงสองไปตงนอกเมือง กคคคัระษ
 นางทงสองตามสง เมอหลเขนฆ่านางทงสองเสยแลลว
 ราชฏรไฟรขานพลเมือง ก็พากนสรรเสริญและมีความชนค
 แตยทกควคน ฝ่ายเกาเทกหงจะรวมนางกยชยทงสองมา ก
 ไมไคตามควจันชองตง เพราะหลเขนฆาคายเสยแลลว
 เกาเทกหงก็ลาเกาหลยกยบหลเขนกลบไปคยวจันชองจันชอง

เห็นเกาเต็กหงกลบชอกมาจากในเมืองเกียนคัง ก็มีความ
 ยินดี นกว่าเกาเต็กหงคังไค่ นางทั้งสองชอกมาให้ตามความ
 ปรารถนา จันอ่องจึงถามเกาเต็กหงว่า ท่านไค่ นาง
 เคยพลชอกนางชงกยขึ้นมาแล้วหรือ เกาเต็กหงครั้นจะ
 ขบขความตามจริง ก็กลัวจันอ่องจะขเคืองชงเกาหลย
 ฝุดดา จึงกล่าวความใส่โทษหลเฮียนนเคตเคยว่า เมื่อก่อน
 ใช้ให้ข้าพเจ้าไปรับนางกยชยทงสองนน เกาหลยฝุดดา
 ข้าพเจ้า ก็มิไค้ชชวางเตรยมรดกกับนางสาวใช้สยคนจะส่ง
 ความางกยชยทงสองออกมาให้ท่าน แต่หลเฮียนชคชวางไว
 จันอ่องจึงถามเกาเต็กหงว่า หลเฮียนชคชวางไวด้วยเหตุ
 อย่างไร เกาเต็กหงแจ้งความกับจันอ่องว่า หลเฮียนว่านาง
 กยชยทงสองน เป็นหญิงกาลกณกระทำให้บ้านเมือง
 เกียนคังสาชสูญเสยไป ก็เพราะหญิงทงสองน หลเฮียน
 ก็ฆานางทงสองเสยแล้ว จันอ่องไค้พทงนน ก็สะระงชน
 ทงความความเสยใจงน ก็พควายดาเจ้ากอยทนน ทำไม
 จึงไม่ทคทานห้ามปรามหลเฮียนไวเล่า เกาเต็กหงว่า
 ข้าพเจ้ากับยดาข้าพเจ้าไค้ห้ามปรามหลเฮียนถึงสามครั้ง
 หลเฮียนก็ไม่เสอพงกลบว่าข้าพเจ้ากับยดาข้าพเจ้า จะนำเอา

สตรีทั้งสองคนมาหาให้นาย เจ้านายจะหลงไหลไปด้วย
 นางทั้งสองให้เป็นที่เสอมเสียชื่อเสียงไปต่าง ๆ เงินทองได้
 พงคณน ก็มีความซัดเคืองหลงไหลเย็นเย็นอนมาก จึงว่าชะรอย
 หลงเย็นจะใคร่ได้นางทั้งสองไว้เป็นภรรยา ครั้นเราให้ท่าน
 เขาไปรับทราบสมควรปราศรัยของหลงเย็นไม่ หลงเย็น
 จึงแกล้งพานางทั้งสองเสีย เงินทองคดซัดเคืองพยายาม
 หลงเย็นชอบเย็นอนมาก และหลงเย็นคนนั้นชาติเป็นมังกร
 ทองลงมาเกิดมีเต้านมสามเท่า ภรรยาชื่อนางโตศรีเป็น
 หลานของจิวฮงเจ้าเมืองตงเกียมาแต่ก่อน หลงเย็นคน
 นี้รูปร่างสะสวย เมื่อกครั้งไปปราบเง่มงคนรบกับพวกโจร
 หลงเย็นยิงเกาทัณฑ์เจ็ดสิบสองที ลูกพวกโจรตายเจ็ดสิบ
 สองคน ตงแต่นั้นมาจึงมีอำนาจมากชื่อเสียงปรากฏยังนัก
 ครั้นตเมือง เกียนคังแตกพานางกษัตริย์ทั้งสอง ก็ยกจิง
 คังหอมขึ้น นาง กง ฉุนชกสองคนจัดแจงบ้านเมืองเอาทรัพย์
 สั่งของ ข้าเห็นจ ร้าง ว่างแก่ทหารทั้งปวงตามสมควรแก่ความ
 ชอบ จิตการบ้านเมืองเรียบร้อยแต่มีความผิดใจอยู่กับ
 เงินทองแม่ทัพ คอยเรือพานางกษัตริย์ทั้งสอง ครั้นจกิจการ
 บ้านเมืองเรียบร้อย แล้วเก็บทรัพย์สั่งของทองเงิน ของ

มีราคานำมาให้จนต้องแล้ว จนต้องแม่ทัพกับนายทัพนาย
 กองทัพปวงก่ปากนัยกกองทัพกลับมาเมืองสย แต่พระเจ้า
 ทัพฮาวหาได้ปรากฏว่าเป็นและตายประการใดไม่ เป็นแต่
 ปรากฏว่าพระเจ้าทัพฮาวต้องขงอวยทเทกกาเคยเท่านั้น ครั้น
 กองทัพจีนของกลับมาถึงเมืองสย จีนของกพาขนนางนาย
 ทหารทัพปวงเขาไปเผา พระเจ้าชวยขึ้นเตลววยยผชความ
 ซอย นายทัพนายกองขงไปตเมืองเกบนตงโคตรงน ความ
 ซอย ของโฮยคยคเขนทหนึ่งมากกว่านายทัพนายกองทัพปวง
 พระเจ้าชวยขึ้นเตก่หาได้ตั้งให้ เป็นขนนางตำแหน่งโคไม่
 เป็นแต่พระราชทานแพรให้หมื่นไม่ ทไมโคตรงตั้งให้เป็น
 ขนนางตำแหน่งโคนั้น เพราะเหตุด้วยโฮยคยคมีความลึก
 อยู่แต่ก่อน แล้วตั้งให้จีนของเขนทให้ของประทานเส้อยค
 ล้ารยหนึ่ง หยกชาวกับเพชรพลอยต่าง ๆ เป็นรางวัล
 ตั้งเฮยชให้เขนทอวกกกง ตั้งเฮยเขยนก่ายครเฮยชเป็น
 ทโคขงช ซนคมิใช่เขนทของเทียวกอก ตั้งให้เกาหลยเป็น
 ชกกกงหลเฮยเขนทลกกกง ทหารทัพปวงก่พระราชทาน
 ยำเห็นความชอบให้ทั่วทุกคัวคน พอสมควรแก่ความชอบ
 กเสด็จขน บรรดาขนนางนายทหารทัพปวงก่ถวายฉววย

บังคมลาออกไปรับราชการของตัวตามตำแหน่งทุกคน แต่
 นนมาจนข้อของกมอานาจนมากจนทกรวน ผลทมสลดขณญาแล
 ผมช ก็เขามาสวามภักทชยกกับจนข้อของเป็นอันมาก จนข้อของมี
 ความกำเรียคิกระซึ่งเอาราชสมบัติอยู่เสมช ขณะนั้นม
 ชนนางคนหนึ่ง เป็นคนเฉลียวฉลาดเจ้าความคิดชอโอบนสค
 มีฉายาเรียกวาเชยวตนแวง เขามาสวามภักทชยกกับจนข้อ
 จนข้อของจึงทง โห โอบนสคเป็นทจวชงทปรกษาอนสนทชอง
 จนข้อของมีชนนางอีกคนหนึ่งชชเตยทวมเป็นทปรกษาของจนข้อ
 อีกคนหนึ่ง โอบนสคมีบุตรชายคนหนึ่งชชโอบนสวยกข
 วนหนึ่งเตยทวมเขาไปหาจนข้อของบอกอยายไหจนข้อ แสร้ง
 ทำกริยานขนอชประรชประรจกบชของเข้าไหมีความรักใคร
 แลแต่งคนสนิทไปเตยวพทชยกชงสรรมเสริณวว่า จนข้อของมี
 ความกตัญญูต่อนางชองเขา แต่ไทจชอเอียหยงไม่มีความ
 กตัญญูนยถอชชองเขา และประพททไไมทท่าง ๗แล้วเขาเงิน
 ทองไปขนขานชนทในพระราชวัง ไทกล่าวสรรมเสริณวเลอชง
 ว่า จนข้อของชชอยู่ในขุคิธรรมเขาใจไ้ในราชการบ้านเมือง
 เป็นทสรรมเสริณวชองราชฎฐเป็นอันมากแสร้งว่าไทจชเป็นคน
 อ่อนแอ ไร่เวลาไม่สคขณญาไ้ความร้ายท่าง ๗ เพอระ

ไท่กตคตศัพทเลองลอลองพระเจ้าซุ่ยยั้งเต จันอองกตาคาม
 ลอยคำของเคี้ยหวมสอนทกประการ โยยนสัจจงว่ากขจัน-
 อองว่า ซ่งทานคคการคังนคอยู่แล้ว แต่ยงซาคอยู่สามอย่าง
 หาครบไม่ จันอองจงถามว่ากการสามอย่างซ่งทานว่ายงซาค
 อยู่นคคืออย่างใด โยยนสัจจงว่าอย่างหนึ่งจงทำอบายโอ-
 เนกเกยคือ ให้ซ้องเฮามความเฮนคแก่ทานหนึ่งใหม่ความ
 ซัคเคองไทจ้อ หนึ่งให้ใจของซ้องเฮาเป็นแน่งด้วยความ
 เมตตาเฮนคแก่ทาน อีกอย่างหนึ่งอบายซันสองคองมขน
 นางผู้ใหญ่คนหนึ่ง ซ่งพระเจ้าซุ่ยยั้งเตไว้วางพระทัยจะเพ็ด
 ทลสังไคเป็นทตรงเซอพง คองเป็นพรรคพวกของทานสักคน
 หนึ่ง ฉะจะคคการใหญ่สังไคจะไคเป็นกำลังอดทนุน และ
 พังกการฝ่ายนอก ฝ่ายในรืเหตุไคไคโดยเร็ว อบายซันทสาม
 นน จะคองคคการจกไทจ้อเสยเทยวบนยานให้คนทงหลาย
 กกล่าวโทษหาความผิด คคร้ายเป็นซ้อใหญ่ต่าง ๆ แก่ไทจ้อ
 และ เกลยกล่อมคนสนิทของไทจ้อมาเสยงคเสยมสอนไว้
 เมอมีผู้มากกล่าวโทษไทจ้อว่า มีความผิดเป็นซ้อใหญ่อย่าง
 หนึ่งอย่างใด จะไคให้คนสนิทของไทจ้อเป็นพยาน แกล้ง
 ไล่ความให้ไทจ้อล่มจมลงจงไค ฝ่ายในมีชของเฮาเป็นพรรค

พวกฝ่ายข้างหนามขุนนางผู้ใหญ่ของพระเจ้าชัยยันทะเยน
 พรอคพวก ฝ่ายนอกมีคณสันทของไทจ้อและฝทเยนพรอค
 พวกของเราคชยกถ่าวไทยไทจ้อและอคหนันท่านอยู่เช่น
 แล้วการสังโคทคคไวกังสำเร็จตามความปรารณาทกสัง
 ทกข่าง และท่านจงข่าไคเสียบคายทรพียงแผอแผให้ชน
 คนต่าง ๆ ก็สำเร็จตามความปรารณาทคคไวกัง จินออง
 ก็มีความขนคณบถอเชอพงถอยคยาโอยนสคตทกประการ ทง
 แทนนมาจันของไม่เสียบคายทรพียงสังของเงินทอง แจกจ่าย
 ให้ชนตามยรรวคชนนางและชนทฝ่ายหน้าฝ่ายในทกคณ
 ให้เขาเป็นพรอคพวกขงจันของ ชนนางและชนทนางข้างใน
 ทไกรบสังขงของจันอองใหญ่ ก็มีควมรักใคร่นบถอ
 เป็นใจทวยจันอองโคยมาก เว้นไว้แต่หลเอยนมไกรบทรพ
 สังของ จึงไม่ไคเป็นพวกขงจันออง จันอองก็ผกพยายาม
 มากชน อยนามชนนางฝทหนึ่งชอเอยเอยระนอชเอยชชนนาง
 ผู้ใหญ่เป็นเพอนรักกบโอยนสคมาทขานโอยนสค เห็นสัง
 ขงเครองไซในขานโอยนสคถวนแทงนทชงเพชรนลจันค
 และชงประหลาดต่าง ๆ มีเบนอนมาก เอยเอยะพิเควารท
 ตจันไม่กะพริบคยา เอยเอยะจึงพูดกบโอยนสคว่า ขาน

ของน้องมิ่งของ ไช้สอยข้าง ก็ไม่มีมากเหมือนของพี่
 โยบนส์คิดว่า น้องเป็นแต่ชื่อนางฝ่ายยทโหนจระมของชอย่างน
 ของของพทงนเป็นของเงินของนายของพี่ให้ทงน บรรดา
 เขาของเครื่อง ไช้สอยทงน เงินนั้นก็ให้พนาไปให้กย
 น้องบ้าง เออเอะจึงตอบว่าถ้าชของทงนเป็นของ ๆ เงินของ
 แลวงนั้นก็ไม้อาจจะรับเอาไปด้วยเกรงอัย โยบนส์จึงว่า
 ชงจะมีกระขอความสำคัญที่จะชงไปปรึกษาคนออกหลาย
 อย่าง น้องจงรับเอาสิ่งของทงนไว้ตามชอบใจก่อนเด็ก
 เออเอะจึงตอบว่า จะมีอะไรอย่างใดก็ให้พแรงโหนจ
 ทราบข้าง โยบนส์จึงพทว่า เงินนั้นก็ใครไค่น้องมา
 เป็นพวกเดียวกัน เงินของคตการใหญ่คือไปภายนอก ถ้า
 เงินของไคเสวยราชสมบัต น้องกยพทจะไค่นความชอบ
 ประกอบไปด้วยยศศักดิ์ น้องจะคตเห็นเป็นประการไค
 เออเอะรทพททหน้าตอบว่า ชงพทคนกเป็นการใหญ่อยู่น้อง
 จะกลับไปบ้านตรรกครของคกอน โยบนส์คกกับเออเอะชวน
 กันกันไคเรเสพสราพตจชกชวน เออเอะมาเป็นพรรคพวก
 จนตกลงกันแล้วไคเวลาเออเอะก็ เวลา โยบนส์คกกลับไป
 โยบนส์คกจึงส่งชชทมราคาต่าง ๆ ให้เออเอะเป็นหลาย

ถึง ครนเอยเอยะรับสั่งของแฉวกลบไปลงขานจึงคิดว่า
 สั่งของซึ่งได้มาจากโอบนสคน ควรจะต้องนำไปแบ่งปัน
 ใตเอยชพชายของเราข้างจงระค เอยเอยะก็จกให้คนใช้
 นำสั่งของไปขานเอยชตามสมควร ครนถจงเอชของก ๆ
 วางลงตรงหน้าพชาย เอยชจึงถามเอยเอยะว่า สั่งของ
 ทงนของได้มาจากไหน เอยเอยะจึงว่าชของเหล่านี้เป็นของ
 จนองให้ข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าเห็นว่าสั่งของ ๆ พชาคหา
 ครบชคไม่ จึงไต่เอามาเพิ่มเติมชของพให้ครบชค เอยช
 กนงอย แต่มีใจนค เวลาอนหนงเอยชกลบมาจากเผ
 มาทขานเอยเอยะ เห็นหน้าเอยเอยะไม่สขาย จึงถาม
 เอยเอยะว่าเหตุ ไคพคหน้าเจ้าเคระาหมองอย เอยเอยะแสร้ง
 ทอชว่า ครนนชองเฮามีความรกครไทจช ทวชของพคเป็น
 คนชรอยกบไทจชอย ไทจชไคว่าไวว่า ถ้าเราไคราชสมบค
 สมปรารณนแล้วจะไคหน้าไจรเฒ่า กคาคไทจชว่าไจรเฒ่า
 ข้าพเจ้าตรองเห็นว่าไม่มีใครแล้วคงจะเป็นทวชของพ พทก
 วนนคแกชราลงแล้ว เห็นระไม่พนมชไทจชเสยเป็นแน
 ข้าพเจ้าเณนของจงเคระาไคกวคกอย เอยชจึงทอชว่าไทจช
 จะมาทำอะไรแก่เราไค เอยเอยะจึงพคทอชว่าพคชอยาง

นนหาถกไม้ นานไปภายหน้าไท้จ้อไ้ไ้ราชสมบัตครายพลึง
 พลาตลง ก็ระเป็นอินทรายแกชวตเสี่ยเปลา ๆ นองจิงมี
 ความทกขอยเซนน เอยชจิงพทวา นองคคเห็นตงนกรวง
 อยเราจะทลลาชอกจากวาทการเสี่ยคทรช หรือจระเขาฝากถว
 เป็นพรรคพวกของไท้จ้อจิงระค นองจระเห็นเป็นประการไ้
 ค เอยเอยจิงคอบว่าฉาจะชอกจากทช นนางผไท้ญ้จระเสี่ย
 ทด้วยหามอานาจไม้ ครนจระเขาฝากถวเป็นพรรคพวกไท้จ้อ
 ความทชคเคองกนอย ก็ไม่เลื่อมหายไ้ไ้ค ยังเป็นทหวาค
 เสี่ยวอยเสมอ ขาพเจาเห็นว่าคคชานหาชบายลชคไท้จ้อ
 เสี่ย เลอกเขาพระราชาชยทระเจาชยบ้นเคองคโคองคหนึ่ง
 เป็นไท้จ้อชช ความอินทรายก็ระไม่มีในทัวเรตไ้ไ้ ความ
 ชอบกคงจระมมากควย ไ้จ้อชชในเราคคให้เป็นชนกเพราะ
 เรา ขาพเจาเห็นการตงนพจระเห็นททรชไม่ เอยชไ้คพง
 กถกชชทบมชคไ้ว่า พไ้คคคเสี่ยว่านองจระมส์คคญญา
 ความคคคองเพยงน เอยเอยจระจิงว่า ความเวองนฉาจะคค
 ทากการแลจระนงชยช่าไ้ไ้ค ถ้าไท้จ้อคคการชชเสี่ยกชช
 แลวภยก็จระมถงควเรา เอยชกเห็นจระจิงควย ชยมา
 วันหนึ่งเอยชกเขาไปเฝ้าพระเจ้าชยบ้นเทกถว่า จนของ

ประพุดการคึกคักบุญนบถองของเขา ชองเขากมีความ
 เมตตาเห็นกิจนอของมาก เอยชทุกขยกยของสรวเสริญจนอของ
 ทาง ๆ พระเจ้าชยบันเตกทรงเชอพงถอยค้ำเอยช และ
 เอยชณนแตกอนกนกชคเคองชองเขาทรกจันอของมาก ครน
 ภายหลงชองเขาและเอยเอยระนอของเอยชเขนพวกชองจันอของ
 เอยชกกลยเขนพวกจันอของทลยกยกยของ ความคิของจันอของ
 ทาง ๆ แก่พระเจ้าชยบันเต ครนกตคคัพทชงเอยชทล
 ยกยของจันอของแก่พระเจ้าชยบันเตเรถึงไทจือ ไทจือกมีความ
 วิตกเขนทกขทามความสยายไม ครนชยมาโอยนสคริว่า
 ไทจือมชนนางสนททริกไว้ใจอยคนทงชอกลอย กอยยกย
 ทวนคยเขนเพอนสนททริกใครแกกนมาก โอยนสคจจก
 ทรพยสังชองเงินทองให้ทวนคยพคชกโยง ให้ทวนคยรคใคร
 เชอถอในทวนแล้ว ทวนทวนคยให้เขาชองไปให้แกกอยคน
 สนทชงไทจือ เพอจะให้ทวนคยชกนากอยมาเขนพวกชอง
 โอยนสค กอยจะไคเป็นผฝงกการฝ้ายในชองไทจือ โอยน-
 สคกชยสังทวนคยว่า ถากชยรยเขนชระคยเขนพวกเคยว
 กนแล้ว ไปภายหน้าถาจันอของไคราชสมบคกจะไคเป็น
 เพอนชาราชการมยคชฐาคคคควยกน ทวนคยรยค้ำโอยน-

เป็นอันมาก ภายหลังทราบข่าวว่าเอ๋ยเถยนจึงราชสมบัติน
 ของจิ๋วของครองเมืองซบ ครั้นได้ขึ้นกตศัพทกึ่งนั้นแล้ว
 พื่อใจยกเตรียมทหารเลวสืบหมื่น ทหารเอกพันหนึ่งยกมา
 ถึงตำบลซอกนอกเขากว้าวเมืองตานทางท่งป่อง กัยอมสวามิ-
 ภักดกยกพื่อใจท่งสน อยู่มาวันหนึ่งพื่อใจยกได้ขึ้นข่าวว่า
 พระเจ้าซุ่ยขึ้นเทให้เอ๋ยหลมยกกองทัพห้าหมื่นมา พื่อใจยก
 กิจตแรงแทหารรักษาเมืองเข็กจิ๋วไว้มั่นคงแล้ว พื่อใจยก
 กองทัพออกไปตั้งรบขยับนอกเมือง

๑ ฝ่ายซุ่ยไทเป่าซอเตยไซ่ ซุ่ยไทเป่าซอศิเรงสอง
 นายนเป็นบุตรเลี้ยงของเอ๋ยหลมเป็นทพทนายว่า พื่อใจยก
 ยกกองทัพออกมาตั้งรบขยับกลางทาง นายทพทนายเอ๋ยหลม
 ท่งสองนาย กิจตแรงแทกายมันลงไว้ตำบลนั้น ครั้นรุ่งขึ้น
 เวลาเช้า เตยไซ่ศิเรงแแต่งทวชนมาถออ่าวอ คมทหารออก
 ไปรบกับพื่อใจยก พื่อใจยกแแต่งทวชนมาคมทหารออกถว
 นอกค่าย เตยไซ่ศิเรงเห็นนายทหารคนหนึ่งขมาขึ้นขยับหน้า
 ทหาร ควงหน้าเต็มอนวงเคื่อนหนวคยาว รุปร่างคมสัน
 เตยไซ่ขึ้นกสำคัญไต่ว่าพื่อใจยกแม่ทัพเป็นแน่ เตยไซ่ซิบม้า
 รำทวนเข้าไปแทงพื่อใจยก พื่อใจยกเอาทวนรับไว้ พื่อใจยกกับ

๓๔
 เค้าใจเขารบกันโตหัวเพลง เค้าใจทานกำลังพ้อโงยไม่ได้
 พ้อโงยมีฮหนึ่งเขาทวนขี้ทวนเค้าใจเสี่ย ไคตพ้อโงยซัก
 กระบของเงินตกถหลังเค้าใจเขาเรียนเป็นโลทิกชบข่อยบนหลัง
 ม้าซากใจกาย คิเริงเห็นคังนนักโกจร ชัยมำราชวานเข้า
 รบกับพ้อโงย พ้อโงยก็ทำชบายซักม้าล่อหนีเป็นกระบวนรบ
 คิเริงควมม้าไล่ติดตามกระชั้นเข้ามา ไกลพ้อโงยให้ม้าตกเข้า
 หนำลง คิเริงนกกว่าพ้อโงยเสี่ยทงเอชวานชนระพัน พ้อโงย
 เอียวคววเหลียวหลังกลยเอาทวนแทงถูคอกคิเริงตกม้าตาย
 เพลงทวนอย่างนเรียกว่าทวยเขี้ยวชว ตักหมงเสี่ยแล้ว
 พ้อโงยก็พาทหารวัยเร่งรุกไล่ฆ่าฟันทหารเค้าใจ คิเริง
 ทหารเค้าใจ คิเริงก็พาดนแตกตันทนทหารพ้อโงย พ้อโงย
 กับทหารยกไล่ติดตามฆ่าฟันไปทางประมาณเสกมล ปะกอง
 ทัพเอชหลิมยกมาถัง พ้อโงยก็พาทหารคืนกลยเข้าค่ายเคิม
 เอชหลิมแม่ทัพทราบายว่า พ้อโงยฆ่าบตรเสยงชองเอชหลิม
 ตายสองคน เอชหลิมมีความโกรธเข่นอันมากรบยกกองทัพ
 ใหญ่มาคังค่ายตงทค่ายลคิวเลงชว ครนรุ่งชนเวลาเช้า
 เอชหลิมแต่งควไล่เกราะชนมา ถออาวชคุมทหาร ออกไป
 ทำชวนร พ้อโงยก็แต่งควไล่เกราะชนมาคุมทหาร ถออาวช

ยกทหารออกมาหน้าค่าย เห็นเย็บหลุมลักษณะหน้าคากว
 เหลือง หนวักยาวขมมาดอกระบองเหล็กยาวออกมาหน้า
 ทหาร พื่อใจจงร้องว่า เราได้ยินว่าท่านเป็นทหารใหญ่
 เมืองชัย ใต้ช่วยท่านขำรงชัยบันแก่ปราชญ์รามขำเมือง
 ใต้ข้าณาเขตกว้างขวางเขื่อนอนมากกว่างยหวพดไม่หรือกยบท
 เมืองปักนั้กใต้แล้ว ในใจเรากมีความเรี่ยกัน จะไคร่ยก
 ไปเหยียบขยักของท่านเสียให้เหล็กเหลว ใต้ฆ่าทหาร
 เมืองชัยเหมือนเรา ไกล่นวาทาไว้จงจะตายความแค้นของ
 เราโคบความสกตัญญว เย็บหลุมจึงว่าท่านแตรหนึ่งไม่รูสอง
 คนโบราณกล่าวไว้ว่าบ้านเมืองมิใช่เป็นของใคร ๆ คนเกยว
 เมื่อไร เมื่อผู้ใดขยูกไคเป็นช่องเท ในเวลาชนะตามเมือง
 ชยชน บ้านเมืองกราบคายยกไปตเมืองฝ่ายเหนือครึ่งเกยว
 กไค ยกกองทัพไปตเมืองตนักไม่ยากลำบาก บ้านเมือง
 ทางสกัดค่อนนอมยอมนสวามภักกชนกบเมืองชยทงสัน ชง
 ท่านมีความโกรธแค้นพยากาทย กไคศสมัยเวลาจึงค้อย
 คึกทำการแกแค้นทอไป เมืองตนักสาบสูญเสียแล้ว เรา
 พิเคราะห์เห็นว่าเมืองทงสองจะไม่คงคินเป็นบ้านเมือง
 เหมือนอย่างแตก่อน ชงท่านยกทหารมาตีขมมน ทวงท

เหมือนจะมากเมืองฝ่ายเหนือ ท่านอย่าคิดรบกวนไปเลย
 ให้ท่านคิดคสัศวเตยรจวานมัยกษาชาติเข็นตน ก็ยอม
 อาศัยตนไม่ใหญ่เข็นทตงแห่งความเจริญ ท่านจงเข้ามา
 ยชมสวามภกตกขเมืองไตสยเสียดกว่า เราจะยกกองทัพ
 กลับไปเมืองเซียงอาน กรายทลพระเจ้าชยบันเตให้ท่านมัยศ
 ฐาศักก ไปครองเมืองเอียนชว เราไม่รู้ว่าใจท่านจะคิด
 เป็นประการใด พื่อโงยไคยีนคำเอือหลิมพคตงนน กนง
 ตรกตรของออยหน่อยหนง จงตอบว่าท่านอย่าพคอย่างนเลย
 ทำให้ใจทหารของเราวณเรไป จรรวมคามศึกสงครามมา
 ทหารกตองอกรบเพอรักษาเขตแดน ถ้านามากกตองเขา
 คินกัน เราหาเกรงกลัวท่านไม่ ท่านอย่าพคพคเกลียดกล้อม
 ล้อลวงเราเลย ถ้าท่านจะให้เราออนนอชมยชมสวามภกตกข
 เมืองชยแล้ว ท่านจงรยคำสัญญาของเราสามประการไค
 เราจงออนนอชมยชมสวามภกตกขเมืองชย ถ้าท่านไม่ยอม
 รยคำสัญญาของเราสามข้อ ถึงทวเราจะตายก็ไม่ยอม
 สวามภกตกขเมืองชยเลย เอือหลิมจึงว่าท่านจะขอสัญญา
 สามประการนนี้ จงอธิบายให้เราฟังเสียดก่อน พื่อโงยจึงว่า
 ขอหนงทวเรายอมสวามภกตกขเมืองชยแล้ว เรามทหารอยู่

สิบหมื่นจะทองขอควบคุมอยู่ในอำนาจของเรา ต้องให้เรา
 ครอบครองเมืองเอียนชว สืบต่อไปจะโตหรือไม่ได้
 เอียหลิมจึงตอบว่า ช่างท่านขอสัญญาข้อนี้เราจะได้
 พื่อใจจงพกว่าขอสองเราสวามิภักคกับเมืองซุ่ยแล้ว เรา
 ไม่ต้องเข้าไปเฝ้าเมื่อมีราชการสั่งหนั่งสั่ง โดมาเราจะทำตาม
 ขอรบสั่ง จะมีขอรบสั่งให้เราไปเฝ้าเมืองหลวงเราไม่ยอม
 เข้าไปเฝ้า ขอนท่านจะรบโตหรือไม่เอียหลิมตอบว่าได้
 ข้อสามเราจะให้ผู้ใดเป็นและตาย ไม่ต้องมีหนั่ง สืบบอก
 เข้าไปยังเมืองหลวง ทำตามอำนาจของเรา ขอนจะรบโต
 หรือไม่ได้ เอียหลิมกัหวเราว่าท่านจะเอาขอสัญญาทั้ง
 สามข้อนี้เช่นทงาย สัทธาอาศัยในตัวเราแล้ว ก็รบคำ
 สัญญาทั้งสามข้อของท่านได้ แม้ทัพทั้งสองพู่จากสัญญา
 กันโตเวลาแล้ว เอียหลิมก็ถอยกองทัพห่างค่ายพื่อใจออก
 มาประมาณทางสี่ลี้ พื่อใจเห็นเอียหลิมถอยกองทัพไป
 ทางสี่ลี้ พื่อใจก็ถอยกองทัพห่างไปประมาณทางสี่ลี้
 เหมือนกัน เอียหลิมกับทหารพอสสมควรก็จะไปหาพื่อใจ
 เคนมาเกษจะลงค่ายแล้ว ตรกตรองเห็นว่าพื่อใจเป็นคน
 ซื่อตรงตั้งอยู่ในความสัตย์ ควรเราจะคบหา ครั้นพื่อใจ

ทราบว่าเอี้ยหลิมมาหาก็ค้อก ไปต้อนรับค้ำนบกัณตามธรรมเนียม แล้วเชิญเอี้ยหลิมเข้าไปในค่ายให้นั่งทอนสมควรแล้ว เอี้ยหลิมจึงพดกัฟ้อ โงยว่า คำสัญญาของท่านทั้งสามชอนนทานยังมีความสงสยอยู่ ท่านกัขำพเจ้าทำหน้งลอบชกเข้าไป กรายทลพระเจ้าชยันเต้ไท่ทรงทราบ ขำพเจ้ากัขำนรอกชอง พงหน้งลอรบสัง จะไปรบประการโคชยทเมืองเอียนชวชู้ กอน แล้วเอี้ยหลิมกัฟ้อ โงยก็ทำหน้งลอบชกให้ชุนนาง นายทหารชไปเมืองหลวง ฟ้อ โงยก็จกัโตะและสรามาลียง เอี้ยหลิมสามวันครหน้ง ท้าววันครหน้งเสมอมิโคชาค ครนชยมาวันหน้งฟ้อ โงยโคชยช่าวว่า พระเจ้าชยันเต้ไต้ ไต้โคชยนเต็กฝึเป็นทึแฉกกกัง เป็นช่าหลวงเชิญเซชจ หน้งลอรบสังชอกมายงทางชก ยลปลั้ระถงเมืองเอียนชวชู้ ฟ้อ โงยจึงจกัทหารชอกไปรบไต้โคชยนเต็กถงนชกเมือง ถอชก ค้ำนบกัณตามธรรมเนียม แล้วกัพา ไต้โคชยนเต็กเข้ามา ในเมืองเอียนชวชู้ ฟ้อ โงยจกัโตะเครองชชารบเซชจ หน้งลอรบสังตามธรรมเนียม ไต้โคชยนเต็กเช็ดหน้งลอรบสังชอกช่านให้ฟ้อ โงยฟังใจความว่า พระเจ้าชยันเต้ ไต้ทรงทราบ หน้งลอบชกชองเอี้ยหลิมทุกประการแล้ว

รัชสังว่าพ่อ โงยเป็นคนที่คนตงฉินมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด
 ครอบครองเป็นทหารผู้ใหญ่ได้ประการหนึ่งขอเลี้ยงดูปรากฏ
 ทลอบคองเมืองชว่น โปรตกั้งให้พ่อ โงยเป็นทนายเขียนใช้
 ครอบครองเมืองเขินชว่น คุมทหารไล่สับหมันอนุญาตให้ตาม
 คำสัญญาของพ่อ โงยทั้งสามข้อ พ่อ โงยก็มีความยินดี
 ตกเข้าดงถวายเป็นคนค่อมเมืองหลวงแล้ว ให้รักโตะและสร่า
 มาเลี้ยงเอือหลิมกับโตเคียนเต็กชุนนางท่งป่วง เป็นทรนแรง
 ทิวทกตัวคนครนเสรงการเลี้ยงโตะแล้ว พ่อ โงยจัดทองคำ
 ห้าพันตำลึง เงินห้าหมื่นตำลึงแพรสต่าง ๆ พันม้วน พลอย
 อย่างดีพันหนึ่งให้เอือหลิมแล้วจุกทองคำพันตำลึง เงินพัน
 ตำลึงแพรสต่าง ๆ รัชชอม้วนให้กับโตเคียนเต็ก และบรรดา
 ชุนนางนายทหารท่งป่วงซึ่งมากับโตเคียนเต็ก พ่อ โงยก็จุก
 สิ่งของให้ทิวทกตัวคนตามสมควร รุ่งชุนอกวันหนึ่งเอือหลิม
 กับโตเคียนเต็กสองนายก็ลาพ่อ โงยเจ้าเมืองเขินชว่นกลับไป
 พ่อ โงยจุกโตะและสร่าตามออกไปเลี้ยงเอือหลิมกับโตเคียน
 เต็ก กับชุนนางนายทัพนายกอง ณ ค่ายลเซียงเตงนอกเมือง
 ครนกินโตะเสพสร่าแล้ว โตเคียนเต็ก เอือหลิม พ่อ โงย
 ก็ต่างคนต่างคำนัยลาไป พ่อ โงยก็กลับเข้าเมืองเขินชว่น
 โตเคียนเต็กก็แยกทางไปเมืองชว่น

๑ ฝ่ายเอชหลิมยกกองทัพออกจากตำบลเซียงเตง แล้วมาตั้งกลางทาง ไต่ข่าวว่าเมืองเตงจิ๋วเกิดโจรผู้ร้ายชุกชุม เทยวตเปลี่ยนราษฎรหลายแห่งหลายตำบล เอชหลิมก็รีบยก กองทัพไปทางเมืองเตงจิ๋ว ครั้นกองทัพเอชหลิมมาถึง แขวงเมืองเตงจิ๋ว พวกโจรผู้ร้ายในแขวงเมืองเตงจิ๋ว รู้ว่าเอชหลิมยกกองทัพมา พวกโจรผู้ร้ายมีความกลัว ผีมือและอำนาจเอชหลิม พวกโจรก็พากันทิ้งไพร่พล แยกกันหนีไปหมด เอชหลิมก็ยกกองทัพเข้าไปพักอยู่ใน เมืองเตงจิ๋ว เห็นบ้านเรือนราษฎรทิ้งร้างว่างเปล่าอยู่ด้วย พวกราษฎรถูกโจรผู้ร้ายมาปล้นเผาบ้านเรือน เกยเอาทรัพย์สิน สิ่งของไปหมดราษฎรพากันแตกกันทิ้งบ้านเรือนหนีพวกโจร ไปบ้านเรือนร้างอยู่เขินอายมาก ก็ทิ้งกำแพงเมืองก็ซาร์ค หักพงเป็นหลายแห่ง เอชหลิมเห็นเมืองเตงจิ๋วร่วโรยอยู่ เอชหลิมก็คิดแจ้งการบ้านเมืองเตงจิ๋ว สร้างกำแพงซาร์ค หักพง เกลยกล้อมราษฎรก็แตกกันกลับเข้ามาตามเดิม ครั้นราษฎรกลับเข้ามาอยู่ในเมืองเตงจิ๋วตามภูมิลำเนาปรกติ เรียบร้อย และได้จัดแจงทำขอมกำแพงเมืองที่ซาร์คหักพง

โหลเหมือนคนแตกอกคนแล้ว เอยหตมกตงอยู่ ณ เมืองเคงจิว
 เกลยกลอมคนเขาผกทศเป็นทหาร และรวบรวมเสบียง
 อาหารระสมเครของยทอภคตต่าง ๆ ไว้พรกพรอม ฉามคัก
 ลังครามมากจะไคยักไปปรายปรามทันท้วงที

๑ ฝ่ายจนของ จำเคมตงแต่โตมทปรกษาแลกรมลชวย
 คึกอ่านมพรรคพวกทงฝ่ายหน้าฝ่ายใน ที่ไคล้นบนของ
 จนของอยแต่ยทุกคน จนของระคึกแยงซึ่งเอาทไทระให้
 ริงไคอยเสมอ แต่หลเฮยชนนางผู้ใหญ่หาไครับสั่งของ ๆ
 จนของไม จนของให้คนใช้เอาสั่งของไปกำนลห้วงระให้
 เป็นพรรคพวกของจนของ หลเฮยชนไมรับสั่งของ เขาเยน
 พรรคพวกกับจนของ จนของ ก็มีความโกรธหลเฮยชนจว่า
 ถากการทคคไว้สำเรแล้ว คงจะแกแคนหลเฮยชนมาเสียให้
 ริงไค แต่ ننมาจนของก็มีความพยายามเกลยคคัง คอย
 หาเหตุหลเฮยชนอยเป็นนจ

๑ ฝ่ายเอยชชนนางผู้ใหญ่ไคของกำนล ของจนของ
 ทมราคาหลายสิ่งหลายอย่าง เอยชเป็นพรรคพวกของ
 จนของคอยระชวยจนของอยเสมอ เอยชเห็นว่าพระเจ้าชย
 บุนเต พระองค์เกรงกลัวเชอพงชองเขาทุกสิ่งทุกอย่างเอยช

ก็เข้าไปเฝ้าของเธอ แสร้งอธิบายทูลยกย่องเงินทอง ว่า
 เป็นคนมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดประกอบไปด้วยความกตัญญู
 สติยซื่อสัตย์ มีความรักใคร่นับถือเข่นซนมากและกล่าว
 สรรเสริญเงินทองต่าง ๆ กับของเธอ เธอเข้าใจเป็นศรั
 ทาได้คิดการโดยรอบคอบ เห็นเหตุตลกหนักเบาซึ่งจะมี
 ต่อไปภายหน้าอย่างไร ครั้นได้ฟังถ้อยคำเยอชวลยกย่อง
 เงินทองก็พลอยมีใจรักใคร่เงินทองยิ่งขึ้นไปทุกที ครั้นเขย
 กลับไปแล้วของเขาก็ไปเฝ้าพระเจ้าชายขุ่นเต้ ทูลกราบทูลยกย่อง
 ความดีของเงินทองเหมือนดัง ถ้อยคำของเขยชวลของเธอ
 อยุ่เป็นนิจ เวลานั้นพระเจ้าชายขุ่นเต้ก็ออกจากราชการฝ่ายหน้า
 เขยชวลเข้ามาเฝ้าทูลยกย่อง สรรเสริญ ความดีของ เงินทอง
 ต่าง ๆ โทษพระองค์เป็นททรงเชอพง เมื่อนั้นเธอและเขยช
 วนเป็นพรรคพวกเงินทอง คอยทูลยกย่องสนนสนนเงินทองยก
 ทิ้งกตัญญูพิศุภความสรรเสริญเงินทอง ของพรรคพวกเงินทองทั้ง
 ฝ่ายหน้าฝ่าย ในมากชน พระเจ้าชายขุ่นเต้พระองค์มีนาพระทัย
 เขาอยู่ด้วย ก็ให้หนักทรงรังเกียจสงสัยอยู่ใน โทษเขยช
 วนเข่นซนมาก พระองค์ก็กลับทรงรักใคร่ในเงินทองยิ่งขึ้น จึงให้
 ขุนนางที่ไว้วางพระทัยของพระองค์ ไปสอดแนมฟัง

กิตติศัพท์ความประพฤติกของไทจ้อยู่เนือง ๆ ครั้นพระองค์
 เสด็จราชสมบัติมาไทสามบ่กยสยเคอน การกัยงสงสย
 เคลือบแคลงในไทจ้อยู่เสมอ วันหนึ่งกยชชนางคนสนท
 ของไทจ้อย ซงไกรยสังของ ๆ โยบนสกให้ตวันคยนำเอาไป
 ให้ ชักชวนมาเป็นพวกของจีนออง กยชไกรยสังของกัเข้า
 เป็นพรรคพวกของจีนอองแล้ว กยชคยหาชองทกระช่วย
 จีนอองช้อย ครั้นไทชองแล้วกยชกัเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชยบันเต
 แอบอ้างเอาความเพ็ดทลกลาวไทยไทจ้อว่า ไทจ้อหาหมอก
 เข้ามกั หมอกคยบอกไทจ้อว่า พระเจ้าชยบันเตชระทาค
 จะสนพระชนมในบ่ทสยแปตนเป็นแน่ ไทจ้อไต่พงคำหมอก
 แล้วไทจ้อกชองสมเกลยกลอมคนมสมมอมาเป็นพรรคพวกของ
 ไทจ้อ ไทจ้อเลยงมำไวดงพันตัว หมายจระแย่งชิ่งเอา
 ราชสมบัติของพระองค์ ข้าพเจ้ารู้ความจริงไกรยนำมา
 กราบทูลให้ทรงทราบ

๑ พระเจ้าชยบันเตพระองค์มีนาพระทัยเอาชยด้วย
 เป็นทสังสยไทจ้อมาเนคกอนอ้อยแล้ว ครั้นไทจ้อทงพงถ้อยคำ
 กยชชิ่งเป็นคนช้อยในไทจ้อมากกราบทลคังนง พระองค์ก
 กรวไกรชไทจ้อยเป็นอนมมาก รยสังให้ทหารรักษาพระองค์ ไป

จับตัวไท่จื่อมาเคียววัน ทหารรักษาพระองค์ใครรับสั่งแล้ว
 ก็พากันไปเฝ้าไท่จื่ออยู่ที่ ทูลว่ามรยสังให้หา ไท่จื่อ
 ได้ ฟังดังนั้นกรบเข้ามาเฝ้าพร้อม กับทหารรักษาพระองค์
 ครนลงหน้าพระที่นั่ง ไท่จื่อก็คุกเข่าลงคำนับตามธรรมเนียม
 พระเจ้าชายขึ้นเสด็จหาไท่จื่อทรงไต่ถาม ไท่จื่อไม่ ค้วย
 พระองค์ทรงกริ้วโกรธอยู่เป็นอันมาก เลยรับสั่งให้ถอด
 ไท่จื่อเป็นไพร่ แล้วให้ประหารชีวิตทั้ง เล่งฉิน โจยบเซ่ง
 ชุนนางทั้งสอง ซึ่งเชื่อนชุนนางอยู่ในไท่จื่อเสียเมื่อเค็มเขยช
 ไต่ทูลของกล่าวโทษ ชุนนางทั้งสองไว้แต่ก่อนค้วยแล้ว
 ทรงตั้งให้จันฮองเป็นไท่จื่อ โจยบเสกเป็นท้าวชวยชุนนาง
 ในไท่จื่อ บรรดาชุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยซึ่งเฝ้าอยู่ พร้อมกัน ก็
 ไม่มีผู้ใดกล้ากราบทูลทักท้วงห้ามปรามใด แล้วก็เสด็จ
 ชุนข้างใน

๑ ฝ่ายทหารรักษาพระองค์เมื่อใครรับคำสั่งแล้ว ก็
 พาชุนนางทั้งสองซึ่งเชื่อนอยู่ในไท่จื่อ เขาไปฆ่าเสียตามรับสั่ง
 ครนรุ่งขึ้นเสด็จ ออกชุนนางประทัย ณ พระที่นั่ง ก็มตวกเคีย
 มีชุนนางผู้ใหญ่ชวยชุนขึ้นเป็นไท่จื่อคุกเข่าประสาณมือกราบ
 ทูลว่า ในโลกนสิ่งใดที่ระสนักกันเหมือนบิดากับบุตรนั้นไม่

มัทระเปรียบ ขันพระองค์ทรงเชอพงขุนนางกิงฉิน ทลขยง
 ให้พระองค์ประพฤติกการผิดในทางยุติธรรมไป ถ้าพระองค์
 ทรงเชอพงค่าของข้าพเจ้ากราบทูลเช่นนี้แล้ว ขอให้พระองค์
 เอาตัวเอชชุกออย ขุนนางทั้งสองคนทลขยงกล่าวโทษ
 ไทจอหาความผิดมิได้ ไปประหารชีวิตเสียจงระลอกทองตาม
 แบบอย่างทางยุติธรรม มีขุนนางอีกคนหนึ่งชื่อเอชเฮาเอง
 ทำเรื่องราวถวายต่อพระหัตถ์พระเจ้าชยันต์ ใจความใน
 เรื่องราวมีความว่า ไทจอมีสติปัญญาสทยชอสรวิธ ชอทมิณ
 กล่าวโทษว่าไทจอหาหมอเข้าไปว่า พระองค์ระลึนพระชนม
 นั้นหาจริงไม่ ขอหนึ่งกล่าวโทษว่า ไทจอเลี้ยงม้าไว้งพัน
 หนึ่งช้องสุมผู้คนมาก จะประทุยร้ายแย่งชิงเอาราชสมบัติ
 ของพระองค์นั้น ความชอนไทจอชยงกึ่งในพระราชวัง
 ไม่มีข้อสำคัญทควรระเชอพงเอาเป็นจริงได้ ขอให้พระองค์
 เอาตัวเอชชุกออยขุนนางทั้งสองคนมาชำระให้เห็นเท็จและ
 จริงเสียก่อน ถ้าเป็นความจริงถึงระลอกไทจอ ให้เป็นไพร่
 กัสมควรตามประเพณีของพระมหากษัตริย์ ชงทรงตงชย
 ในยุติธรรม

๑ พระเจ้าชยุบั้นเต้ได้ทรงฟังถ้อยคำของขุนกราบ-
 ทล และทศพรเนตรเรื่องราวของเฮยเฮาเจง ก็ทรงหาเซอ
 พงขนนางทั้งสองไม่ กลับทรงกรวโกรธเป็นอันมาก ให้เอา
 ด้วอวนบั้นเฮยเฮาเจงขนนางทั้งสองคนไปขังคุกเสีย ไม่ให้
 ขนนางทั้งสองหนีเอาเยี่ยงอย่าง นำความชนกราบทูลขั้ชวาง
 แก่พระองค์ไท้ หล่เฮยขนนางผู้ใหญ่เข้าไปเฝ้า ทำเรื่อง
 ราวเข้า ไปถวาย ทศพรเนตรพระเจ้าชยุบั้นเต้มีความว่า
 เฮยหยงไท้หรือมีความผิด พระองค์ดอดออกจากคุกเสียแล้ว
 แก่ขนนางผู้ใหญ่ทูลขอสั่งทั้งสองคน ก็เขามาทูลทักทวน
 เรื่องไท้หรือ ไม่ควรที่พระองค์จะทำโทษขนนางทั้งสอง
 ประการหนึ่งมีผลกล่าวโทษไท้หรือ ก็ไม่มีข้อสำคัญสิ่งใดควร
 ที่พระองค์จะเอาเขยหรือไท้ ขอพระองค์ทรงพระเมตตาโปรด
 แก่ไท้หรือกับขนนางทั้งสองที่ตองโทษนั้นด้วยเถิด

๑ พระเจ้าชยุบั้นเต้ ทศพรเนตรเรื่องราวของ
 หล่เฮยขนนางทูลทักทวน ขาได้รับสั่ง โปรดและยกโทษ
 คนทั้งสองที่ไปจำคุกไว้ประการใดไม่ ภายหลังพระองค์ก็อ
 ธิอนพระทัยลง เสื่อมคลายความกรวโกรธเฮยหยงไท้หรือ

ลงข้าง มีความกรุณาสงสารเอ๋ยหยงไทจ้อ ด้วยต้องถอก
 ออกเป็นไฟอยู่ จึงไปรักให้เอ๋ยหยงไทจ้อไปอยู่ส่วนตอก
 ไม้ของหลวงแห่งหนึ่ง พระราชทานเบี้ยเลี้ยงเงินเดือนให้
 เอ๋ยหยงไทจ้อเลี้ยงชีวิตต่อไป เอ๋ยหยงไทจ้อมความน้อย
 ใจเป็นอันมาก อยู่มาวันหนึ่งเอ๋ยหยงไทจ้อไม่สบายใจ
 ขนไปขนต้นไม้ในสวน ร้องประกาศต่อเทพยดาฟ้าและดิน
 ว่า ข้าพเจ้าเอ๋ยหยงไม่มีความผิดสิ่งใดเลย แต่ร้องคังนั้น
 เอง ๆ มาเอ๋ยชรัความคังนั้นเข้าไปเฝ้าพระเจ้าชยบันเต
 กรายทูลว่าขณเอ๋ยหยงไทจ้อ ซึ่งพระองค์ไปรักให้อยู่สวน
 ตอกไม่นานเป็นคนเสียวจริตเสียแล้ว ด้วยเอ๋ยหยงไทจ้อขน
 ไปขนต้นไม้ ในสวนร้องประกาศแก่เทพยดาว่า เอ๋ยหยง-
 ไทจ้อไม่มีความผิดขยเสมือ เมื่อพระเจ้าชยบันเตไต่ทรงฟัง
 คำเอ๋ยชกรายทูลแล้ว ทรงแทนนมาพระองค์ก็ไม่เอาพระทัย
 ไล่ในเอ๋ยหยงไทจ้อว่าจะเป็นไปประการใด ด้วยทรงหวัง
 พระทัยว่า เอ๋ยหยงไทจ้อเป็นคนเสียวจริตเสียแล้ว ๗๕

๑ ฝ่ายของชายเอ๋ยหยงไทจ้อ ร่วมพระราชบิดา
 มารดาเคยรอนเป็นท้าวของ เห็นว่าเงินของกบเอ๋ยชยุคนึกคณ

เก็บความเท็จ กราบทูลกล่าวโทษ เอียดหยง ไทจ้อกษ
 พระราชบิดาจนพระราชบิดาตกเอียดหยง ออกจากไทจ้อ
 ชีวิตยังมีใจเจ็บแค้นเงินทองเอียดช้อยเป็นอันมาก คิดระแ
 แค้นให้จึงได้ความทราบถึงเงินทอง และเตียมหวนขุนนางที่
 ปรึกษาของเงินทอง เตียมหวนจึงคิดอธิบายอย่างหนึ่ง เขาไม่
 แคะเป็นรูปพระเจ้าชยบันเตเขียนช้อและแซ่พระเจ้าชยบันเต
 ใส่กระดาษเหลือง บัดไว้ทหน้าอกรูปไม้เขาตะปู ตกตรงไว้
 ให้คนสนิทลยนำไปฝังไว้ที่บนเขาฮัวฮัวแล้ว เตียมหวนคิด
 อบายกับเงินทองได้สมควรคิดแล้ว เวลานั้นหนึ่งโคชของ
 เตียมหวนก็เข้าไปเฝ้า พระเจ้าชยบันเตทูลกล่าวโทษชีวิตอง
 ว่า ทำเล่ห์กระเท่ห์เขาไม่แคะเป็นรูปพระองค์และเขียนช้อ
 และแซ่ใส่กระดาษเหลือง บัดไว้ทหน้าอกเขาตะปู ตกตรง
 ไว้ ชีวิตองเขารูปไม้เขาไปฝังไว้บนเขาฮัวฮัว คนใช้ของ
 ข้าพเจ้าได้เห็นและสืบสวนได้ความจริงแล้ว เตียมหวนก็
 ถวายรูปไม้ให้พระเจ้าชยบันเตทอดพระเนตร พระเจ้าชย
 บันเตทรงเห็นจริงหาโคชทรงพิเคราะห์ตรรกตรอง และสืบ
 ส่วนไต่ถามชีวิตองไม้ กลับทรงกริ้วโกรธชีวิตองพระราชบุตร

สวดยถึง เล่ม ๐ กาญจนบุรี

รับสั่งให้ถอดชีวิตของลงเป็นไพร่ มีขุนนางผู้หนึ่งขอ
 ปล่อยชอกเป็นเจ้าเมืองกวยจิ๋ว เขามาเฝ้าทูลหาเรื่องราวถวาย
 ทูลพระทนต์ มีความว่าบุตรพระองค์ทั้งสองคนคือเอียบยง
 ไทชอกกับชวอของน้องชาย ทูลทูลโทษถอดออกจากทนต์ ขอ
 พระองค์ไต่ทรงพระเมตตากรุณา โปรดแก้บุตรพระองค์ทั้ง
 สองด้วยยังเป็นพระราชบุตรของพระองค์อยู่ ขอให้ทรงตั้ง
 ไทเป็นแต่เพียงขุนนางเล็กนอชย พ้นจากไพร่ไปอยู่เมืองบ้าน
 นอกเถิดกระใดก็กลับใจเป็นคนดีไต่ข้าง ภายหลังกระใดก็
 แลรับราชการต่างพระเนตรพระกรรณของพระองค์ไปเบื้อง
 หนา พระเจ้าชายขึ้นครองราชย์มาทูลพระเนตรแล้ว ก็
 ไม่ทรงโปรดและก็ไม่รับสั่งยกปล่อยชอกประการใดไม่ การ
 นนุกยงยตอชย และปล่อยชอกคนนั้นเป็นเพื่อนรักของหัตถเขยน
 ขุนนางผู้ใหญ่ ครั้นเงินอองไทชอกเห็นเรื่องราวของปล่อยชอก
 ก็มีความชดเคืองพระทัยเขยนอนมากจึงหาตัวโยยงสัด เทย-
 หวม ขุนนางทั้งสองเข้ามาปรึกษา เล่าความให้ฟังแล้ว
 เงินอองไทชอกจึงว่าเรื่องราวของปล่อยชอกซึ่งถวายเรื่องราว
 แก่พระราชบิดาเราาน ชะรอยจะเป็นหัตถเขยนเสียมสอน

ช่วยชอก แต่งถ้อยคำให้น่าถวายพระราชบิดาเรา เหตุ
 ด้วยหลยเฮียนมีความกลัวเราด้วย หลยเฮียนพานางเคยวล-
 ชวกบนางชงกบขึ้นเสี่ย เมื่อกครั้งตเมื่องนำตนเป็นช้อใหญ่
 ขาดหมางในใจก็เราอยู่จึงคิดการอย่างนี้ เราจะต้องคิดฆ่า
 หลยเฮียนเสี่ยให้จึงได้ พวกเราจะได้มีความสุขต่อไปภาย
 หน้า เตยหวมจึงพูดว่าการแต่เท่านั้นไม่ยากนักดอก ด้วย
 พระเจ้าชยขันเตพระองค์มีนาพระทยเบา เชื้อพงค์าคิน
 ง่าย ๆ มักจะมีความสงสัยอยู่เสมอ ข้าพเจ้าทราขยอว่า
 ครั้งก่อนนบคาของพระองค์ทรงพระสืบแลเห็นนาทวมเมือง
 หลวง พระองค์คตความในพระสืบนั้นมีความ น่าไทแกทวอง
 ขตรของหลยหน ชนนางคนหนึ่งช้อหลยชงย พระองค์มีความ
 สงสัย ช้อคองกบชกรทวอง เกรงจะเป็นศักรแย่งชิงเอา
 ราชสมบัติ จึงรบสังไหมาหลยหน หลยชงกบทั้งครอบครว
 และขตรภรรยาเสียดังทาสีบคน ข้าพเจ้าเห็นว่าชกร
 ทวเฮียนกบทวอง เป็นชกรแย่งว่านามากทวเกยวคน
 ข้าพเจ้ามีอธิบายออกอย่างหนึ่ง ต้องนตงคนกสนทให้ไป
 ลอนเคกราชชวทวเมืองหลวงให้ร้องเพลงสยทว่า ยักงวย-

เจ็บเลงฮวทวยของขุยเง็กหลว เขาเงินฮวยโละเทียบนิว-
 คุยบฮิว มีความในบตหนึ่งว่าเกอนตระวนส่องแสงทองเรือ
 มังกร บตสองว่านาชนไหลเต็มท่วมฝั่ง บตสามว่าพักดอก
 ไม้ลงมา บตลว่าอภยรทวคยไมมีศัระกเป็นตวล คง
 เป็นใจความว่าแซหลระมิบุญ ใจฮองไทจอกมีความยินดี
 ทำตามความคึกเกียทวมทุกประการ แล้วใจฮองไทจอกย
 เกียทวมโอบนสจกตให้คนสนิทไปเทียบวสอนเด็กชาวเมือง
 หลวง ไทรองเพลงตงสยบ กรแพรหลายกึ่งเด็กทงผไทญ
 ทวในเมืองหลวงตงแดนนมากกทศพิททเทกรองเพลงตงชน
 ทกวัน ใจนทรายดังพระเจ้าชยยันเก และชนนางผู้ใหญ่ผู้
 น้อย พระเจ้าชยยันเกเมื่อพระองค์ทรงทราบบว่า เด็กใน
 เมืองหลวงรองเพลงเช่นนแล้วกไม่สยบายพระทัยเลย ถึง
 หลเอยนกมีความวิตกเป็นทกชออยู่ อยู่มาวันหนึ่ง เกียทวม
 ชนนางคนสนิทของใจฮองไทจอ เข้าไปเฝ้าพระเจ้าชยยันเก
 ทราบทลว่าควยเรองเด็ก ในเมืองหลวง รองเพลงตงทนเป็น
 ใจความว่าคองควยแซหลระมิบุญ ขอใ้พระองค์รับพวก
 แซหลมาฆ่าเสียให้หมกอย่าให้เหลืออยู่ใ้ ะโกลสนเสียน

คีตกร ขณเรณแซงเซียวเกาหลยเผออยทนนึงกรายทูลชวนว่า
 ชงพระองค์ทรงเซอพงทำตามถอยคำอนเคยหวมกราย
 ทลให้ฆ่าพวกแซหลเสี้ยทงแผนคิน ราชฎรทงแผนคินกระมี
 ความเคยครอนเขนทครทานนทาไท่ทาง ๆ ถ้าพระองค์ยง
 สงสัยในพระทัยในพวกแซหลอยู่ ก็อย่าไปรคให้พวกแซหล
 เขนขนนางวัยราชการ ถอลงเขนไพร่ชัยไล่ออกไปเสียให้
 พนเมืองหลวงจงระควระ เอยชู่ไท่พงเกาหลยกรายทูลพระเจ้า
 ชยขันเตกตงนน กพลอยทูลสงเสรมเห็นคควย เพราะเอยชู่
 กบหลมคชงเขนทชชวเขนเพอนรักกัน เอยชู่ปรารธนาจะ
 ใหลหลมคพนถอยควย เมอเกาหลยกรายทูลพระเจ้าชยขันเต
 กตงนนแล้ว พระเจ้าชยขันเตทงเห็นชชชควย เอยชู่จงม
 ทนงถอลบไปจงหลมคให้คคอานชชชคเวเสย พวกขนนาง
 แซหลพากนทูลลาออกนอกราชการ พระเจ้าชยขันเตก็ทง
 ไปรคอนุญาตให้ออกจจากตำแหน่งราชการทุกคน

๑ ฝ่ายหลเอยเขนเห็นคคชองกเขาไปเฝ้าพระเจ้าชย-
 ขันเตก็กรายถววยขงคมทูลลาออกนอกราชการไปอยู่บ้านเก่า
 เมืองไท่ทงวน พระเจ้าชยขันเตไม่ไปรคให้ออกนออก

ราชการ จึงตั้งให้หลยเฮนเป็นท้าวชวเจ้าเมืองไท่ทงวน

กำกับเมืองไซเหลียงทวย หลยเฮนรับตำแหน่งเจ้าเมือง

ไท่ทงวนแล้ว ก็คุกเข่าลงรับตำแหน่งแล้วหลยเฮนทูลลา

พระเจ้าชัยบเนที กลับออกมาจากเสียบงอาหารรวบรวม

ทรัพย์สงของครอบครัวด้วยตรภรรยาจะไปเมืองไท่ทงวน ๗๕

๐ ฝ่ายเงินของไท่จือทราบความว่าหลยเฮนได้รับ

ตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองไท่ทงวน เงินของไท่จือก็โยนสูกเทียบ

หวมปรึกษากันจระกิดทราบหลยเฮน โยนสูกจึงว่าข้าพเจ้า

จะให้บุตรชายข้าพเจ้าชื่อโอบนช่วยกัย คมทหารปลอมเป็น

กองโจรไปคอยซุ่มอยู่ที่เขาลิมทองชว ถ้าหลยเฮนพา

ครอบครัวด้วยตรภรรยาไปลงตำบลนั้น ให้โอบนช่วยกัยกัย

ทหารที่ปลอมเป็นโจรออกมาฆ่าฟันหลยเฮนกับบุตรภรรยา

ครอบครัววเสียบให้สิ้น เงินของไท่ฟงตั้งนลกลขนตมือหรรอ

แล้วพูดว่าครั้นคงจะสมความคืดของท่านเป็นแน่ ถ้าทหาร

กองโจรฆ่าหลยเฮนครอบครัวด้วยตรภรรยาตายสิ้นแล้วทรัพย์

สงของ ของหลยเฮนข้าพเจ้าจะยกให้กับท่านทั้งสิ้น แต่

หลยเฮนนนเป็นคนมีฝงออยู่ เราจะตองหานายทหารที่มี

ฝีมือไปอกลักคนหนง โอบนสูกจึงตอบว่าไม่ต้องให้ทหารที่มี

ฝีมือเข้มแข็งออกไปช่วยตอก แต่บุตรของข้าพเจ้าคนเดียว

ก็คงจะทำการให้สำเร็จได้ ประการหนึ่งท่านก็ของกำกวม
 ไปด้วย การคงสมความปรารถนาทุกอย่าง ครั้นปรึกษา
 ทกลงกันแล้วโอบนัสก็ยกเตยหอมมา ถวายเงินของกำกวมไป
 บ้าน เงินของไทจอกก็โอบนัสช่วยกับจกแจ่งทหารปลอมเป็น
 พวกโจรยกไปซุ่มคอยทำร้ายหลี่เซียนอยู่ที่เขาดิมทองชั่ว ๆ

๑ ฝ่ายหลี่เซียน จกแจ่งเก็บรวบรวมทรัพย์สังของ
 ครอบครัวเสบียงอาหารพาครอบครัวใหญ่ซอเกยบนเตียงหลี่เตาจึง
 นอนชาย หลี่เซียนยกยาวหาสับคนจะออกจากเมืองหลวง
 นางโตชหยินภรรยาหลี่เซียนจึงว่าข้าพเจ้ามกรรมแก่จวนจะ
 คิดลอบอยู่แล้ว ถ้าพกขยก่อนสักครึ่งเดือนจึงค่อยไปเห็นจะ
 ดีกว่า หลี่เซียนจึงตอบว่าเจ้าไม่หรือชอบคนมีขนนางกิ้งฉิน
 คอยทลยของพระเจ้าชายในเต้าโทษเราอยู่ ซึ่งจะพากย์
 ออกต่อไปนั้น ตัวเราคงจะมีภัยเหมือนหลี่หุนคองกายเมือ
 ครึ่งก่อน นางโตชหยินก็ไม่ค่อยประการใด หลี่เซียนเร่ง
 ให้ขาวไพร่ขนทรัพย์สังของขึ้นบรรทุกเกวียน แล้วพา
 น้องชายบุตรภรรยาออกเดินไปจากเมืองหลวง

๑ บัดนี้ระกัถาวลงชันชกโอบนัสแขวงชิวตั้งเมืองเล็ก
 เชยก็ผูกตักชำนานในเพลงฮาวูต่าง ๆ มีกำลังและฝีมือ

เข็มแขงฉอกกระของทองแดงสองมือหนกรอยตามสี่ข้างเป็น
 ขาวฉิ ภรรยาชื่อนางเตยส มีเพื่อนคนหนึ่งชื่อนโฮลยา
 ซอเกยนอย บกของหนักโตดังลามาร้อยซึ่งสี่ร้อยซึ่ง ออกคน
 หนึ่งซอเฮงเบกดังเป็นคนใจกว้างขวางรปร่างมีสง่าแข็งแรง
 มีฝีมือเข็มแขงการเกาทุกซ่านชานาญวอนหนึ่งเฮงเบกดัง
 กยชินชกไป พดปรักษากันว่าในประทเมองเล็กเซยกย
 ทัตตะวันออก มีคนอยสองคน คนหนึ่งชอกายนห คนหนึ่งชอ
 ลิวจวฉิน คนทั้งสองนี้เป็นคนมีฝีมือใจคอโอบอ้อมอารีกว้าง
 ขวาง พอใจคบเพื่อนที่มีสติปัญญาและฝีมือเข็มแขง เฮง
 เบกดังกยชินชกไปก็ไปมาคยหากายนห ลิวจวฉินเป็นเพื่อน
 รักอันสนิทอยมีโตชาติ ขณะนั้นเมืองแซจวเมืองชจวฉนแลง
 ชาวแพงฝราย กชกชัมกำเรบเกิดชนหลายแห่ง หลายตำบล
 เลาของเจ้าเมืองเล็กเซยกยทำหนังสือประกาศขคประทเมอง
 ทงสี่ทิศ เกลยกลอสมมุสคปัญญาและฝีมือเขามาเป็นทหาร
 ปรายโจรและฝราย ทนโคนนชวนเกยนอยเพื่อนชินชกไปมา
 ขชกชินชกไป ทชานกายนหว่าเจ้าเมืองเล็กเซยกย ขค
 หนึ่งลอประกาศเกลยกลอสมคนมีสติปัญญา และฝีมือให้เขา
 ไปรับอาสาปรายโจรฝราย น้องโตไปแจ้งแก่เจ้าเมืองว่าทว

พยเป็นคนมกาดังและฝีมือเข้มแข็งน้องไม่ว่าพระคค प्रकार
 โด ชินชกโยจึงตอบว่าพี่ไม่คิดจะทำราชการคอก แต่คร้ง
 ยู่และบิดาของพุกเป็นเชื้อชาติทหาร ใต้ทำราชการอาสา
 แผ่นดินมาหลายครั้งหลายคราวก็ไม่ได้เห็นโตค้อย่างไรเลย
 ชินชกโยพูดเท่านั้นแล้วกลาเพอนฝูงกลับไปบ้าน ชวนเกียน
 ชยก็ตามชินชกโยไปที่บ้านชินชกโย พยนางเลงสีมารดา
 ชินชกโย ชวนเกียนนอยเจ้าไปค้ำยนางเลงสีแล้ว ชวนเกียน
 ชยโตเลาความที่พุกกับชินชกโยให้นางเลงสีฟังตั้งแต่นั้นจน
 ปลายทุกประการ นางเลงสีโตฟังชวนเกียนนอยพูดดังนั้น
 แล้วว่าการที่จะเป็นชนนางเลา มีไช้ง่ายเป็นการยากชย
 ชินชกโยบุตรของเราจะมีแถมมอเท่านั้น ชวนเกียนนอยจึง
 ตอบว่าขอพระชนชกโยก็ขงเป็นเด็กหนุ่มชย ลงจะยากและ
 ง่ายประการโตก็คองอดสำหทำไปก่อน เพื่อจะโตคยางชน
 ชกโยชยห้องในออกมาชกกับมารดาว่า มารดาอย่าโตเชอ
 ฟังชวนเกียนนอยเลย นางเลงสีจึงว่าชงชวนเกียนนอยพูดดังนี้
 ก็ถูกคองอย เจ้าทกวนนกนอาหารแล้วกลไปเที่ยวเล่นเสย
 เปลาหาโตการไม่ แต่คร้งชยและบิดามากเป็นชาติเชอชนนาง
 นายทหารทำราชการแผ่นดิน เจ้าก็มีอายุแล้วควรจะทำ

ราชการพระกษัตริย์ ชนชกโยมีความมกตัญญูต่อมารดาที่เชอพง
 มารดาไม่อาจชกชน ชวนเกยน้อยเห็นชนชกโยยื่นมือทำ
 ราชการแล้ว ชวนเกยน้อยจึงคิดว่าพรุ่งนี้ของจริงจะพาไป
 หาเจ้าเมืองเล็กเซยกบ พวกกนเทานันแล้วชวนเกยน้อยก็
 คำนับลานางเลงสี่ชนชกโยกลับไปบ้าน ครั้นรุ่งเช้าชวน
 เกยน้อยมาที่บ้านชนชกโย พาภักวชนชกโยไปหาเจ้าเมือง
 เล็กเซยกบกระทำคำนับแล้ว เจ้าเมืองเล็กเซยกบจึงถามว่า
 ทิวทวนหรือชกชนชกโย ชนชกโยกราบว่าข้าพเจ้าขอชกชนชกโย
 เจ้าเมืองเล็กเซยกบจึงว่ากแล้ว ท่านจงออกส้าทำราชการ
 กับเราเถิดท้อไปตามความชอบเมื่อใดเราจะเลื่อนยศให้ตาม
 สมควร เจ้าเมืองจึงตั้งให้ชนชกโยเป็นโตเถานายกองทหาร
 ชนชกโยรับท้โตเถานแล้วชวนชกโยชวนเกยน้อย ก็คำนับลา
 เจ้าเมืองไปบ้านกายนท กายนหรือออกมาต้อนรับชนชกโยชวน
 เกยน้อยเข้าไปในบ้าน เห็นงทอนสมควรแล้วจึงนำขามาให้
 กน กายนทจึงพกว่าข้าพเจ้าว่าท่านเข้าทำราชการในเมือง
 เล็กเซยกบข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอนันมาก ชนชก โยจึงทอข
 ว่าข้าพเจ้าหาส้เต็มใจทำราชการไม่ ด้วยชกมารดาไม่ไ้
 ทอด จึงต้องจำใจทำราชการ กายนทจึงว่าไหน ๆ ท่านก็

ไต่ทाराชการแล้ว ระตองหาพรรคพวกทมิฬมอ เขม แข่งไว้
 เป็นกำลังประจำระต แล้วภายในหญิงว่าเวลาวันเช้าพเจ้าเห็นม
 ฒนาเอามามาชายสร้อยมา ควรระตองหาไว้สำหรับควยาง
 พดแล้วภายในทุกพาดชนชก โยฮวนเกยนอย ไปค มาสร้อยมา
 ชนชกโยเลือกคทงสร้อยมาก หาชอชใจไม่ สามนายกพากน
 มาชานพอลงชานกโตยนเลียงมารองชนทหลงชาน ชนชก
 โยวามนเป็นไรเสามาตมอย ทนแล้ว กายนหญิงถามว่า
 เทตไรจงรวาตเสก ชนชกโยจึงทอขว่าถามาตขอมมกรระแล
 เลียงเฉยขแหลมไฟเราะ จงวีโควจะเป็นมาคโต ทอน
 พดกันแล้วสามนายกพากนกลับไปค มาทหลงชาน เห็นมา
 ชงเทยวเป็นคถอย ชนชกโยเห็นมามนแล้ววกชอชใจ ชน
 ชกโยจึงวามาตวณค กายนหชวนเกยนอยจงวามาตวณเลียง
 ไร่ประมาณสามเตชนแล้วเป็นมาผอมไมค เทตโคท่านจง
 ชอชใจมาตวณ ชนชกโยกนงอย กายนหญิงว่าท่านชอชใจ
 แล้วชาพเจ้าระ ใหมาตวณแก่ท่าน ชนชกโยมควมยนคจง
 ว่าชอชใจท่านเป็นอนันมาก พดกันเท่านั้นแล้วสามนายชว
 กนเข้ามาในชาน รัตโคระแลระสรามาเลียงกันเป็นทสชย
 แล้วชนชกโยชวนเกยนอยก็ต่างคนต่างค่านับตาดล้วย ไปชาน

ชนชกไปก็เอาบ้านมาเลี้ยงไว้ที่ขาน ไทประมาณครึ่งเดือน
 บ้านนมีกำลังอ้วนพชน ทั้งแดนนั้นมาชนชกไปก็ชวน
 เกยนอชก เขารับราชการจยโจรผู้ร้าย ในเมืองเล็กเชยยกย
 ชอเสียงปรากฏไต่คงเลอของลชทวไปในแขวงเมืองชวตงทก
 ตาบล คนทมสทขญญาสมชเมมชง ในแขวงเมืองชวตง
 กพากันมาคชทาเชนเพอนฝงชงชนชกไปเชนอันมาก ชะ

๑ ฝ่ายเล่าชองเจ้าเมืองเล็กเชยยกยเชนคน โลกเห็น

แกลลภ ชนชกไปจยทวผู้ร้ายมาส่ง ให้มากน้อยเท่าใด
 ผู้ร้ายคนใดมีเงินติดสอยบนขานเสียให้เล่าชองเจ้าเมือง
 เล่าชองไต่เงินทองเป็นสินบนแล้วก็ปล่อยทวผู้ร้ายเสียทไมมี
 เงินทองจะเสียให้เล่าชอง เล่าชองก็ให้ชนชกไปชวนเกยนอชก
 คมคนไทยไปส่งทเมืองเพงเชียงเมืองโลจิวิ ชนชกไปชวน
 เกยนอชกจยคนไทยจากเล่าชองเจ้าเมืองแล้วก็ไปค่านับลา
 มารทา และลาภรรยาคักแจงเสียงอาหารไปกินตามทาง
 แล้วสองนายก็พากันคมคนไทยออกจากเมืองเล็กเชยยกยไป
 เดินทางมาไต่หลายวันถึงเขาตมทงชว ทางเมืองเซียงฮาน
 หาลบล ชนชกไปจยพคกับชวนเกยนอชกว่าบนเขานมีศาลเทพา
 ฤษทงอรชู หงอรชูคนนเมอครึ่งแฉนคนเลยตกก เป็นคน

สักยชอชอเจามคนนขตอจงไค้ทาศาลไวยันเขาน่ ทานจงคม
 คนไทยไปรออยู่นอกค่านลิมทองก้วนก่อน ทวีเราจะขึ้นไป
 ค่านบเทพารักษขนเขาน แล้วจงจะตามไปภายหลัง ฮวน
 เกียนอูบริบคำซันชกไปแล้ว ก็คุมคนไทยไปคอยอยู่ที่นอก
 ค่านลิมทองก้วนตามทิสัญญากันไว้ ซันชกไปก็ซบมาถือ
 กระบะของสองมือขึ้นไปบนเขาลิมทองซัว ครนถบนเขาแล้ว
 ซันชกไปก็ลงจากหลังม้าเขาม้าผูกไว้หน้าศาล ซันชกไป
 เข้าไปทำค่านบเทพารักษหงฮูซ แล้วเห็นในศาลเทพารักษ
 เช่นทรมเย็นมลมพคเฉื่อย ๆ ซันชกไปเห็นออยมากนอนหลับ
 อยู่บนศาลเทพารักษ

๑ ฝ่ายหลยเฮียนพาครอบครัวบุตร และ ภรรยา บ่าว
 ไพร่ออกจากเมืองเซียงฮาน มาถึงเขาลิมทองซัวเป็นเวลา
 เกียง เกียนแสงก็ตั้งเตาไฟคุ่มข้าวไพร่กิน ไปข้างหน้า
 หลยเฮียนคุ่มครอบครัวก็ขึ้นมาภายหลัง ขณะนั้นพวกพี่น้อง
 ไทก็ปลอมเป็นโจรมากอบ แอบซุ่มกำร้ายหลยเฮียนออยก้เขา
 ลิมทองซัว พอแลเห็นหลยเฮียนกับครอบครัวมาถึง ก็พา
 หนักเรือออกมาลัดกทางไว้ เกียนแสงตกใจหนักล้วยมาชอกกัย

หล่เอียนผบตาซังมาข้างหลัง หล่เอางท้อสู่วอกโจรอยู่
 หล่เอียนไต่แรงตงนน กแกตงทวชนมาดอทวนไปช่วยหล่เอาง
 วยกับวอกโจรซังสกักทางไว้ พอหล่เอียนไปไต่ ครังทาง
 วอกจันฮ้องไทจอกอวอกหนง ก็เขาลอมครอบคววของ
 หล่เอียนกบทวหล่เอียนไว้ หล่เอียนรยพ่งท้อสู่วอกโจรมา
 วอกโจรตายหลายคน วอกโจรก็เซตชยาทลมหล่เอียน
 ไม่อวเขาไกลหล่เอียนไต่ จันฮ้องไทจอกบโอบนชวยกบ
 แชบคอย เห็นวอกทปลอมเป็นโจรทำอันตรายหล่เอียน
 ไม่ไต่ จันฮ้องไทจอกบโอบนชวยกบเขาผ่าชาวโพกศีระเสย
 ไม่ให้ทำได้ ชยมาชอกมาช่วยพรรควอกทปลอมเป็นโจรรย
 กบหล่เอียนเป็นสำมารถ ยังทำอันตรายหล่เอียนหาไต่ไม่
 กำลังรบตักพันกันอยู่

๑ ฝ่ายจีนชกโเป็นอนหล่เอียนย่นศาลเทพารักษ์ ผ่นไป
 วจาเห็นมเก่งสงแห่งหนง ชนชกโไก็เค็นชนไปนเก่งสูง
 เห็นมแผ่นศิลาแขวนอยู่แผ่นหนง มีอักษรอยู่สามตัว
 ว่าคิหล่เอียนเอางซ้างประตูกเก่ง มีตยหล่เอียนชวย
 สองซ้าง ๆ หนงมีอักษรเจ็ดตัวว่า ซงกนพระจันทงชโก มีใจ

ความว่ากระบองสองมือจะปราบปรามศัตรูในแผ่นดินถึง
 ข้างหนึ่งมีอักษรว่าคงอี่เจงเทียบหลักเคยนคุณมีความว่ากระบอง
 เหล็กสั้นจะประคองแซ่หลี่ให้เป็นเจ้า กำลังยังขึ้นพิเคราะห์
 คุบหลินอยู่ ไต่ขึ้นเสียงกิ่งแลไปเห็นเมฆห้าสีลอยอยู่บน
 อากาศหิมมังกกรทองไว้ คุไปข้างทิศตะวันตกเห็นเมฆสีด้าม
 มังกกรเขียวออกมาจากเมฆตัวหนึ่ง มาทอสูกับมังกกรทอง
 ซินชกไปเห็นมังกกรทองจะสู้มังกกรเขียวไม่ได้ ขณะนั้นเสียง
 เหมือนคนร้องเรียกว่าซินชกไปขณะทำไม่จึงไม่ช่วยกษัตริย์
 จะคอยเมื่อไรเล่า ซินชกไปไต่ขึ้นข้างบนกับกระบองสองอัน
 มักเล่นลอยลงมาให้ซินชกไปขี่ ซินชกไปก็ซบักเล่นเข้าไป
 ถึงมังกกรเขียว ซินชกไปเอากระบองตีมังกกรเขียวหนีไป แล้ว
 ซินชกไปไต่ขึ้นเสียงมาร้องกตกใจตนซิน รู้ว่าเป็นความฉุน
 กนงครกตรองเห็นว่าเขามงคลกษัตริย์ ก็มีความขินคตกเขา
 ลงค่านัยเทพารักษ์หึงออชูลแล้ว ว่าถ้าได้จริงคงความฉุน
 จะมาปลุกศาลให้ไหม้ ขณะนั้นไต่ขึ้นเสียงมาร้องชนอก
 ซินชกไปก็ค่านัยลาเทพารักษ์ออกมาเห็นบ้านนกระโศกต้น
 อยู่ ซินชกไปจับกระบองสองมือโชนชนหลังม้าชบลงมา

จากเขาโคกกรังทางเห็นผิงคตมุงชน ชินชกโยกนกลงไปก็
 เขิงเขาเห็นพวกโจรล้อม พวกชนนางอยู่ คิวชนนางผู้นั้น
 จวนจะเสียดกยพวกโจรอยู่แล้ว จึงมาคิดว่าถ้าเราไม่ช่วย
 ครองนพวกโจรก็คงจะฆ่าพวกชนนางก็ครอบคริวเสียดกย
 จำเราจะลงไปช่วยเขากศลิ่งจะชอบ ชินชกโยก็ควมมาลง
 ไปถึงเขิงเขา ร้องควากควยเสียดกยถึงว่าพวกโจรเหล่านี้
 ไม่กลัวความตายหรือ ถ้ารักชีวิตก็เร่งหนีไปเสียโดยเร็ว
 พวกทหารที่ปลอมเป็นโจร เห็น ชินชกโยขี่ม้ามาร้องควาก
 แตผู้เกี้ยว ก็มีใครมีใจครนความชินชกโย ชินชกโยก็ขี่ม้า
 เข้าไปในกลางหมู่ทหารซึ่งปลอมเป็นโจร พวกโจรก็เข้ามา
 ท่อสู้ชินชกโย ชินชกโยเือกกระบองทองแดงคพวกโจรตายลง
 ประมาณเกาคคนสิบคน ขณะนั้นหลเอียนท่อสู้กับพวกโจรอยู่
 รอยทวเห็นคเห็นอบเกอบประสันกาลงอยู่แล้ว หลเอียนหลเออบ
 ไปเห็นพวกโจรตกม้าลงหลายคน มีนายทหารคนหนึ่งค
 เข้ามาในท่ามกลางพวกโจร หลเอียนเห็นลักษณะเข้มแข็ง
 ของชาวม้อถอกกระบองสองอันช่วยรบพวกโจรได้พักหนึ่ง ชิน-
 ชกโยเห็นจอน้องไท่จอกก็แดงทวปลอมเป็นโจร ชินชกโยก็ควย

กระบองลงไปทิศรั้งจันฮองไทโจ แต่จันฮองไทโจคาไวหลบ
 หนี กระบองถูกที่ขา มีความเจ็บปวดเป็นสาหัสร้องควยเสียง
 ชนคังแล้วชยมาหนีไป โยชนช่วยก็ยกยพวกโจรทั้งปวง
 เห็นจันฮองไทโจถูกอาวุธชยมาหนีไปแล้ว ก็ครั้นคร้าม
 เกรงผมอชนชกโชพากันทั้งครอบครัวหนีไป
 หมด ชนชกโชชยมาไล่ตามไปจนถึงเชิงเขาจับได้พวกโจร
 คนหนึ่ง ชนชกโชถามพวกโจรว่า เจ้าอยู่บ้านไหน จึงบังอาจ
 เป็นโจรมาปล้นถึงริมเมืองหลวงเช่นนี้ โจรคนนั้นมีความ
 กลัวจึงฮอนวอนขอชีวิตไว้ แล้วว่าข้าพเจ้าทำให้พวกโจรไม่
 ควยจันฮองไทโจมีความขบเคืองกับหลยเฮียนจึงปลอมเป็น
 พวกโจรมาแอบข่มขอยทำร้ายหลยเฮียนที่ตำบลนั้น เมื่อตระก
 ถานักด้วยกระบองถูกที่ขานายโจรคนหนึ่งชยมาหนีไป นาย
 โจรคนนั้นคือจันฮองไทโจปลอมเป็นนายโจรมา ชนชกโช
 ไล่พวกโจรขอกตั้งนั้นมีความตกใจ จนเหงอไหลแยก
 เล็ดชนชกโช ชนชกโช ก็ปล่อยโจรคนนั้นเสีย จึงคิดว่าจันฮอง
 ไทโจกับหลยเฮียนไม่ชอบกัน ทำให้กิจการของเราไม่ ถ้าจันฮอง
 ไทโจรู้ว่าเราออกช่วยเหลือเฮียนรบครั้งนี้ชีวิตของเราก็จะเป็น

อนควายเสียเปล่า ๆ แล้วขึ้นชักไม้ถอกหมวกออกปักหน้า
เสีย ขันม้าตรงไปทางเมืองเซียงฮาน

๑ ฝ่ายหลยเฮียนแลเห็นขันชักไม้ขันม้าหนีไป จึงให้
หลยเตาตรงอยู่รักษาครอบครัว ทวหลยเฮียนขันมารีบคักตาม
ขันชักไม้ ใกล้จะทันจึงร้องเรียกขันชักไม้ให้หยุดอยู่ก่อน
ข้าพเจ้าหลยเฮียนจะคำนับสนองคุณท่าน ขันชักไม้ก็ไม่หยุด
รีบเร่งขันม้าหนีไป เหลือบวหลังมาเห็นหลยเฮียนยังขันมาตาม
มา ขันชักไม้จึงร้องมาว่าท่านอย่าตามมาเลย เราแซ่ชิน
ซอหยงแล้วโยกมือไม่ให้หลยเฮียนตามมา ขันชักไม้ก็รีบขัน
ม้าหนีไปโดยเร็ว หลยเฮียนจะรีบคักตามไปก็ไม่ทัน ไคยฮัน
แท่เสียงทบออกช้อว่าหยงค่าเคยวทเห็นเอามือโยกห้ามเขิน
สำคัญ หลยเฮียนจึงคิดว่าทขกมือชนนนมมืทานวเรียกว่า
เหงาเจีย กยไคยฮันทบออกปล่ายค่าว่าหยงจึงสำคัญว่าผู้ที่มา
ช่วยรบพวกโจรช้อเหงาหยง หลยเฮียนก็ชักม้ากลับมาก พอล
เห็นชายคนหนึ่งขันมาไล่ตามมา หลยเฮียนสำคัญว่าพวกโจร
หลยเฮียนชนเกาทถขยงไปถูกชายฉนนตกม้าลง แล้วก
ควมม้าเลยไปหาครอบครัว ขณะนั้นมีคนประมาณสี่ห้าคน

ว่างมารบงให้ว่านายข้าพเจ้ามีความผิดตั้งโตท่านจึงเอา
 เกาทัณฑ์ยิงนายข้าพเจ้าตาย - หลีเขียนจึงตอบว่าเราหา
 ผู้ใดตายไม่ชายพวกนั้นจึงถอนเอาเกาทัณฑ์ตั้งให้ หลีเขียน
 คมยหอดงกง เย็นตลกเกาทัณฑ์ของท่าน หลีเขียนเห็นดังนั้น
 ก็ตกใจ หลีเขียนจึงคิดว่าเมื่อเราไล่ตามชายที่มาช่วยรบ
 พวกโจรไปนั้น ก็เห็นชายคนหนึ่งขมขี้มาไล่ตามเรามา
 เราสำคัญคิดว่าเข้เป็นพวกโจร เราจึงเกาทัณฑ์ไปถูกนาย
 เจ้าตาย นายเจ้าชื่อไรนะโตเราจะให้เงินร้อยตำลงแล้วจะ
 เอาศพมาฝังเสียตามสมควร พวกชายเหล่านั้นจึงบอกว่า
 นายข้าพเจ้าที่ตายชื่อเคียนเต้าอยู่ที่บดลยี่เขียนจะไปเมือง
 เชียงาน ชอแพรวทวนมาชาย บัดนี้ท่านยิงนายข้าพเจ้าตาย
 ข้าพเจ้าไม่กล้ารับเงินของท่านได้ นายที่สองของข้าพเจ้า
 ยิงชยอีกคนหนึ่ง ชยเคียนชองชุน ข้าพเจ้าจะกลับไปออก
 กับนายข้าพเจ้าที่ตายให้ทราบเสียก่อน หลีเขียนจึงบอกว่า
 นายชองเจ้าที่ตายเสียแล้ว ที่ไหนจะกลับคืนเป็นเช่นใด เรา
 จึงกลับไปออกกับน้องชายของเขาว่า เราผู้ชอลงกงหลีเขียน
 ไม่ได้มีความเจตนา จะให้นายของเจ้าตายเลย เพราะ

ระวังตัวกลัวพวกโจรอยู่ ก็ไม่อาจจะว่าประการใด จึงจัด
ช้อหยาใส่ศพเคียนเต่าแล้วพากันกลับไปบ้าน

๑ ฝ่ายหล่เฮียนก็ขี่ม้ามาจนถึงครอยคริว ขณะนั้น

นางโศษหยาในภรรยาหล่เฮียนตกใจเมื่อพวกโจรล้อมอยู่ เป็น
อันมาก ปวศครรวีระกลอกยศร หล่เฮียนจะหาทางหนีใด
ก็ไม่ได้ออกไปฝากทางข้างขวาเห็นมวกอยู่วักหนึ่ง
หล่เฮียนคอยสนความวักจึงพาครอยคริววิ่งไปพัก
ช้อหยาชองอก หล่เฮียนให้คนขี่ไปตามหลวงจีนเจ้าวัด
ระชอชาก็อยู่ เจ้าวัดระชอมโห่อยู่หรือไม่ยอม หล่เฮียน
เจ้าวัดชองอก เมื่อใดที่รายถึงนั้นก็ออกไปรับครอยคริว
หล่เฮียนเข้ามาในวัด จึงทำให้พักอยู่ในวัดแห่งหนึ่ง
หล่เฮียนจึงวักขหลวงจีนเจ้าวัดว่า ขอให้ข้าพเจ้ากับครอย-
คริวพักอาศัยขยปลักคนหนึ่ง รุ่งขึ้นเจ้าข้าพเจ้าจะลาท่านไป
สมภารจงแจ้งว่า เสิญท่านอยู่เดี๋ยหาเป็นไรไม่ สมภาร
พวกแล้วกลาดังงหล่เฮียนกลับไป ในเวลากลางคืนฉนั้น
หล่เฮียนมีใตลอคเลื่อเกราะ ฉอกระบนงระวังเหตุการณอยู่
ไม่อาจจะนอนเกรงศัทรระนาทำร้ายชก พอเวลาสามยามมี

กัดนั้นหอมเหมื่อนดอกไม้ออกไปทั้งวัดเป็นทิวสนโร และเป็นการ
 การอศักรรย์ด้วย หลงเขียนเห็นออกไปข้างนอกเห็นดาวดวง
 ใหญ่ตกลงมากลางวัดนึกประหลาดสงสัยในใจอยู่ ขณะนั้น
 ชายคนใ้มาบอกหลงเขียนว่า นางโคซหยินภรรยาท่าน
 คลอคยตรเป็นชาย หลงเขียนก็มีความยินดีเป็นอันมาก
 หลงเขียนเดินกลับมาที่พัก ครั้นรุ่งเช้าหลงเขียนจับดอกไม้
 ธูปเทียน ก็พากันไปไหว้พระพุทธรูปในโบสถ์ แล้วนมัสการ
 หลวงจีนเจ้าวัดมาขอโทษ ด้วยว่าตนภรรยาข้าพเจ้ามา
 คลอคยตรในวัดของท่าน เป็นที่ใส่โครกเขนเประระในวัด
 ข้าพเจ้ามาโทษเป็นอันมาก ขอให้ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ ออกสัก
 เดือนหนึ่ง พอให้ภรรยาข้าพเจ้าแข็งแรงแล้วข้าพเจ้าจะลา
 ท่านไป หลวงจีนเจ้าวัดจึงบอกว่า ขอเชิญท่านพักไปก่อน
 เกิดหาเป็นไรไม่ หลงเขียนจึงคำนับหลวงจีนเจ้าวัดมีความ
 ชอบใจหลวงจีนเจ้าวัดเป็นอันมาก หลงเขียนก็กลับไปทอ
 ยี่มาวันหนึ่ง หลงเขียนเดินไปเที่ยวเล่นในวัด แลเห็น
 คยเหล็กขนแขนขย ในวัดริมคยเหล็กเขียนไว้ว่าลายมอ
 ขของซาเฉียว หลงเขียนเห็นหนังสือคยเหล็กนั้น ถอยคาก
 เพราะลายมองาม หลงเขียนจึงถามหลวงจีนเจ้าวัดว่า

ซาเขียวเป็นคนอย่างไร เป็นบุตรของผู้ใด ยามเมืองฮย
 ไหนมาอยู่ที่วัดคนแต่เมื่อไร หลวงจีนเจ้าวัดจึงบอกหลยเอียนว่า
 ซาเขียวเป็นบุตรชนนางฮยในเมืองฮเน็กยก หลยเอียนถาม
 หลวงจีนเจ้าวัดว่า ซาเขียวอยู่ในวัดคนหรือเปล่า หลวงจีน
 เจ้าวัดจึงตอบว่า ซาเขียวอยู่ในวัดคน ไม่ได้ไปเที่ยวข้างไหน
 อยู่แต่ในห้องเรียนหนังสือ หลยเอียนขอให้หลวงจีนเจ้าวัด
 นำไปค หลวงจีนเจ้าวัดก็นำหลยเอียนไปลงที่ประตูห้องซา
 เขียวที่เรียนหนังสือนั้น ไคย่นเสียงมีפקทพณอยู่ไฟเรารัก
 หลวงจีนเจ้าวัดจะเรียกให้ซาเขียวเข้าประตูรับ หลยเอียน
 วางคไว่กอนสักครู่หนึ่ง พอสักครู่หนึ่งเสียงพณนหยก
 หลวงจีนเจ้าวัดจึงเรียกให้เข้าประตูรับ ศิษย์คนหนึ่งจึงเดิน
 ออกมาเข้าประตูรับแล้วถามว่าผู้ใด หลวงจีนเจ้าวัดตอบว่า
 เจ้าเมืองไท่ทงวนขอหลยเอียนจะมาหา ซาเขียวไคย่นคัง
 นนกกชอกมากกระทำคานขตอกรับ เชิญหลยเอียนกับหลวงจีน
 เจ้าวัดเข้าไปในห้อง เชิญไคย่นกขนสมควร ซาเขียว
 ตกเขาลงคานขตอกรับหลยเอียนกับหลวงจีนเจ้าวัดแล้ว ซาเขียว
 จึงพูดว่าข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านจะมา มิได้ออกไปค้อนกรับท่าน
 ไคย่นสมควร ข้าพเจ้าขอรอภัยท่านทั้งสองเสียเถิด หลยเอียน

จมมอซาเฉียวไหลตกชนแล้ว พิศวาทพิศลกษณะชาวเฉียวก
 ฐวาเป็นผีเสื้อกษณญา ทลเฮยนมความชอบใจซาเฉียวยงนัก
 ทลเฮยนจึงถามซาเฉียวว่า ท่านมยตลลรวรษาแล้วทลของ
 ซาเฉียวจึงทชยวษาพเจายงตามภรรยาไม่ทลเฮยนจึงว่า
 เรายมยตลลรวรษาอยู่คนหนึ่ง อายุฉนวนราวควรวกนักกับท่านจะยก
 ใ้เฮยนภรรยาของท่าน ท่านระคิดเห็นเป็นประการใด ซา
 เฉียวพทวาทาท่านมเมตตานชนกกับซาพเจานน พระเศษ
 พระศนททลลคมีใ้ ซาพเจาจะชชยปรนนยคตามใ้ท่านทุก
 ประการทลเฮยนใ้พิงคังนนักมความขนตเป็นอนมาก พด
 คังนนแล้วทลเฮยนกับทลวงจันเจาวตกตลาซาเฉียวไปทชย
 ครงทลเฮยนกลยมาดงทชย จึงเล้าความใ้นางใ้ชยหิน
 ภรรยาพงแต่คังนปลาทยทุกประการ นางใ้ชยหินใ้พิง
 คังนนักมความขนตจึงใ้ทลวงจันเจาวตเป็นเถาเกทท
 วจนฤกษค นำสังของมาหม่นตามประเพณชยไปประมาณ
 ครวงเคอนนางใ้ชยหินคชยแข่งแรงชนแล้ว จึงใ้คนใ้ไป
 ยชกซาเฉียวว่านางใ้ชยหินกับทลเฮยนจะพากันไปเมอง
 ไ้ทหงวน ซาเฉียวจึงจคแงรวบรวมทรพยสังของตาม
 ทลเฮยนไปเมองใ้ทหงวนด้วย ครนถึงวันกำหนดทลเฮยน

ซาเดียว ก็พากันไปลาหลวงจีนเจ้าวัด พาทศรอยศรวัยทร
ภรรยาบ่าวไพร่ไปเมืองไท่หรงวน

๑ ฝ่ายซินชกไปตั้งแค้ไปรบกับโจร แก้ไซหลี่เซียน
รอดชีวิตจากเงินของไท่จื่อไปได้แล้ว รบซบมามาพบ
ชวนเกียนฮอยที่โรงเคี่ยม นอกคานทองก้วนจึงเล่าความว่า
ไต่รบกับเงินของไท่จื่อ และพวกปลอมเป็นโจรมาทำร้าย
ถึงกงหลี่เซียน ไต่แก้ไซช่วยให้หลี่เซียนรอดไปได้ แต่กัน
จนปลายตกประการแล้ว ซินชกไปกับชวนเกียนฮอย พักนอน
ฮอยที่โรงเคี่ยมคนหนึ่ง รุ่งขึ้นเข้ากินอาหารแล้ว ซินชกไป
กับชวนเกียนฮอยกัแบ่งคน ไต่ยกจะไปเมืองเพงเอียงให้ชวน
เกียนฮอยคุมไป คนไทยที่จะไปเมืองโลจิ่วซินชกไปคุม
ไป สองนายแบ่งคนไทยกันแล้ว ก็ต่างคนต่างค้ำันฉลา
แยกทางกันไป

๑ ฝ่ายซินชกไป คุมคนไทยเดินมาไต่สามวันถึง
เมืองโลจิ่วก็นำคนไทยไปมอบให้ผู้คุมเมืองโลจิ่ว ด้วยเจ้า
เมืองไม่อยู่ไปคอยรับหลี่เซียนเจ้าเมืองไท่หรงวน เพราะ
เมืองโลจิ่วชอนอยู่ในเมืองไท่หรงวน ซินชกไปตั้งรอคอย
เจ้าเมืองกลับมาจึงจะได้ขึ้นงสอชอบ เพราะต้องมหนังสอ

ทอยเจ้าเมืองโลจิ๋ว ชินชกไปจึงจะกลับไปได้ ชินชกไป
 ของพักรอคอยรบกวนถึงตอยอยู่ที่เตียมเซงเซียว ชินชกไป
 กนอาหารร่วนหนึ่งถึงถึงหนึ่ง เซงเซียวมทนข้างเล็กนอย
 กทครองชชอาหารให้ชินชกไปกินจนเกินทของรอบหรือ
 เปลืองไปมาก เซงเซียวกับนางลิวลวรวยาปรึกษากันว่า
 ดังแต่ชินชกไปมาอยู่ที่เตียมเรา ก็ไม่เห็นมีคนมาอาศัยอยู่
 เรามีเงินทองอยู่ข้างเล็กนอย ก็ชชอาหารให้ชินชกไปกิน
 เกอจะหมดค้อยแล้ว ครั้นจะออกปากขอเงินของชินชกไป
 มาใช้ข้าง ก็เกรงใจชินชกไปจะมีความขัดเคือง นางลิวล
 จึงว่า ชินชกไปคนนั้นเขามชอเสียงไ่คงคงอยู่ในเมืองชว้คง
 เงินเล็กนอยเท่านี้ทำไมจะไม่ให้ ถ้าเจ้าเมืองกลับมาเมอ
 ไรเขาได้หนึ่งตอยแล้ว เขาคงคิดเงินให้เราคงจะไม่ขาด
 ทนตอก ครั้นอยู่มาได้ประมาณเจ็ดวันแปดวัน เงินทองของ
 เซงเซียวหมด ไม่มทจะทครองชชอาหารให้ชินชกไปกิน
 แล้วเซงเซียวจึงพคกับชินชกไปว่า ข้าพเจ้ามีชรระพคกับ
 ทานก็มีความเกรงใจ ชินชกไปจึงว่ามีชรระอย่างไร ขอเชิญ
 ทานพคเถิดอย่าเกรงใจเลยเซงเซียวจึงว่าตั้งแต่ท่านมาอยู่
 ทเตียมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขายของไม่ได้เลย เงินทองทจะชช

อาหารก่หมกตลงแล้ว ชินชกไปจึงว่าขอยใจท่านเป็นชนมากซึ่ง
 ท่านทศรองเงิน ซ้ออาหารมาให้ข้าพเจ้ากินเงินของข้าพเจ้า
 ม้อยข้างจะเอาให้ท่าน ชินชกไปไปเบ็ดทียบใส่สิ่งของชนิดหา
 เห็นมเงินไม้ ก็ตกใจคิดซนได้ว่าเมื่อแย่งคนโทมกับชวน-
 เกยนชยทกกลางทาง เงินติดชวนเกยนชยไปเสียหมดยังมี
 แต่เงินทมารคาฝาก ให้มาช้อเถอไปใส่งานแซยิก บังม้อย
 สิบคำลง ชินชกไปก็หยิบเขามาผอนให้เซงเซยวยสิบคำลง
 ก่อน เซงเซยวยรับเอาเงินไว้แล้วหาพคประการใดไม่
 ก็ยงเป็นทกชอยครนชอยมาอกสามวัน ชวเกยนเตกเจ้าเมอง
 โลจิวกก็กลับมาถึงตำบลเบือเถา พวกกรมการในเมืองก็
 ชินชกไป ก็ออกไปรับเจ้าเมืองโลจิวกเข้ามาในเมืองโลจิวก
 ชินชกไปจึงเข้าไปแจ้งความกับเจ้าเมืองโลจิวกว่า ข้าพเจ้าจะ
 ขอหนึ่งสี่ทชยท่านกลยไปเมืองเล็กชยภย เจ้าเมืองกาตง
 นอนหลยบ้อยในเกยวกไม่พคประการใด ชินชกไปลกซนคิดแก่
 ในไรว่า ถ้าเราชยเข้าไปคำกินเปลืองไปทกวัน จะหาเงินท
 ไทนมาใช้ให้เจ้าชองเตยมได้คคคงนั้นแล้ว ชินชกไปก็มี
 โทสยะงเกกซนหาทนตรกตรองไม่ก็ตรงเขายคเกยวเจ้าเมอง
 โลจิวกชมานัน คนหามเกยวเซไปเจ้าเมืองโลจิวกก็ใจตนซน

จึงว่าใครช่างยังฮาวริงมจยคเกยวเรก จึงส่งให้ทหารจับกว
 ษินซกโย้มาเขยยน ซินซกโย้ก็คึกโครวาคิวทามคกไม่คยส
 ยอมให้ทหารจับตัวตงเขยยนยลยท ซินซกโย้มีความเจ็บปวด
 เขยยนมก กลยมาทเทยมครนรุงขนเวลาเขยยซินซกโย้
 ก็ไปหาเจ้าเมืองโลจิ๋ว ณ ทวาราศกการ ซินซกโย้จึงคกเขย
 ลงค่านบแลลพควา เจาของเจาเมืองเล็กเซยยกยไซ้ให้ซาฟ
 เจ้าคัมคนไทยมาส่ง บัคนซาฟเจามอบให้คบัคคัมแลล
 ซาฟเจาจะชอรบทนงลลคอบกลยไปเมืองเล็กเซยยกย เจา
 เมืองโลจิ๋วได้พงคองนน กมความยนคเขยอนมากควยวา
 เจาเมืองเล็กเซยยกยกับเจาเมืองโลจิ๋วเขยเพอนรกกน เมอ
 เวลาฉนนเราเขยนคเจานน ซาซอชกยเสยเดกแลลเจา
 เมืองโลจิ๋วหยบเงินให้ซินซกโย้ เขยเงินคเณทางตามคาง
 กยทนงลลคอบ ซินซกโย้รบเงินกยทนงลลแลล กค่านบลา
 เจาเมืองโลจิ๋วกลยมาคยมเซงเซยวย เชนเซงเซยวยเจาซของ
 โรงคยมกาลงคคคยชอย เซงเซยวยเขยซินซกโย้กลยมา
 กมความยนค ซินซกโย้ให้เซงเซยวยคคคยชอย จะเขย
 เงินคากนคคคางซินซกโย้เท่าใด เซงเซยวยคคคยชอยแลล
 บอชซินซกโย้ว่า ตั้งแต่แรกทานมาอยู่ ทคยมซาฟเจารน

ถึงวันทศกัศ โด่สามสิบสองวันแต่สองวันนั้น ข้าพเจ้าจะลด
ให้ท่าน คงคิดแต่เพียงสามสิบวันเท่านั้น ค่ากินอยู่ของท่าน
ก็เทียบข้าพเจ้า วันหนึ่งเป็นเงินหกสลึง คิดรวมเป็นเงินสิบ
แปดตำลึงเงิน ครึ่งก่อนท่านได้สอนให้ข้าพเจ้าแล้วสิบตำลึง
ยังคงค้างแปดตำลึง ชนชกไข่หอบเงินสามตำลึงทเจ้าเมือง
โหมมานนไช้ให้เซงเซยววย เซงเซยววยจึงรบเอาเงินสามตำลึงไว้
แล้วจึงว่าท่านยังเห็นหนเราขอออกหาตำลึง เซงเซยววยว่าขอ
ท่านได้ ใช้เงินเสีย ให้เสร็จเถิด ชนชกไข่จึงว่าช้า ๆ ก่อนอย่า
เพื่อเร่งเรานักเลยเรายังไม่กลับไปบ้านเมืองคอก เซงเซยววย
จึงว่าข้าพเจ้าเห็นท่านรับหนังสือคอกแล้ว ไม่เห็นมีกระดาษใด
ในมือของนอก ชนชกไข่จึงว่าเพื่อนเราออกคนหนึ่ง ยังไป
เมืองเพงเอียงเงินทองสิ่งของกตกไปเสียยกยเพื่อนเราหมด
เราจะต้องคอยให้เพื่อนเรากลับมาก่อน จึงจะเอาเงินที่เพื่อน
ของเราใช้ให้จนเต็มตามที่เป็นหนี้ติดค้างท่าน เซงเซยววย
มีความชกเคองชนชกไข่ของนัก จึงว่าข้าพเจ้าตั้งโรงเคยมัน
ก็ปรารถนาจะให้คนไปมาอาศัย ท่านจะมาอยู่สักกับหนงกยงต
อก แต่ทนอนของเราไม่มีระทครองช้อหาอาหารให้ท่านกิน
ซึ่งท่านพูดดังนั้นคเหมือนจะไม่ใช้เงินให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าฟัง

ถอยค่าของท่านขงเถียนถอยขอย ถ้าท่านกลับไปบ้านเสียจะ
 ให้ข้าพเจ้าไปเอาเงินที่ฝูไค ท่านจะคอยเอาเงินที่เพื่อนของ
 ท่านมาให้ข้าพเจ้า ท่านจงเอาหนังสือตอบของท่านมาให้
 ข้าพเจ้าเสียก่อน ชินชกไต้ไต้ฟังมีความระอวยเสงเซช่วย
 เจ้าของเคียมครนกินอาหารแล้ว ชินชกไต้ก็ไปรอคอย
 ขวนเกียนออย อยู่ที่ทางร่วมจะไปเมืองเพงเฮียง ไปรอคอย
 ขยงนเกอบคากไม่เห็นขวนเกียนออยกลับมา ชินชกไต้เดิน
 กลับมาโรงเคียม เฮงเซช่วยเจ้าของเคียมขกชินชกไต้ว่า
 หองของท่านทอยแตกอนน บคนมีผลมาว่าเข้าอาศัยออย
 เสียแล้ว ข้าพเจ้ายกทอนนของท่านไปท โรงเล็กหลัง
 โรงเคียม ท่านอาศัยไ้ก่อนเดึกเมื่อผลมาเข้าเขาไปแล้ว
 จึงคอยมาออยหองเคียม เฮงเซช่วยกจกไฟนำชินชกไต้ไปออย
 ที่โรงเล็กหลังเคียม ทนหลังคาโรงกรวเ็นทลายากชน
 ชกไต้ต้องจำใจอัยเข้าไปนอนในโรงเล็กก็ไม่หลับจึงร้องเพลง
 เล่น ครนเวลาตกภรรยาเฮงเซช่วย เดินออกไปที่หลัง
 โรงเคียม ชินชกไต้ไ้ยินเสียงผลเท่าคนเดินมากนกกว่า
 เฮงเซช่วย ชินชกไต้จึงร้องไ้ว่าท่านหากไ้ไม่ ตัวเรา
 ึงจะไปจะมากไ้ไม่ทำให้มีความลำบากกัยท่าน ประการหนึ่ง
 หนึ่งสือตอบของเรากขมา ก็อัยที่ท่านแล้วหากควรที่จะให้เรา

ไต่ความขบขึงเพียงงั้นไม่ ภรรยาเฮงเซช่วยจึงคอยว่า
 ท่านอย่าพอกองไป ตัวเราเป็นภรรยาเฮงเซช่วย ชนชกไย
 จึงว่าท่านเป็นหญิง ตกขานแล้วมาทหน้าควรวไม่ ภรรยา
 เฮงเซช่วยจึงว่า สามขาพเจ้าเป็นคนตามความตรกครอง
 ไม่ ท่านเป็นหนี้เงินน้อยเล็กน้อย หากควรกระทำทำให้ท่านได้
 ความลำบากถึงเพียงงั้นไม่ สามขาพเจ้าไต่ผลแล้ว ขอท่าน
 ฌมสขัตตัญญาจงศไทยเสียดิต บดินสามขาพเจ้าอนนพลข
 แล้ว ขาพเจ้าจักไต่ชณะสามร้อยแปะกับนวมกันหนาว
 เนอสุกรสามท่งมาให้ท่าน ท่านจะไต่กินแก้หนาว ชณะ
 ทองแดงนั้นท่านจะไต่เอาไว้ชชของกิน ในเวลาอนต่อไป
 ชนชกไยไต่ยืนตงนนักคคองตัวที่ไต่ความลำบากเสียใจ
 รนนาตากค จึงว่าท่านเป็นคนคมีสขัตตัญญา เหมือน
 นางเทยวไยชงให้อาหารสนสนกนมือหนงสนสนมวาสนาเป็น
 ข่าของชนแล้ว จึงไต่เอาทองพันตำลงมาแทนคณ ถึงค
 ขาพเจ้านไม่ไต่คมีวาสนาเหมือนชนสน แต่ถาคอไปเบอง
 หนาไต่คมีชอเสยงกจะแทนคณท่านให้ลงขนาค นางลวส
 ภรรยาเฮงเซช่วยจึงว่าขาพเจ้าเป็นคนไม่มีวาสนา หากไต่คค
 จะให้ท่านทดแทนคณขาพเจ้าไม่ ชนชกไยก็เย็บประคุดอก

มาข้างนอก นางลวี่จึงเอาสิ่งของให้ชินชกไปแต่वलากลับ
 ไป ชินชกไปไต่สิ่งของแล้วกลับเข้ามาในห้อง ชินชกไป
 ไต่ข้อแยะนั้น ซออาหารกินอยู่ไต่อีกหลายวันคอยชวนเก็บ
 อยกัไม่เห็นกลับมา หมกเงินที่จะซออาหารกินแล้ว ครั้น
 จะซอของเซอเฮงช่วยกมความระชาบ ชินชกไปคิดระเขา
 กระของทองแดงสองอันดำหรัมือไปขาย ไต่เงินมาจะได้
 ไต่หนทเซงช่วยเกยวตางอยกับระไต่เป็นเสขยงไปกินตาม
 ทางกลับไปยัง คิคคังนั้นแล้วชินชกไปก็ไปขอกเซงช่วย
 ว่าเรามีกระของทองแดงที่หนจระเขาไปขาย เซงช่วยว่า
 ท่านอย่าขายเลย เขาไปจำนำไว้คิดว่า ไต่เงินมาข้าง
 เล็กน้อยซอกินไปพลาจกอน เมอเพอนของท่านกลับมาก
 จะไต่เงินมาไต่หนข้าพเจ้าและจะไต่ไปถ่ายกระของกลบคน
 มา ชินชกไปก็ถอกระของไปที่โรงจำนำระจำนำกระของ เจ้า
 ของโรงจำนำว่าข้าพเจ้าไม่ระจำนำเครื่องอาวธกอก ชินชก
 ไปก็อ้นวอนจำนำกระของให้จ้งไต่ เจ้าของโรงจำนำว่าถ้า
 คิคคังเป็นราคาทองแดงจ้งระรับ ชินชกไปก็ยอมเจ้าของโรงจำ
 นำเอากกระของของชินชกไปขนชง ไต่หนทกรอยขสยบแปด
 ชงคิคคังเป็นราคาเงินห้าตำลึง ชินชกไปเห็นเงินน้อยนกกัไม่

จำนำกระบของกลัมาโรงเตียม พยเซงเซชวย เซงเซชวยจึง
 ถามว่าท่านไปจำนำกระบของ เหตุไฉนจึงถอกระบของกลัมา
 เต่าชินชกไ้จึงตอบว่าเจ้าของโรงจำนำไม่รับเครื่องอาวธ
 เรากเป็นทชคสนอย เซงเซชวยจึงวาชองสิ่งอนของทานมก
 เอาไปจำนำเพื่อจะไ้คย่างคอกกรรมงชินชกไ้จึงว่าเราไม่มี
 ลังหนงลังไ้แล้ว เซงเซชวยวาทานกขมาชองทานจะอค
 อาหารไคทวอ ชาพเจ้ากเป็นทจนใจอย ชินชกไ้จึงว่ามา
 ของเรามอยทวหนงไคจะตองการขาง เซงเซชวยจึงวามคน
 จะตองการฉมไป ทานนำไปขายที่ตลาดในเมืองโลจิวิก็จะ
 ขายไ้ ชินชกไ้จึงถามว่าตลาดขายม้าอยที่ตำบลไค
 เซงเซชวยบอกวออยที่ประทเมืองทศทระวันตก คองไปนถ
 เข้ามคฉาตายไปตลาดระเล็กเล็ก พคกันแล้วต่างคนก็ต่าง
 ไปทอย ครนเวลาเข้ามคชินชกไ้ก็รูงม้าไปขายที่ตลาด
 ริมประทเมืองทศทระวันตก อกเซงคองจอบตระขนนางเคินไป
 มาอยที่ตลาด เห็นม้าชองชินชกไ้เป็นม้าค อกเซงคองจข
 พิเควระที่คริจิกชินชกไ้ คคว่าชินชกไ้อยเมืองชวทงชอ
 เลียงปรากฎมาก เหตุไฉนจึงมาถิงเมืองน ก็หาไคพิคจาทก
 ทายอยางไรไมก็เคินไปเสย

เสอผาทแดงตวงเกาคร่าคร่า เป็นทอชยศแก่เขานัก เราไป
 ฅณยานอช่าบอกชอเราให้เขารูเลย เป็นแต่คนไปช่ายมำกแล้ว
 กนคคตงนนแล้วซนซกไปกบคนชรรกฟากนรบค่นไป ครน
 ฅงคคองรรมช่านยเฮยนจิง ซนซกไปกหยคชยทรมคคอง
 ใไซใทค่นชรช่าขำคคองเข้าไปชอกกบเคยนหลังสิน วาม
 ช่ายผทงนนามาช่าย มำนงงามค่นก เคยนหลังสินใ
 ยนตงนนก็ใทค่นชรช่านำเคยนหลังสินขำคคองไปคมา
 เห็นมำนงตงนามรูปพรณโตใใหญ่ จงถามซนซกใว่ามำน
 ะช่ายหรือ ซนซกใว่าช่าฟเจ้าะช่าย เคยนหลังสินถาม
 ว่าจะคคเคเฮร่าคคเกาใไร ซนซกใจิงชอกว่าช่าฟเจ้าะช่าย
 ฬ่าลขคคตง ฟอใคเงนเกนเสบขงกกลับไปช่าน เคยนหลัง-
 สินจิงวามำนกเบนมำคคอก แต่เขนมำหกแรงจะคคองเดยง
 ใใหชว่นฟอกช่านนถเขาถค เราจะคคราคาใให้ถนแต่
 เพยงสามลขคคตงกเห็นสมคควรแก่ราคายแล้ว ซนซกใก
 ยอมช่ายมำนนสามลขคคตงทวขเขนครวชคตสนชย เคยน-
 หลังสินก็ใค่นใไซจิงมำฟาทวซนซกใไปช่าน เคยนหลัง-
 สินฟิเคราระทก ลกษณะรูปร่างซนซกใโตใใหญ่องช่าเขม
 ฅ่งสมคควรจะเป็นทหารใใ จิงถามว่าทวถ่านเห็นจะไม่

ใช้คนชาวเมืองนี้ ชินชกไปบอกว่าข้าพเจ้าเป็นคนชาวเมือง
 ชวตง เคยนหลังสิ้นเฉลี่ยวใจคิดขนมาไ้ จึงเชิญหนึ่ง
 ทอนสมควร เคยนหลังสิ้นจึงถามว่าท่านอยู่เมืองชวตงรึก
 ชินชกไปอย่างหรือไม ชินชกไปคอบว่าข้าพเจ้ารึก ด้วยเช่น
 คนทำราชการอยู่ด้วยกัน เคยนหลังสิ้น จึงถามว่าท่านชื่อไร
 ชินชกไปจึงแกลงบอกชื่อว่าข้าพเจ้าชื่อเฮงฮองสน เคยน-
 หลังสิ้นจึงว่าถ้าอย่างนั้นท่านพักอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าจะฝาก
 หนังสือไปถึงชินชกไปสักฉบับหนึ่ง ชินชกไปจึงว่าท่านจะ
 ฝากหนังสือไปนั้นข้าพเจ้าจะอยู่คอยรับหนังสือของท่านไป
 นั้นไม่ได้ด้วยมีธุระอยู่ เคยนหลังสิ้นก็ลกลไปหยิบเงินค่า
 มามาให้ชินชกไปสามลยค่าลง ให้เงินไปซื้อเสบียงกิน
 ตามทาง ออกสาม ค่าลง จึงฝากหนังสือฉบับหนึ่งกับแพรสอง
 ม้วนไปให้ชินชกไปที่เมืองชวตง ชินชกไปรับสิ่งของแล้ว
 ก็คานขลาเคยนหลังสิ้นไป ๓

๑ ฝ่ายคนชวาม้วนอนหลับขยทราน เคยนหลังสิ้น
 จึงปลุกคนชวาทให้ลุกขึ้น แล้วบอกว่าชายพี่ชายมานั้นได้
 เงินกลับไปแล้วคนชวาทได้ยินคังนั้นก็ลุกขึ้นวิ่งตามชินชกไป

ไปทันที่กลางทาง ชินชก ไบ้ก็เอาเงินค่านายหน้าทนายมา
ไต่ค่าลงหนังสือให้ ชายคนชราไต่เงินแล้วก็ลาแยกทาง
กันไป

๑ ฝ่ายชินชกไบ้มาลงโรงเขยมีในเมืองโลจิ๋ว ก็ไป
ซอสรากินนั่งอยู่ในโรงเขยมี ขณะนั้นชายสองคนเดินเข้ามา
ชินชกไบ้จำคนหน้าได้ว่าชอเฮงเป็กตัง เฮงเป็กตังคนนั้นเป็น
ทนายหลวงวัน มลุมของเกาทัณฑ์แมนนถ คนที่เดินข้างหลัง
นั้นหารักชอไม่ เฮงเป็กตังจึงตักชินชกไบ้ว่าท่านนึกเหมือน
ชินชกไบ้ เหตุไฉนท่านจึงมาอยู่ที่นี่ ชินชกไบ้ก็ลกลกขึ้นมาเชิญ
เฮงเป็กตังเข้ามานั่งสนทนากัน เฮงเป็กตังเพราะที่เห็น
เลอกางเกงของ ชินชกไบ้เก่า จึงถามชินชกไบ้ว่าท่านอยู่
เมืองซัวกงซอเสียงกไค้งกั้ง เลื่องลือตกแห่งตกกำบล
เหตุไฉนท่านจึงเสว้าโคกชบยอมไป ชินชกไบ้จึงเล่าความ
ตามซึ่ง ไต่คุมคน โทษ มากับชวนเกียนชยแยกทางกันไป
และไต่ความลำบากอยู่ในเมืองโลจิ๋ว จนต้องเอามาไปขาย
ให้เขยนี้หลังสิ้น เขยนี้หลังสิ้นถ้ามีชอเรา เราทั้งหลายออกตาม
จริงไม่ เล่าให้เฮงเป็กตังฟังทุกประการ เฮงเป็กตังจึงว่า
เหตุไฉนจึงไม่ออกชอกชกเขยนี้หลังสิ้น เหวือก เขยนี้หลังสิ้น

เป็นเพื่อนกษัตริย์เจ้า ถ้าท่านบอกชอเสียบโดยตรงแล้ว
 เคยนหลังสิ้นก คงจะไม่เอามาของท่าน ใจคงจะให้เงินทอง
 กับท่าน เพราะเคยนหลังสิ้นอยากจะรู้จักกับท่าน แล้ว
 เเซงเบ็กตงก็ชวนชินชกไป ให้ไปหาเคยนหลังสิ้นที่บ้าน
 ชินชกไปจึงว่าเมื่อแรกเราไปขายมาให้เคยนหลังสิ้น แล้ว
 แกล้งบอกชอเสียบให้ผิดไป ครั้นจะไปหาเขาออกกตหา
 ควรไม่ เรากก็ได้เงินทองมาข้างแล้ว พอจะเป็นเสียบของ
 กลบไปบ้านใด คือไปภายหน้าจึงคอยมาหาเคยนหลังสิ้น
 ใหม่คงจะได้คบกันเป็นเพื่อนฝังอยู่เอง เเซงเบ็กตงให้
 ชินชกไปกับเจเฮงเตงรู้จักกันแล้ว สามนายก็พากัน
 ไต่เสฬสรวายจนตกแล้ว ชินชกไปจะลาเซงเบ็กตงเจีย
 เเซงเตงกลับไปทอเย่ เเซงเบ็กตงจึงถามว่าท่านพักชยที่
 ตำบลใด ชินชกไปจึงบอกว่าเราพักชยที่เตนมเซงเซียว
 ชินชกไปกับเจเฮงเบ็กตงเจียเซงเตง ต่างคนก็คานยลาคน
 เเซงเบ็กตงกับเจเฮงเตงก็ไปบ้านเคยนหลังสิ้น ชินชกไป
 กลับไปโรงเตนมเซงเซียว ครั้นถึงโรงเตนมเซงเซียว
 ก็เอาเงินให้เซงเซียว ความขมุขทักค่างกันอยู่ในเวลา
 กอน ครั้นเสร็จแล้วชินชกไปใดหนึ่งสอตอบกับหอผา

ถึงของขี้กกระบของสองมือ เขาไปลาภรรยาเฮง เขยวยแล้ว
กรวยไปเสียบในเวลากลางคืนนั้น กวยเกรงเฮงเบกตงกบ
เจียเฮงเตงจะไปบอกกับเคียนหลังสิ้นจะมาพยปะเข้า ๗๘

๑ ฝ่ายเฮงเบกตงกบเจียเฮงเตง ไปถึงบ้านเคียน-
หลังสิ้น เคียนหลังสิ้นรุกออกมาเรียสองนายก็พาเข้าไปใน
บ้าน จักแรงโหนงทสมควรแล้ว เฮงเบกตงจึงพตกยเคียน-
หลังสิ้นว่าอนนทานทำการผิดไปหนอยหนง เคียนหลังสิ้น
จึงทอยว่าในอนนเราทาใดทำการผิดอย่างไรไม่ คำซึ่งท่าน
พตกนทานเคียนมาแต่ข้างไหน เฮงเบกตงยมอยจึงว่าอนน
ทานใดซ้อมาไว้อย่างทรอเปล่า เคียนหลังสิ้นจึงว่าซาพเจ้า
ซ้อไวมาหนงเป็นมาค แล้วถามเฮงเบกตงเจียเฮงเตงว่า
ท่านรมาแต่ไหน เฮงเบกตงจึงพตกนว่าเตินแกลลาถเล็กนอย
เสียบเงินสามสิบตำลังก ไค มาคไซ ทวหนง มาควนจะทา
ไททานเสียบซ้อเสียงไป คันทชายมานนมีใจไกรรททาน
เคียนหลังสิ้นว่าเหตุไคท่านจึงรู เฮงเบกตงจึงว่าเมือแตก
ไคพอกกับคันทชายมาบอกกับซาพเจ้าจึงไคทราบ เคียน-
หลังสิ้นจึงว่าเหตุไคท่านจึงรู รุกคนนนเจ้า เฮงเบกตงจึงว่า

อยาว่านเต้ข้าพเจ้ารักเลย คนทั้งแผ่นดินยกยอมีรัก เว
 นแต่ทานได้พบประแลหวารักไม่ เคยนหลังสันจึงว่าข้าพเจ้า
 คคิดว่าคนผนนเย็นคนเลว เฮงเบกตงจึงว่าทานชอมา
 ไวแล้วเหตุใดทานจึงไม่ถามชื่อและแซ่ให้รักไว้ เคยน
 หลังสันจึงว่าเราไถถามแล้ว คนผนนยกบอกว่าเป็นชาวเมือง
 ชวคตงเล็กแซ่ชกย เราจึงถามว่ารักชนชกโยหรือเปล่า คน
 ผนน คอยว่าเขารักไถทำราชการอยู่กับชนชกโยด้วยกัน
 เฮงเบกตงกลกชนชกโยหว่าเราบอกกับเคยนหลังสันว่าชาย
 ผนนแหละชอชนชกโยทานอยากจะรัก เคยนหลังสันไถพง
 คงนนกมีความเสียใจว่าเหตุใดชนชกโยจึงไม่บอกชื่อเรา
 ตามตรง ชคนชนชกโยชยทไหนด เฮงเบกตงจึงบอกว
 าชนชกโยไปพักอยู่ที่โรงเตียมเฮงเซช่วย เคยนหลังสัน
 จักแจ้งจรออกไปตามชนชกโยในเคยวนน เฮงเบกตงเจย
 เฮงเตงจึงห้ามเคยนหลังสันว่า เวลานมคคาคักคนแล้วจะ
 เข้าไปในเมืองไม่ได้ สามนายก็เสพสราสนทนากันช้อย่น
 สว่างครนรุ่งชนเข้าสามนายก็ขึ้นมาไปตามชนชกโยที่โรง
 เตียมเฮงเซช่วย เฮงเซช่วยเห็นสามนายมาที่โรงเตียม
 เฮงเซช่วยก็ออกมาคานบคยกรยเบยอนค เคยนหลังสันจึง

ถามเชิงเขยววยว่า ชินชกไปอยู่ข้างในหรือเปล่า เขยเขยววย
 จึงบอกวาท่านมาช้าไป ชินชกไปเสียแต่เมื่อเวลา
 กลางคืนไปแล้ว สามนายคิดจะรีบไปตามชินชกไป พอออก
 ไปตามไถหน้อยหนึ่งแลเห็นข่าววิ่งตามมายอกว่า เคียนเต้า
 พชายของเคียนหลังสินลงกงหลเดียนเอาเกาทัณฑ์ขึงตาย
 เสียทเขาฉิมทองแล้ว บคนศัพพชายของท่านข้าพเจ้า
 ไถเอามาไว้ที่ขานแล้ว เคียนหลังสินไถฟังกงนกรองให้
 เศร้าโศกอาลัยถึงพชายเป็นอันมาก จึงพทกบเชิงเขยถึง
 ว่าซึ่งข้าพเจ้าจะไปตามชินชกไปไม่ได้แล้ว จะต้องรีบไป
 จตุการศัพพชายข้าพเจ้า ถ้าท่านไถไปถึงชวคังขอให้ท่าน
 คำนับชินชกไปขออภัยแทนข้าพเจ้าด้วย สามนายสั่งเสีย
 กันแล้วต่างคนก็ต่างลากันไป

๑ ฝ่ายชินชกไป เกรงเคียนหลังสินจะตามมาพบ
 เข้า จึงแยกทางลงเดินทางน้อยหาเดินทางใหญ่ไม่ เดิน
 ไปจนรุ่งสว่าง ชินชกไปช่วยปวศักรยะเป็นกำลังจะเดินไปก็
 ไม่ได้ เหลือขไปเห็นศาลเทพารักษ์แห่งหนึ่ง ก็แวะเข้าไป
 คำนับเทพารักษ์กพักอยู่ในศาลครู่หนึ่ง ปวศักรยะเป็น
 อันมากชินชกไปล้มลง กระบองทองแดงทอดอกกระบองอยู่

แดกเจ็ดแผ่น ชินชกไปก็นอนกลงอยู่ที่นั่น ในขณะนั้น
 คิษย์ของเต้าหยินออกมาจากศาลเห็นชินชกไปนอนอยู่ ก็
 เข้าไปพียงชินชกไปให้ลกซุน คิษย์ของเต้าหยินพียง
 ชินชกไปให้ลกซุนก็ไม่ได้ จึงเข้าไปออกกบงยเตงในศาล
 เจาตงงกเขย และงยเตงคนนเคิมเป็นเจ้าเมืองกิดอานช
 ชมกงกเป็นเจ้าเมืองออยต้ายลหนงเหมอนกัน มีขุนนาง
 กงฉนเขยคเขยง งยเตงกบชมกงเกรงจะมิชนตราายมา
 ลกฉว เขาตราตงแขวนไวทงแกหมง แล้วพากันมาลอเพศ
 เป็นโตหยินอาคิษย์อยู่ในศาลเจาตงงกเขย ชมกงเป็น
 หมอควเคิมอาจจะรู้การข้างหน้าได้ต่าง ๆ ได้บอกกบ
 งยเตงไว้แต่ต้นเคอนก่อนว่า เทียนซองแซตาวทหารจะมิ
 เคราะห์ ให้ค้อยปรนนิษศิริกษาไว้ให้ดี ไม่ช้าดาวแซ
 เหลงมังกกรเขยจะมาช่วยขปลมภชมกงสั่งงยเตงไว้แล้ว
 ชมกงก็ไปจากงยเตงเที่ยวไปในป่าคงหาอยู่ไม่ ขณะ
 นั้นงยเตงไคย็นคิษย์มายอกตงนนั้นกลงค้ำชมกง ไคย้ง
 ไวกบขออกไคยเห็นชายฉุนหงสทหน้าแดงตาค่าง นอน
 อย่กกลางดินควแซงพคไม่ออก งยเตงจขชพรครีว่าบ้วย
 ไม่ไคกนอาหารหลายเวลาจงมโรคคตงน แล้วขยยามคก

รู้ว่าเขื่อนนี้ไม่เป็นไร จึงสั่งให้ศิษย์พบบาชนานหนึ่งชอ
 กมั่งนึ่งเอาเงินแคงต้ม ให้เคียดแล้ว รินชอกเป็นกระสายยา
 ครอบชันชกโยี ชันชกโยีก็พบนโกลสทชน จึงเตงจึงถามว่า
 เจ้านมาแต่บ้านเมืองไหน ชันชกโยีจึงเล่าความให้ยงเตง
 ฟังแต่ต้นมาจนถึง ชันชกโยีช่วยอุยทศาลตงงกเขยให้
 ulyเตงฟังทุกประการ

๑ ฝ่ายยงเตงก็ฟังตงนแล้วจึงวาทชันชกโยีว่า
 ท่านหยศรักษาด้วยเสียตนกอนเจก เมอหายช่วยแล้วจง
 ค่อยไป ชันชกโยีจึงว่าถ้าท่านไม่มีความรัง เกยซาพเจ้า
 แล้ว ถึงซาพเจ้าตายไปก็หาत्मคณของท่านไม่ ชันชกโยี
 ก็อุยกับยงเตง จึงเตงประกอบยาให้ชันชกโยีกิน รักษา
 พยาบาลชันชกโยีคอบหายช่วยจน ชยมาวนหนึ่งเคยนหลัง-
 สิ้นพาพวกพ้องยาวไพร่มาทำบุญ ไทพชาย ของเคยนหลังสัน
 ทศาลเจ้าตงงกเขย จึงเตงก็ออกไปคือนรอยเคยนหลังสัน
 กบพวกพ้องเขามาข้างใน อดทโหน่งตามสมควร เคยน-
 หลังสันจกแคงอุยเทียบจะ บูซาไหวเทพารักษ์ใน ศาลตงงก-
 เขยในทันใดนั้น ไคยนเสียงยาวไพร่ของเคยนหลังสันวิวาทกย
 ศษยเตาหยนเสียงอของ เคยนหลังสันจึงเรียกยาวเขามาถาม

พวกข้าวจึงชอกกับเคียนหลงสันว่าหลายเวลามาแล้วข้าพเจ้า
 ไต่ส่งไท่พวกศิษย์เต้าหยิน เกียกกวาคไว้ให้เรียบริชชอย่า
 ให้เขื่อนเประอะ บัคนศิษย์เต้าหยินเอาคนเจ็บมาไว้ในศาล
 เป็นทเขื่อนเประอะโลโคกรก ข้าพเจ้าจึงไต่ถามเถียงวิวาท
 กนชกบศิษย์เต้าหยิน เคียนหลงสันไต่ฟังกนนักโกรธ
 งบเตง จึงวักบงยเตงว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าไต่ส่งไว้แล้วว่า
 ข้าพเจ้าจะมาทศาลนไต่จากกวาค ผงไฟให้สะอาทอย่าให้
 เขื่อนเประอะไต่ บัคนทานไต่คนเจ็บเขาไปนอนอยู่ในศาลน
 นำเกลือกโลโคกรกบงน กทานนคหมันค้อเราเขื่อนอันมาก
 งบเตงไต่ฟังกนนักหวรอจึงตอบว่าท่านไม่หรือ มีคน
 แหวงชวักกนทนางมาช่วยชยทนไต่เจทวันมาแล้ว จะให้
 ข้าพเจ้าชยโลเส้อย่างไรเล่า เคียนหลงสันไต่ฟังงบเตง
 บอกว่าชายทชยนนเขื่อนชาวเมองชวักกนงถามงบเตงว่า
 ท่านรจกชอและแซนนหรือเปล่า งบเตงจึงตอบว่าชายผู้นั้น
 เป็นคคมชอชกชกไต่ เคียนหลงสันไต่ยินชอกชอชกชกชกไต่
 กนน ก็มีความยินคเขื่อนนมาก รีบออกมาทชกชกชกไต่
 ชยนั้น ชกชกชกไต่เห็นเคียนหลงสันมาจึงชยทน้ำลง
 เสยไม่ไต่เห็น เคียนหลงสันเขาไปลงกจกมชกชกชกไต่ให้

ลูกขนนง แล้วเขียนหลังสันจงว่า ข้าพเจ้าไต่ขึ้นซ้อเสียง
 ท่านปรากฏมาช้านานแล้ว อยากรู้ใคร่สนทนากัยท่าน น
 เป็นบุญของข้าพเจ้าจึงไต่มาพบปะท่านทันที ชนชกไปจึงพัก
 กัยเขียนหลังสันว่า ข้าพเจ้าเป็นคนมีสติปัญญาเฉลียว ซึ่ง
 ท่านมีความรักใคร่ข้าพเจ้าไว้เป็นพรรคพวกนั้น ข้าพเจ้า
 ชอบยกย่องท่านเป็นอันมาก เขียนหลังสันเห็นรูปร่างชนชกไป
 ชอบสวมกมมีความเวทนาเป็นอันมาก แต่ก่อนไต่พบกนกัย
 ข้าพเจ้าทักทายท่านไม่บอกให้ทราบ ภายหลังเฮงเบิกคองเจย-
 เฮงเตงบอกข้าพเจ้าจึงทราบ จึงไต่มาตามท่านจนถึงโรง
 เตียมเฮงเซียวอีกไม่พบท่าน ครั้นจะตามท่านต่อไปอีก
 จำเพาะไต่ขึ้นข่าวเขาบอก ว่าพี่ชายของข้าพเจ้ามีเหตุชน
 ข้าพเจ้าจากเป็นอันใจอยู่ที่จะไปตามท่าน ข้าพเจ้าไม่ริเลย
 ว่าท่านมาเจียว้วยอภัยทศาลเจาน ข้าพเจ้ามีความผิดเกิน
 อันมาก ข้าพเจ้าขออภัยท่านเสียเจต แล้วเขียนหลังสันก
 ตั้งให้ข่าวตมมารอนมาให้ชนชกไปเฝ้า และเอาเสื่อกางเกง
 มาให้ชนชกไปผลัด ให้ข่าวเอาเกยวมาให้ชนชกไปช
 เขียนหลังสันชนชกไปกัยข่าวไพร่กพากัน คำนยลางขเบต
 กนยไปเฝ้า เขียนหลังสันจึงจัดห้องให้ชนชกไปอยู่เป็น

สุขสบาย ทาซินแสมารักขาซินชกไปไ้ได้สยวัน ซินชกไปก็
 ทายเป็นปรกติ เคียนหลังสิ้นกจกโคระและสรามาเลขงซิน
 ชกไป ซินชกไปจึงไ้เฝ้าความหลัง ซึ่งไ้ตกยากลำบาก
 มาจนถงเวลาไ้ไ้มารจกกยท่าน ไ้เคียนหลังสิ้นพงทก
 ประการ เคียนหลังสิ้นกเฝ้าความซึ่งฉงกขลเฮียนเฮา
 เกาทถชยงเคียนเกาพชายตาย ไ้ซินชกไปพง ทงสอง
 นายกนโคระเสพสร่าเป็นทสยบายทุกเวลา ซินชกไปก็พักอยู่
 ที่บ้านเคียนหลังสนคชไป

๑ ฝ่ายชวณเกษนชย แยกทางกับซินชกไปไ้ไปถงเมือง
 พงเอียงรวบเคินไปหลายเวลา ถงเมืองพงเอียงชวณเกษนชย
 ก็เอาคนโทษไปส่งไ้เจ้าเมือง เจ้าเมืองก็ให้หนังสือตอบ
 แล้วชวณเกษนชยก็กลับไปเมืองชวตง นำหนังสือตอบไปไ้
 เจ้าเมืองเล็กเซยกยแล้ว ชวณเกษนชยก็ไปที่บ้านมารดา
 ซินชกไป ๗

๑ ฝ่ายนางเลงส์มารดาซินชกไปไ้เห็นชวณเกษนชย
 กลับมา จึงถามว่าซินชกไปขอรเราไปช้านานแล้ว เหตุไฉน
 จึงไม่กลับมาบ้าน ชวณเกษนชยจึงคำนบแล้วตอบว่า ด้วย
 ถงกขลเฮียนไปบ้านเกาเมืองไทหงวน เจ้าเมืองโลจิ่วไป
 เยี่ยมทลเฮียน ณ เมืองไทหงวน ซินชกไปยังไม่ไ้ทรว

หนังสือตอบจึงซาอยู่ ถ้าใดหนังสือตอบแล้วคงจะกลับมา
โดยเร็ว แล้วชวนเกยนออกค่านับถ้านางแดงสักกลับไปบ้าน

๑ ฝ่ายนางแดงตั้งใจคอยชินชกไปผู้ตรอย ใต้
ประมาณครึ่งเดือน ก็ไม่เห็นชินชกไปกลับมา นางมีความ
สงสัยวิตกลงบทรเป็นอนมาก จึงใช้ให้ชินชานไปตามท้ว
ชวนเกยนออกมาหา ชินชานไปประชวนเกยนออกกลางทาง
จึงบอกว่านางแดงให้เชิญท่านไปบ้าน ชวนเกยนออกกรบ
มาหานางแดง ครั้นถึงค่านับนางแดงคร่ำครวญตามธรรมเนียม
แล้วนางแดงจึงว่ากับชวนเกยนออกว่าชะรอยชินชกไป จะ
ช่วยอยู่ที่เมืองใดจึงเป็นแน่ เรามีความวิตกลงบทรนี้ เรา
จะให้เขาถอนหนังสือไปตามชินชกไปบทรเราที่เมืองใดจึง
นางแดงตั้งมือหนังสือให้ชวนเกยนออกไป ชวนเกยนออก
รับหนังสือแล้วค่านับถ้านางแดง แล้วไปหาเจ้าเมืองเล็ก
เซียงกย จะขอออกจากราชการสักเดือนหนึ่ง เจ้าเมืองก็
อนุญาตให้ไป ชวนเกยนออกค่านับถ้านางแดงมาจัดห่อ
ผาเงินทองเป็นเสบียงไปชอกกินตามทางแล้ว ชวนเกยนออก
ก็รับไปเมืองโลจิวิ เค้นไปหลายวัน ก็ถึงเมืองโลจิวิ
ฝนตกใหญ่ ชวนเกยนออกก็แวะเข้าไปอาศัยอยู่ที่ในศาลเจ้า

ทงก๊กเขย พยงยเตงโตหยิน งยเตงจงถามว่าท่านนมา
 แต่ไหน ชวนเกยนอชยงบอกวา ชาวเจามาจากเมืองชวตง
 งยเตงจงว่าท่านมิดระดังโตจงมาลงน ชวนเกยนอชยง
 บอกวาเพอนของชาวเจาคนหนึ่ง มาเมืองโลจิวชานานแล้ว
 ไม่เห็นกลบมายาน ชาวเจามาเที่ยวตตามสยหาเพอนของ
 ชาวเจา งยเตงจงว่าเพอนของท่านชื่อไรแซ่โค ชวนเกยน-
 อชยงบอกวา เพอนของชาวเจาชื่อชนชกโยี งยเตงจง
 บอกวา เมื่อเคอนก่อนชนชกโยีมาเจมอชยงน ชนชกโยีชย
 ยานเคยนหลังสันตวบลยานยเฮยนจง ชวนเกยนอชยงว่า
 ชาวเจาไปรงกยานยเฮยนจง ขอท่านโตมีความเมคตาพา
 ชาวเจาไปหาเพอนชาวเจาที่บานยเฮยนจงด้วยเถก งยเตง
 กพาชวนเกยนอชยงไปบานยเฮยนจง ครนมาถงประตยาน
 เคยนหลังสันกชอกนายประตูกูให้ไปชอกเคยนหลังสันวาเว
 มาหา

๑ ฝ่ายเคยนหลังสันกชนชกโยีแจ้งความแล้ว ก
 ออกมารยชวนเกยนอชยงบเตงเข้าไปในบาน จคทให้นง
 ตามสมควรแล้ว ชนชกโยีจงถามชวนเกยนอชยงว่า เหตุโค
 ท่านจงโตมาชานานถงยานน ถาชาวเจาไม่โตพเคยนหลัง-

สีนอปลมณบ้านนกคงระกายเสียแล้ว ชวนเกยนอของจงว่า
 เมอซาพเจ้าจากท่านไป ท่านก็ไม่ว่าจะพยกนททามลโค
 ซำพเจ้าไปส่งคนโทษทเมอองเพงเอียงแล้ว ซำพเจ้ากกลย
 ไปบ้านไคสอง เกอนกว่าแล้ว มารคาซง ท่านจงให้ให้
 ซำพเจ้าดอหนงลือมาให้ท่าน ชวนเกยนอของก็ส่งหนงลือให้
 ซินซกโย่ ซินซกโย่ทรายหนงลือของมารคาแล้วจะลาเคยน
 หลงสินกกลับไปเมอองซทวงกบชวนเกยนอช เคยนหลังสินจงว่า
 ท่านช่วยยงไม่หายสินทคจะไปยงไม่ได ให้แก่ชวนเกยนอช
 ลือหนงลือกกลับไปบอกมารคาของท่าน ให้มารคาซงท่าน
 คลายคววมวทก ทวท่านคชชนยใหม่จงคชยกกลับไปเมออง
 ชวตงกโค ซินซกโย่ก็ไม่ว่าซชชเคยนหลังสินโค
 ซินซกโย่กชยกเคยนหลังสินคชโย่ เคยนหลังสินจโค
 และสรามาเคยงซินซกโย่ ชวนเกยนอของบเทง สีนายกน
 โคะเสฟสราสนทนากนเป็นทสยายแล้ว ครนรุ่งชนซินซกโย่
 กทาทนงลือคชโย่ไปดงมารคาคชยหนงแจงคววมชงโค
 ทกชปากมาแต่ตนทกประการ ยตนยงพงคลายช่วยรักษาคว
 ชยทชานเคยนหลังสิน ชนยใหม่จงจะกกลับไปบ้าน แล้ว
 มอชหนงลือคชยรบคนโทษ ทเจ้าเมอองโลจิวให้ไปถึง

เจ้าเมืองเล็กเซี่ยกย มอบให้ชวนเกียนอวยเอาไปให้เจ้าเมือง
 เล็กเซี่ยกยแล้วส่งให้ชวนเกียนอวยแจ้งกยเจ้าเมืองเล็กเซี่ย-
 กยว่า ตัวเราขังขังอยู่ ยังกลับไปไม่ได้ เคยเห็นหลังสิน
 จิตเงินให้ชวนเกียนอวย ไปซื้ออกันตามทางสี่ตำบล แล้วจก
 เงินห้าสิบตำลึงกยแพรหามวน ฝากไปให้มารดาชินชกไ้
 ชวนเกียนอวยค่านขริบเงินและสิ่งของกยหนึ่งร้อยสองร้อย
 แล้ว ชวนเกียนอวยกยขบเตงกค่านขริบเคยเห็นหลังสินกยชิน-
 ชกไ้ไป ชินชกไ้ก็อวยกยเคยเห็นหลังสินต่อมา และเคยเห็น
 หลังสินท่วงเห็นขริบชินชกไ้ไว้ ตัวเคยเห็นหลังสินจะให้
 ทรพยสิ่งของกยชินชกไ้ให้มาก ก็เกรงชินชกไ้จะไม่
 ขริบขริบเห็นขริบชินชกไ้ไว้ เคยเห็นหลังสินส่งให้คนใช้
 เทรยมสิ่งของ เทรองมาเลขมทองค่าขริบหนึ่ง เขาเงิน
 สามารถทกสี่ตำลึง คเคยเห็นแผ่นใส่ข้างในเขาร แล้วเขยเขาร
 ขยคี่สี่ตำลึงให้สันทกแล้วรองขานมา จกแจงทอนสำรย
 ทนงไว้สำรยเตนทาง เคยเห็นหลังสินคนนเป็นคนมำใจ
 โลบอ้อมอาร คขห้ามเพอนฝงมอยทงสี่ทศขอเสยงยปรากฏ
 มาก พวกโจรภมทงสี่ทศ คยปลนโตทรพยสิ่งของมา เป็น

ของคิมราคามากน้อยเท่าใด ก็ต้องนำมาให้เคยนหลังสิน
 กงหนง เพราะฉะนั้นเคยนหลังสินจึงเป็นคนมั่งมี ถ้าใคร
 คนใดก็ต้องถูกจับกุมเป็นโทษ เคยนหลังสินก็จัดแจงเงินทอง
 ทรัพย์สิ่งของไปเก็บเหินแก่ไขให้หลุดจากโทษได้ บ่ยอมเลื่อง
 ลือชื่อเสียงเป็นทนายตลอดของพวกโจรเป็นอันมาก

๑ ฝ่ายซินชกไปครั้นซนยี่ใหม่แล้ว อยู่มาวันหนึ่ง
 ใ้ชงก ก็เข้าไปลาเคยนหลังสินจะกลับไปบ้าน เคยน
 หลังสินก็คิดโศกและสรวมาเลียงซินชกไป เป็นที่สรวาญใจ
 แล้วจึงออกมาของเทวเบญจเครื่องอาณ ซึ่งชอซินชกไปไว้แก่
 กอนน่น มาจากเครื่องซึ่งทำไว้สำหรับจะให้ซินชกไป กับ
 เงินห้าสยดาคึงแพรอย่างคดียม้วน ซินชกไปออกเขื่อนไม่
 เก็มใจจะรับสิ่งของ เคยนหลังสินจึงว่า ขอให้ท่านรับสิ่งของ
 ไปคทางหน้าซังพเจ้า ซินชกไปครั้นจะไม่รับก็เกรงเคยน
 หลังสินจะมีความเสียใจ ซินชกไปจึงรับสิ่งของกับมาแล้ว
 ถองนายถอยทมิความอาตยแก่กันเป็นอันมากส่งเสี้ยนแล้ว
 ซินชกไปก็คานขลาเคยนหลังสิน เคยนหลังสินตามมาตั้งซิน
 ชกไปถงนอกบ้าน ซินชกไปเห็นขระของสองมือแล้วซนมา
 ออกจากบ้านยเสียนจึงจะไปเเนองขัวตงออกเดินทางไปสักแปด

ถึงตำบลเราทุกที เป็นเวลาพลบค่ำซินชกไปก็เข้าไปอาศัยพักอยู่ในโรงเคี่ยมโรงกวง โรงกวงก็ออกมาต้อนรับซินชกไปเข้าไปในโรงเคี่ยมแล้ว โรงกวงให้คนใช้รับม้าของซินชกไปเลี้ยงไว้ จักต้องให้ซินชกไปนอน ขณะนั้นคนใช้มาบอกโรงกวงว่าชายที่ขึ้นมาอาศัยอยู่ในโรงเคี่ยมนี้ ข้าพเจ้าเห็นเครื่องมากเลยมด้วยทองคำเขารทองอานม้า ก้นหนักเกินประมาณกับกระบอกทองแดงคู่หนึ่ง เมื่อก่อนนนทกายนัน มีใครปล้นพ่อค้าเดินทาง ข้าพเจ้ามีความสงสัยชายคนนั้นชระรอยเป็นพวกโจร บัดนี้นายกองจับโจรผู้ร้ายก็มาอยู่ในตำบลแล้ว โรงกวงจึงว่ากับคนใช้ว่า เจ้าไต่เก้ท้อผาของชายที่มาอาศัยโรงเคี่ยมคหรือเปล่า คนใช้จึงตอบว่าข้าพเจ้าหาได้ตรวจดูไม่ โรงกวงมีความสงสัยก็เดินไปแอบคอยทรมองนอนซินชกไป ขณะนั้นซินชกไปกำลังกินอาหารอยู่ ครั้นกินอาหารเสร็จแล้วซินชกไปก็เข้าไปนอนคนคลำหมอนนอนของซินชกไปออกจระห่ม เงินที่เคียนหลังสินให้ม้ายี่รุ่งตกลงกลางพื้นเรือน ตักยั่วเคียนหลังสินหาได้บอกให้ซินชกไปรู้ไม่ ซ่อนใส่มาในผ้าที่หมอนซินชกไป ซินชกไปจึงจุดไฟมาส่องเห็นเงินแล้วก็เก็บซ่อนไว้

บนโต๊ะ ใจกว้างเจ้าของโรงเรียนเห็นดังนั้นแล้ว ใจกว้าง
 กลัวยมาบอกคนใช้ว่า ชายที่มากอาศัยโรงเรียนอยู่ เห็นอะไร
 เป็นคนร้ายแน่แล้ว ใจกว้างก็ไปบอกกับนายตรวจจับผู้ร้าย
 พอออกไปถึงประตูบ้าน พวกกองจับผู้ร้ายประมาณสามสิบ
 คนก็จะเข้ามาเสกพลธำในโรงเรียน ใจกว้างก็เชิญพวกกอง
 จับผู้ร้ายเข้ามาในโรงเรียน ว่าท่านมากทันแล้ว ในโรงเรียน
 ของเรามาอาศัยอยู่คนหนึ่ง พวกกองจับผู้ร้ายจึงถาม
 ว่า ทำไมท่านจึงรู้ว่าเป็นผู้ร้าย ใจกว้างจึงเล่าความตาม
 ชั่งให้เห็นเงินทองและสิ่งของ ๆ ซินชกไปก็มาอาศัยอยู่ใน
 โรงเรียนให้พวกกองจับฟัง พวกกองจับตระเตรียมกันจะจับ
 ตัวซินชกไป ใจกว้างจึงบอกพวกกองจับว่า ท่านจงระวังตัว
 ให้ระมัดระวัง ทั่วรูปปร่างผู้ร้ายนั้นสูงใหญ่มีกระบอกทองแดง
 เป็นอาวุธ ต้องใจพวกซุ่มไว้คอยให้เขาเซือกซึ่งไว้ทหนัก
 ประคอง ฟานเท่าผู้ร้ายเหลื่อมเมฆเวลาหนีออกไปจึงจะดี พวก
 กองจับทำตามลอบคำใจกว้างเจ้าของโรงเรียนทุกประการ
 แล้วพากันเข้าไปจะจับซินชกไป

๑ ฝ่ายซินชกไปขณะนั้นยังนั่งอยู่ ครั้นได้ยินเสียง
 ผู้คนลอบเข้ามาในท้อง ซินชกไปก็คิดว่าเห็นว่าเป็น

พวกโจร ชินชกไปก็ดอกระบของทองแดงโคคออกมาจาก
 ห้อง เห็นโง่กวงนำหน้าของจับเข้ามา ชินชกไปคิดว่าพวก
 โจร ชินชกไปเฝ้ากระบของทองแดงที่โง่กวงอุกด้วยระแวก
 ตาย ชินชกไปวังหน้จะออกปรุโรงเต็มไป เท่ากระบ
 เซอกลมลง กองจับก็พากันทบบจับตัวชินชกไปไ้ บุตร
 ภรรยาโง่กวงเห็นโง่กวงตาย ก็ทำเรื่องราวกล่าวโทษชิน-
 ชกไปว่าเห็นโจรฆ่าสามตาย พวกกองจับก็เอาตัวชินชกไป
 กับเงินทองสิ่งของ ๆ ชินชกไป ก็ภรรยาโง่กวงไปส่งให้
 ชาวเขนเทศเจ้าเมืองโลจิ๋ว เจ้าเมืองโลจิ๋วจึงถามพวกกอง
 จับว่า จับผู้ร้ายโคคตายที่ไหน พวกกองจับแจ้งความกับ
 เจ้าเมืองว่า จับผู้ร้ายโคคตายลเถากกหลิม ภรรยาโง่กวง
 ก็ร้องกล่าวโทษว่า เป็นโจรผู้ร้ายฆ่าสามตาย เจ้าเมืองจึง
 ไล่เอาตัวผู้ร้ายเข้ามาดู เจ้าเมืองเห็นก็ว่าไ้ว่าเป็นผู้คม
 คนไทยเมืองเล็กเขยกยมาส่งคนไทย เจ้าเมืองจึงถามว่า
 เหตุไฉนเจ้าจึงเที่ยวเช่นโจรผู้ร้ายฆ่าคนตาย ให้พวกกองจับ
 เขาจับมาไ้ ชินชกไปจึงว่าข้าพเจ้าเป็นผู้คมเมืองเล็กเขย-
 กยหาไ้เป็นผู้ร้ายไ้ เจ้าเมืองโลจิ๋วจึงทว่าข้าพเจ้าเป็นผู้
 คม ๆ คนไทยมาส่ง ตั้งแต่ไ้คนสืบไ้หนึ่งสอคอยแล้ว

เหตุใดขอย่นจนถึงบ้านนี้ ไม่กลับไปเมืองชวตงเล่า เจ้ามา
 ขยทเมื่อนมมิชระสังขนิโค คำบลจากกกลิมกไม่ใช้เป็น
 ทางหลวงไปเมืองชวตง เจ้ามพรอเป็นผรายโคยแท้ เจ้าระ
 ไทการไม่รับเนนไม้โค ชินชกโชโรงรองว่า เมื่อบกชนเคอน
 สิบนชาพเจ้าไตรยหน่งสือตอชของท่านแล้ว ก็กลับไป
 เมืองชวตงเดินไปโคหิน้อยหน่ง กบ้วยตงจริงไตรกษาควอย
 ทบ้านเพอนฝ่งพงทหายจริงจะกลับไปเมืองชวตง กอจขบจริง
 ไครบชาพเจ้ามาเงินทองสิ่งของ ๆ ชาพเจ้าทงน เป็นของ
 เพอนชาพเจ้าให้ ชาพเจ้าทาไคเป็นโรรมร้ายไม้ ขอให้ท่าน
 พิเคราะห์สับสวณคควย เจ้าเมืองจึงถามชินชกโชโรงว่าเพอน
 ฝ่งของเจ้าอยู่บ้าน ไคคำบลโค ชินชกโชโรงฟังเจ้าเมืองถาม
 ครนจะบอกตามจริงว่า สิ่งของทงนเป็นของเคียนหลังสิน
 ไค ก็กลัวความผิดระมแก่เคียนหลังสิน จึงเพทบายว่า
 เพอนฝ่งทให้สิ่งของชาพเจ้านน เป็นพอค่าไปเสียบทอนแล้ว
 เจ้าเมืองไคฟังทงนน ก็มีความโกรธทวาคควยเสียงอนคัง
 ว่า เพอนของเจ้าเป็นพอค่าต่างเมืองมา เหตุใดเจ้าจึงฮาตีย
 อย่ทวยกนช้านานไค แล้วเจ้าเมืองพิเคราะห์คหน้าและผิว
 พรวรณชินชกโชโรง ก็ทาเห็นเป็นคนเข้บไม่ ชอหน่งโงกวงก

การซึ่งท่านได้ความลำบากทั้งนี้เพราะข้าพเจ้า ใจของ
 ข้าพเจ้าจะคิดอุปถัมภ์ท่าน กลับมาทำให้ท่านได้ความ
 ลำบากเจ็บปวดถึงสาหัส ถึงข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียตาย
 ชีวิตเลย ชินชกโยไต่ฟังดังนั้นก็สงสัยกันว่าทำอะไรได้
 เป็นเคราะห์กรรมของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าหาได้มีใจโกรธ
 เคืองท่านไม่ บัญคุณของท่านมีอยู่กับข้าพเจ้าเป็นอันมาก
 ข้าพเจ้ามีธุระอยู่สิ่งหนึ่ง ขอให้ท่านส่งเคราะห์ข้าพเจ้าด้วย
 เคียนหลังสิ้นจึงตอบว่า ท่านมีธุระสิ่งใดก็ให้บอกเถิด
 ข้าพเจ้าจะได้ทำตามท่านทุกประการ ชินชกโยจึงว่าตัว
 ข้าพเจ้าครึ่งนี้เห็นจะตายเสียทีนี้ไม่ ไต่กลับไปบ้านแล้ว
 ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลมารดาเป็นอันมาก ด้วยมารดานั้น
 แก่ชราลงแล้วหาหมอไปประนมนิตไม่ ถ้าข้าพเจ้าตายเสียใน
 คราวนี้แล้ว ท่านได้บอกข่าวไปถึงมารดาข้าพเจ้าให้รู้ด้วย
 ฉะนั้นก็คิดถึงการที่ไต่เป็นเพื่อนฝูงรักใคร่กันมากกับข้าพเจ้า
 แล้ว ขอให้ช่วยอุปถัมภ์กับมารดาข้าพเจ้าบ้าง ถึงข้าพเจ้า
 จะตายไปก็ไม่ลืมบุญคุณของท่าน เคียนหลังสิ้นจึงตอบว่า
 ท่านอย่ามีความวิตกเลย ท่านจงอดสำหอยกันไปพลางก่อน
 ข้าพเจ้าจะคิดหาช่องเห็นเห็นให้โทษของท่านปลดเปลื้องเขา

ขางลง เคียนหลังสินก็จกโต๊ะและสรามมาให้ชินชกไ้กิน
 ตามสบาย แล้วเคียนหลังสินก็ลาชินชกไ้้อออกไป เขาเงิน
 ใหญ่คืบสิบตำลงกำชัยส่งผู้คุมให้คนแลพิทักษ์รักษา ชินชกไ้
 ให้ไ้ความตข ผู้คุมก็มีความยินดีรับเงินไว้แล้วบอกเคียน-
 หลังสินว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะทำตามคำสั่งท่าน
 ทุกประการ มิให้ชินชกไ้ไ้ความลำบากเลยจะให้มิแต่
 ความตขทั้งสน พวกแล้วเคียนหลังสินก็ไปจกแจงเงินทอง
 สั่งของไปโห่งฮโยปลตเมืองโลจิ๋วเป็นสินบนให้ช่วยชินชกไ้
 แล้วเคียนหลังสินก็ทำเรื่องราวไปร้องท้อเจ้าเมืองฮัวไซว่า
 ชินชกไ้เียนพชายของเคียนหลังสินอยู่แหวงเมืองฮัวตง
 เป็นผู้คุมอยู่เมืองเล็กเซียงกย มาจับขยทเมืองโลจิ๋วทาย
 บัวยแล้วระกลยไปยาน ครั้นเดินไปตรงตำบลเจากกหลิม
 หยคพกอยทโรงเคียม โงกวงเห็นเงินทองของชินชกไ้มีไ้
 มากแกตงคยคคกยพลกกองจับ ก็เข้าไปจับชินชกไ้ ชิน-
 ชกไ้จึงตโงกวงทาย เงินทองของชินชกไ้เียนเป็นของเซง
 เขกตงเพอนชินชกไ้ให้ ชินชกไ้ทาไ้คเียนโจรผู้ร้ายไม่
 ท่านผู้อ่านจะไ้เข้าไ้ ชินชกไ้คคโตมยอยู่เมืองโลจิ๋ว เหตุ
 ไ้เคียนหลังสินจึงไปร้องลงเมืองฮัวไซ ขออธิบายว่าเมือง

โลจิวน้อยในบังคับเมืองชวไช เคียนหลังสิ้นจึงไต่ไป
 ร้องอัครมเหศวรแทนทงเจ้าเมืองชวไช เจ้าเมืองชวไช
 คนนเช่นคนรูกษชนในการล่วงหน้าที่ต่าง ๆ ครนรบเรื่อง
 รวของเคียนหลังสิ้นมากขยามกรูว่า ชนชกไซเป็นทาว
 เทียนของนชลงมาเกิด ภายหลังระไคเป็นชนนางนายเคียว
 กนกับเรา จำระช่วยให้พันโทษไปพบกษอาสาจรงระกั แล้ว
 จึงคิดว่าเคียนหลังสิ้นรบเขามาเป็นนชชชายชนชกไซนำเรื่อง
 รวมาร้อง จำระทชงเรียกทวเขามาพท ว่าเราเรเ้าอยแล่ว
 ไม่ละนนเคียนหลังสิ้นจะมีความประมาทเราไค จึงเรียก
 เคียนหลังสิ้นเขามา เคียนหลังสิ้นกคกเขาลงค่านชชว-
 เทียนทง อวนเทียนทงจรงทวาทว่าเจานอวคโตนท ใครไม่รู
 หรือว่าเจาเช่นทวทหานายโจร นงชนสวนแยงชน กลารบ
 สมอ้างว่าชนชกไซเป็นพชาย ทำเรื่องรวมาร้องควระทระ
 ท้าโทษเสียบจรงระกั เรากคชอยว่าสเสียบเงินมามากมีไรสทช
 ชอสูปลดมภชนชกไซ เราจรงคโทษปลอยเจ้าไปสคคทงทง
 กอน เคียนหลังสิ้นไคยคตงนทกมความกถวจนเทงชทก
 เขยกเสอกมทนาทวสน้อย แล่วกถอยหลังชอกไปชางนอท
 อวนเทียนทงเจ้าเมืองชวไชจรงมทงสอชชบทง ไปตงเจ้า

เมืองโลจิ๋ว ว่าให้เจ้าเมืองโลจิ๋วส่งตัวชินชกไปเนรเทศไป
เมืองเอ๊กจิ๋ว เราได้วางขบถว่าส่วนฆ่าคนตายฐานไม่มีความ
เรศนา ขอขงเป็นญรายนั้นพิจารณาไม่สม ให้ผู้คุม ๆ ๗
ตัวชินชกไปให้พ่อโงยเจ้าเมืองโคยคำตตสันน

๑ ฝ่ายเจ้าเมืองโลจิ๋วไครบหนั่งสอเจ้าเมืองชวไซ ให้
ส่งตัวชินชกไปเมืองเอ๊กจิ๋ว เจ้าเมืองโลจิ๋วจึงให้ภิกษุ
จันทงช่วยจัดผู้คุมทั้งสองคนตัวชินชกไปเมืองเอ๊กจิ๋ว ผู้คุม
ทั้งสองคนนั้นเป็นคนมีฝีมือเข้มแข็ง เช่นเพคะนของเคยนหลง
สิน เคยนหลงสินไคสังไว ทัพทกษรษาชินชกไป แล้วผู้คุม
ทั้งสองก็คุมตัวชินชก ไปออกจากประตูเมือง โลจิ๋วไปเมือง
เอ๊กจิ๋วพบเคยนหลงสินทันอกเมืองโลจิ๋ว เคยนหลงสินก็
ชวนภิกษุจันทงช่วยจ้อชินชกไปกินไคเรสพฤธา ใน
โรงเคยม เคยนหลงสินจึงพูดกับชินชกไปว่าท่านจะไปเมือง
เอ๊กจิ๋วแนนคแลว คิวยซาฟเจาม เพื่อน อยู่ คนหนั่งซอ
เคยกงกน คนหนั่งซอฮวยชหลา คนหนั่งซอฮวยชบกเป็น
ทหารอยู่เมืองเอ๊กจิ๋ว ซาฟเจ้าจะฝากหนั่งสอไปดงเคยกงกน
ฮวยชบก ฮวยชหลา ให้ช่วยอุปถัมภ์ท่าน ถ้าท่านไปดง
บ้านซ่งซ่งบ้านเคยกงกนทางพระเจ้าเมืองเอ๊กจิ๋ว ท่านจงเอา

ทนงสอนให้เตยกงกนระโคเฟกอาศัยอยู่ทนน เตยกงกนระ
 ะไ้หน้าหนังสือเจ้าเมืองโลจิ่วไป ให้พ่อโงยเจ้าเมืองเฮกจิ่ว
 ชนชกโยโคเฟกตงนงกมีความยินดี ถกชนค่านยเคยนหลัง
 สัน แล้วว่าข้าพเจ้าชอบคตงท่านเป็นอนมาก ทททานโคชวย
 เสยเงนทองอปลถมิถข้าพเจ้าให้โคความสขนน พระคตงหา
 ทเปรียขมโค ครนกนโคเรเสพสราเขนทสขายแลว ชนชกโย
 กิมกกจัน ทงปวยจือ กค่านยตาเคยนหลังสัน เคยนหลังสัน
 โหเงนถยชนชกโยไปชอกนตามทางทาสบคาลงชนชกโย
 วยเงนไวแลว สันายมีความอาลยตงเสยแกกนเขนอนมาก
 แลวชนชกโย ทงปวยจือ กิมกกจัน กค่านยตาเคยนหลังสัน
 อลกเคินทางไปโคหลายวัน โกลระถงเมืองเฮกจิ่วพอเขน
 เวลาพลบค่า สามนายก้เขอาอาศัยพกอยในโรงเคยมกม
 กกจันจิงตามเจ้าของโรงเคยม ว่าในค้ายลนมชอชาน
 ชนงชงชอยค้ายลโคเจ้าของโรงเคยมจิงชอกว่า ทางทงแค
 โรงเคยมทจระไปประมาณห้าถ คตงเคินไปทางทิศตะวันออก
 กิมกกจันจิงตามว่าท่าน ระกคณทชานชนงชงชอเตยกงกน
 ยางหรือไม เจ้าของโรงเคยมคตงว่า ข้าพเจ้าระกคย
 เตยกงกน บคนชอโคโหนมาตงลยโถอยุทคาลเจ้าหนายาน

ชุนงซึ่ง เที่ยงกงกันเคยไปมาอยู่หลายโตทกวัน ถ้าท่านจะ
 ไปหาเที่ยงกงกันก็ให้ไปคอยอยู่ที่หน้าลยโตคงพบเที่ยงกงกัน
 ลามนายโตพึ่งตงนนกพกอยที่โรงเตยมีคนหนึ่ง ครนรุ่ง
 ชนเข้ากพากันเสพอาหารเสิร์ฟแล้วคิดเงินให้เจ้าของโรง
 เตยม แล้วกชวนกันออกเดินไปบ้านชุนงซึ่งตั้งที่รานลยโต
 ตั้งประมาณแปดคอก กว้างประมาณสวาเป็นทสำหรับตก
 ลองฝมอกัน มีฝาแดงแฉวนไว้นลยโต ราษฎรชาวบ้าน
 ไปมาค้าขายอยุ่กันเป็นอันมาก ลามนายนงรคอยเที่ยงกง
 กันอยู่หลายโต บัดเคียวเห็นชายคนหนึ่งเข้ามาที่หน้าลยโต
 ลงจากมามีพรรคพวกแบกไห้สราและเบกเครื่องโต๊ะตามหลัง
 มา ชายผู้นนกบยาวไฟรักขึ้นไปนงอยุ่บนลยโต มีชายผู้
 หนึ่งรปร่างโตใหญ่แต่งตัวเข้มแข็งชุนไปบนลยโต เข้าไป
 คำนยชายที่ไปนงอยุ่ก่อน แล้วชายรปร่างโตใหญ่เข้ม
 แข็ง จึงร้องประกาศว่าตามประกาศราษฎรบ้านไกลเคียง
 และเมืองอน บัดนี้เรารบอนุญาต พื่อโงยเจ้าเมืองเฮกจิ่ว
 มาตงลยโตโตเกาศยวนแล้วไม่มีผู้ใดตอลโต วนนเป็นวนก
 สักจะตงกำหนดเล็กกระทกลองฝมอกัน ถ้าท่านผู้ใดมฝมอย
 กเสณูมาลองฝมอกบชาพเจ้าถาชนะชาพเจ้า ชาพเจ้าระโทท

อวมยกันซอโตไเหน ร้องประกาศคิงนงแล้วก็ไม่มีผล ไคซน
 ไปต่อสักขซอโตไเหน ขณะนั้นกมกจันจึงปรึกษากับ
 ซินซกโย ทงปวยจือ ว่าเราพากันขึ้นไปของฝมอภยเซาสัก
 คนหนึ่งทีให้ตกลงใจ สามนายปรึกษากันแล้ว ทงปวยจือ
 ก็ขึ้นไปบนลยใจแต่ผเคียว จึงร้องว่าเราฝมฝมมาลง
 แล้วซอโตไเหน ไคยบคิง นนกกระโตคชอกมายกหมคซนตง
 ทำมวย เรียกว่าไซจือโตกยชยอัย ทงปวยจือตงทำมวย
 เกาถาเย ทำมาโจนเคินรูกเขาไปซกซอโตไเหน ซอโตไเหน
 หลบทันเขาเกาถาถกตะโพกตงปวยจือ ทงปวยจือพลคตกลยใจ
 ลงไป พวกทมาตก็ซักกันสนน แล้วชมฝมอซอโตไเหนว่าเข้ม
 แข็งก็มกจันเห็นคิงนงกมความโกรชชขึ้นไปบนลยใจตงทำ
 มวย ซอชวยเซยวทส เคินเขาไปซกซอโตไเหน ซอโตไเหน
 เฮยวทวหลบทันแกล่งทำเป็นหน ก็มกจันรูกตามไปยกมือ
 รวยจับซอโตไเหนไต ซอโตไเหนสลคหลคไปจากทวหวนกลย
 ซกตกตะโพกทีสำคัญมือเท้ากมกจันล่อนไปหมด ซกซาซก
 ทหนึ่งถกกมกจันตกลงใจลงไป คนทค้อยเป็นอนมากกพา
 กนสรรเสริญพากันชมฝมอซอโตไเหนเป็นอนมาก ซินซกโย
 เห็นสองนายสู้ซอโตไเหนไม่โตมความโกรชชเป็นอนมาก กระ
 โตคชนไปบนลยใจ ซินซกโยเห็นรูปร่างซอโตไเหนโตใหญ่

กนกครันความในใจอยู่ ชนชกโย้ก็เดินตรงเข้าไปชกชอ
 ใต้ไหน ชอใต้ไหนเข้าไปตอลักยชนชกโย้ สองนายตอลักย
 เป็นชานานยังหาแพ้ชนะกันไม่พวกทมาคักพากันชมว่า คง
 แต่คงลุยไถมาก พงใต้คมวดยคนผมอพอวคเหวียงกันทางคน
 ไม่เป็นรองกันมากววย ขณะนั้นคนไซ้ของเคยกงกนกเข้า
 ไปบอกเคยกงกนทข้างโรงลุยไถว่า ข้าพเจ้าเห็นชอใต้ไหน
 คอลักยชายผหนึ่ง คุระเนตเห็นจะเพลยงพลาเสียบทลงเป็นแน
 เคยกงกนจึงว่าเหตุใดเจ้าจงรู้ คนไซ้จึงว่าแต่ก่อนมีชายคน
 หนึ่งมาตอลักยชอใต้ไหน ชอใต้ไหนชกตกโรงลุยไถไปคน
 หนึ่งอกคนหนึ่งชนมาตอลักยชอใต้ไหน ชอใต้ไหนชกพลตก
 ลุยไถลงไปอก มีชายคนหนึ่งเป็นคนไทยใส่ค้ำทคช ชนมา
 คอลักยชอใต้ไหนค้ำททางชอใต้ไหนจะรู้ไม่ได้ เคยกงกน
 ใต้พงตงนกกกใจรีบเดินออกมา เห็นรปร่างชนชกโย้เซม
 แฉงของอาวเร่งถามคนตถงปวงว่า คนทมผมชมาแต่ไหนคนค
 อยจึงบอกเคยกงกนว่าคนผมผมมากยชายสอง คนทยนอย
 ตรงน เดี้อยงเขอนผนอยเพราะตกโรงลงมา เคยกงกนจึง
 เดินเข้าไปถามทงปวยจช กมกจันว่า ชายทผมผมตอลักย
 ชอใต้ไหนน ชอไรมาแต่เมืองไหนสองนายจึงคอบเคยกงกน

ว่า จะถามเอาชื่อเสียงทำไมปล่อยให้ต่อสู้กันไปให้ถึง
 แพ้และชนะเสียก่อน ด้วยสองนายแพ้มือชอใต้ไหนมี
 ความโกรธขบขึงไม่ยอมตามตรง เทียบกันก็ชอนวอนถาม
 จะให้รู้จักชอใต้จริงได้ ทงป่วยใจจึงบอกเทียบกันว่าชายที่
 มีฝีมือชนะเราจะบอกตามจริงให้ท่านทราบว่า ชอชนชกไป
 อยู่เมืองชวตัง เทียบกันใต้พังคังนงก็มีความยินดีเตนออก
 ไปหน้าโรงลุยไถร้องไปว่าพชนชกไ้ยังมีมือไว่ก่อน ข้าพเจ้า
 ขอให้หยดพักเสียก่อน ชนชกไ้จึงคิดว่าเราจะแก้แค้น
 แทนเพื่อนทงสองคนที่แพ้งจึงไ้ชนมาต่อสู้กับเขา จะมาหัก
 หมายเขาเสียมันไม่สมควร คิดคังนงแล้วถกกระโตกคลงไป
 จากลุยไถ ชอใต้ไหนก็เดินตามลงไป ชนชกไ้คิดว่าชะ
 รชชชายที่เรียกเรากันจะเป็นเทียบกันเช่นแน ชนชกไ้จึง
 เข้าไปถามว่าท่านหรือชอเทียบกัน เทียบกันจึงบอกว่
 ข้าพเจ้าชอเทียบกันเทศไหนท่านจึงรู้จักข้าพเจ้า ชนชกไ้
 จึงว่าด้วยเคยนหลงสันฝากหนงล้อมมาไ้ท่านลยบหนงชยท
 ข้าพเจ้า เทียบกันใต้พังคังนงก็มีความยินดีเชยชนชกไ้
 ทงป่วยใจ ก็มกกัน กับชอใต้ไหนไปที่พักหลังโรงลุยไถ
 เทียบกันจตไ้และสรามมาเลียงเป็นอนคัสนายต่างคนต่าง

ขอร้องกันทั้งสองฝ่าย ครั้นกันโตะเสร็จแล้วชนชกโยกเอา
 หนึ่งสี่ของเคียนหลงส่งให้เตยกงกัน เตยกงกันกริบมาก
 ผนกออกอ่านคัมภีร์ความว่า ให้เตยกงกันช่วยปลดมกชน
 ชกโยกจึงพบกับชนชกโยกว่าการในตัวของท่านทั้งสอง ข้าพเจ้า
 ะริบจนตลอด ว่าคงนั้นแล้วเตยกงกันจึงตามมาให้ชนชกโย
 กยข้อไต่โทษ ทงป่วยใจ กมกักจันชคนละตัว เตยกงกัน
 กชนมาพาสนายไปบ้าน ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าเตยกงกันกพา
 ทงป่วยใจ กมกักจัน ชนชกโยกยหนึ่งสี่มาจากเมืองโลจิ๋ว
 ะไปหาอวยชหล่า อวยชชก ชนชกตง หลงก้านทใน
 เมืองเล็กจิว ข้อไต่โทษ แะเหียนเต่ากล่าเตยกงกันเข้า
 ไปในเมืองนยอกกลับไปบ้าน
 ฝ่ายเตยกงกันไปหาสนายทหาร ทตงกันช นาย
 ทหารทงสภมาตอกรับชนชกโยกทงทงป่วยใจกมกักจัน ให้
 นงทคามสมควรผลัว นายทหารทงสภจึงถามเตยกงกันว่า
 สามนายชงมากยกำหนดไหน เตยกงกันจึงชบชกกว่า
 คนทรปร่างสงใหญ่ณชชชกโยกยเมืองชวตงนายทหาร
 ทงสภไต่ยณคังนถลกชคนคานบชนชกโยกถามว่า เหตุไฉน
 ท่านจงไต่ตองโทษมาถลงเมืองน ชนชกโยกคานบแล้วเอา

หนึ่งสี่ทศเคนหลังสิ้นฝากมาถงนิน ให้นายทหารทงสี่ค
 ข่วยช้หล้าเห็นหนึ่งสี่แฉวกถอนใจใหญ่พทว่า พ้เคนหลัง
 สิ้นมหนึ่งสี่มาจะ ให้อาฟเราชปถ่มภักทานนถลวจะ ไม่ล้ำ
 เร็ว เทบกกนจิงพทว่า เคนหลังสิ้นมหนึ่งสี่มาหวังจะ
 ให้อพวกเราชช่วยชปถ่มภักชนชกไป ทททานว่าถลวจะ ไม่ล้ำเร็ว
 นนด้วยเหตุใด ข่วยช้หล้าจิงตอบว่า เคนหลังสิ้น
 เป็นคนฉลาดเหตุใดจิงคิดอ่านให้ชนชกไป ท้องโทยมาถง
 เมืองนทำไมทานไม่วหรือด้วยพ้อโงยเจ้าเมืองเป็นคนคราย
 ฉายใดคมคนโทยมาถงท้องเขย่นเสือกอนรชยหนึ่ง เป็น
 อานาจของเจ้าเมืองคน โทยทส่งมา ในลียคนก้อย ในทท้อง
 ทายด้วยอญา เกาคคนเหลออ้อยคนหนึ่ง ชนชกไปใดพง
 ข่วยช้หล้าพคถงนถกมีความทกใจเป็นอันมากจนเหงอเบยก
 เสือ หลกถงทานจิงพทชนว่า ทานทงหลายชย่าวักไปเลย
 ชาฟเรามิชบายอ้อยชย่างหนึ่ง ค้วยพ้อโงยเจ้าเมืองมีความ
 ถลวโรคไชย้า เห็นจะสมคความคคชของชาฟเราทคคไวค้วย
 สัหน้าชของชนชกไปเหลอองเหมือนสัทของ ถ้าจะถลวบอกว
 เป็นโรคไชย้ามาแต่ตามทาง เจ้าเมืองกถงจะไม่เขย่น
 เทบกกนจิงว่าชบายชของทานคคคคยงนถ ปรกษาเทนค

กตลงถนนแล้ว หนีวชชี่หลางจกโต๊ะและเสีรามาเลยถนนเช่น
 ทสขาย ชนชกโยฟกอบทนนคนหนงครนรุ่งชนเวลาเช้า
 เตยกงกนกับนายทหารทงส์ กฟาควชนชกโย ทงปวยจือ
 กมกกจัน ไปฉชยชี่ทวาราชการเมือง เตยกงกนกับนาย
 ทหารทงส์กอยทามตำแหน่งก แล้วโคยนเสียงกลองคชน
 สามท พวกทหารทงปวงมาพริชมกนณทวาราชการ ขณะน
 ชอโตไเหนกมายน อยข้าง นอกทวยหาโครบทชนนางไม
 ในเวลานนมมคค ๗ คนโทษมาแต่เมืองอกสยคน ทงปวยจือ
 กมกกจันกคคตวชนชกโยเข้าไปพร้อมกน ประมาณครู่ทง
 โคยนเสียงประทศคณญาณจคชนสามท พ้อโงยเจ้าเมือง
 กมายงทวาราชการมสัง อาณาจมาก เตยกงกนจงคกเขา
 ลงค่านขแล้วจงพทว่า ข้าพเจ้ารบชงฮาชญาสทอไปทชาน
 ช่นงชง โตกากขตยโอบคนส้าเร้การแล้ว ไมมีฝโตค่าน
 ทานผมือชอโตไเหนโค ข้าพเจ้าชอคนองฮาชญาสทอไหเนก
 ทาน พ้อโงยจงสังให้หาทวชอโตไเหนเข้ามา ชอโตไเหน
 กเข้ามาคกเขาลงค่านขพ้อโงย พ้อโงย จึงคังให้เขนท
 อิวเท้นยกนชุนนางนายทหาร ชอโตไเหนโครบทแล้วกไป

ยืนอยู่ตามตำแหน่งแล้วพ้อ โงย ก็เรียกท้าวคน โทษ มาตรวจ
 พวกคนโทษก็อดกลืนตามธรรมเนียมเจ้าเมืองไปหลาย
 คนแล้ว ครั้นถึงท้าวชนชก โย้ทหารก็คุมตัวเขาไปให้พักอยู่
 นอกประตู ก็มักกจุน ทงช่วยจอกมอบหนังสือให้นายทหาร
 นำส่งพ้อโงยเจ้าเมืองรับหนังสือมาคู้แล้ว ก็มักกจุน ทงช่วย
 จอกเข้าลงคำนับพ้อโงยแล้วแจ้งความว่าคนโทษคนนั้นเป็นไช
 ข่าเคินเข้ามาไม่ไหว บัคนห้ามมาถึงที่ประตูอันหมิงแล้ว
 พ้อโงยมีความกลัวไชข่า ครั้นจะปล่อยก็กลัวจะเป็นชยาย
 ของคน โทษ แกล้งทำ จึงเรียกให้ทหารห้ามตัวเขามาค
 พ้อโงยให้จุกชูปหอมไว้ก็กลัวกลืนไชระถูกตัว พ้อโงยลดชน
 ยนมองแต่ไกล ๆ แลเห็นหน้าชนชก โย้สีหน้าเหลือของ
 พ้อโงยสำคัญว่าเป็นไชจริง ๆ จึงสั่งให้ทงช่วยจอก ก็มักกจุน
 คุมตัวออกไปเสียโดยเร็ว แล้วพ้อโงยก็กลับจากท้าวราชการ
 เข้าไปข้างใน เทียบกงกนกับชอใต้ไหนและนายทหารทงสคน
 ก็พาตัวชนชก ไปไปอยู่ที่บ้าน เทียบกงกน จัก ไ้ระและสราม่า
 เลียงกนยรรคาคคนทงปวง ก็ชมความคึกคักกลองกานเป็น
 อันมาก

๑ ฝ่ายพ่อโงยกลับมาถึงข้างใน แต่ก่อนนางซินลี
 ฮยบินภรรยาเคย ออกมาต้อนรับอยู่เสมอ ในวันนี้เห็นแต่
 พ่อแสงผู้บุตรออกมาต้อนรับแต่นางซินลีไม่ได้ออกมาต้อนรับ พ่อแสง
 คนนั้นคอยถามแยะ โงยจึงมาเกิดอายไต่ลืบสลับ ปรบร่างสะสว้ย
 ของอาจรุกระกอบไปทวยสติปัญญาหม่อมเข้มแข็ง เมื่ออายเกิด
 ขวบตเสื่อทายเป็นหลายตัว เมฆชายไต่ลืบสลับสองขวยไตเป็น
 แมทพิไปตเมืองชว่นแตกครึ่งหนึ่งถอทวนซอกกันสิ้นเชียวหนัก
 สองรอยสลับขงเป็นฮาวดู สอเสียงปรากฏในแฉวงเฮ็กจิ๋ว
 และเมืองเฮย่นชวสุ พ่อโงยจึงถามพ่อแสงว่าวันนี้เป็นวันแซ
 ยิกชองมารดาเจ้า เราได้ให้คนจับเครื่องโต๊ะไว้เสร็จแล้ว
 ไม่เห็นมารดาของเจ้ามา พ่อแสงจึงตอบบิดาว่าข้าพเจ้าเห็น
 มารดาตั้งแต่เช้าจนเวลาบ่ายไม่เห็นร่องใหม่ ความทุกข์
 ไต่กอบอยู่ พ่อโงยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจรีบเดินเข้าไปในห้องของ
 นางซินลีฮยบิน แลเห็นนางร้องไห้อยู่ข้างเตียง พ่อโงย
 จึงปลอบถามนางซินลีฮยบินว่า เหตุไฉนเจ้าจึงร้องไห้ ทวย
 วันนี้เป็นวันแซยิกชองเจ้าเป็นการมงคลข้อย นางซินลีฮยบิน
 จึงตอบว่า ทวยข้าพเจ้าตกตงบตากบพชายของข้าพเจ้าที่

โคเป็นทขนนางตำแหน่งโค เจ้ามีความผิดสิ่งไรจึงต้อง
 โทษมาถึงเมืองเรา เจ้าจึงเล่าความมาตั้งแต่ต้นจนปลาย
 ให้ทราบจนถนัด ชินชกไปจึงนึกในใจว่าประหลาดจริงที่
 เจ้าเมืองถามถึงขุมและบิดาเรา ชะรอยจะมีเหตุอย่างไรอยู่
 คอกระมัง ตัวเราเกิดมาเป็นชายชาติทหารต้องแจ้งความ
 จริงตามตรง ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตคิดแล้วจึงบอก
 พี่น้องว่า บิดาเราอยู่เมืองเซียงจิวเป็นขุนนางผู้ใหญ่ชื่อ
 ชินหยกบิดาเราชื่อชอนชอน เป็นทชชกขู่เจียงกนขุนนางอยู่
 กบชชอง ขุมและบิดาข้าพเจ้าตายในกลางศึก เมื่ออายุ
 ข้าพเจ้าได้ห้าขวบ มารดาข้าพเจ้ากับชินฮานคนใช้พา
 ข้าพเจ้าหนีไปอยู่เมืองซวตงจึงโคพนอนตราบ และข้าพเจ้า
 เชาว์บรรชาการเป็นผู้คุม คนคนโทษไปเมืองโลจิ่วทองจับตัว
 ทว่าเป็นผู้ร้ายฉกตัวลจากกหลิม เป็นโทษตกมาถึงเมือง
 เซียนชวี่ ชินชกไปเล่าความให้พี่น้องฟังแต่ต้นจนปลาย
 ตลอดทุกประการ ขณะนั้นนางชินสี่ฮยอินนั่งอยู่ในตู้
 โต้ขึ้นชินชกไปเล่าความว่า เป็นบุตรชินฮยอินของนาง นาง
 ก็มีความยินดีขงนิกนางจะออกไปดูหลานของนาง พี่แสงจึง

ห้ามมารดาไว้ว่า ขอใ้มารดาฟัง โผล่สนช้อความเสี้ยก่อน
 เมื่อเป็นญาติกันจริงแล้วจึงค่อยออกไปนางก็นั่งอยู่ พ้อโงย
 จึงถามซินชกไปว่า มารดาเจ้าช้อไร กบตัวเจ้าเมื่อยงเด็ก
 อยู่ช้อไรซินชกไปจึงบอกว่ มารดาข้าพเจ้าช้อเสงส
 ทวข้าพเจ้าเมื่อยงเด็กอยู่ช้อไท่เผงหนง พ้อโงยจึงถามว่
 เจ้ามาอาผหญิงบางหรือเปล่าซินชกไปจึงบอกว่ มาอาของ
 ข้าพเจ้าช้อฮันสนคนหนง เมื่ออายุข้าพเจ้าไ้ตามขวย มี
 สามแซ พ้อเห็นชุนนางจน ยักนั้ไม่ทรายว่ไปอยู่แห่ง ไค
 พ้อโงยจึงคอบว่ อาของเจ้าอยู่ไกลทนเองแล้วพ้อโงยก็
 เรียกนางซินสชฮันออกมาบอกว่ หลานของเจ้าอยู่ทน
 นางกกดอกเอาซินชกไปผู้เป็นหลานเขารองให้ ไคไคเคว่เป็น
 อนมาก ครนแล้วก็เรียกไท่เผงหนงเอย อาอยู่ทน ซินชกไป
 ไคยนคังนงกมีความคกใจนเทงฮไหล ซินชกไปจึงว่
 ท่านจำข้าพเจ้าผคไปคอกกวมัง คว่ข้าพเจ้าเป็นคคนไทย
 แล้วพ้อโงยจึงว่หลานเอยอย่างถวเลข ทวเรานช้อพ้อโงย
 เป็นอาเขยชองเจ้าคนทรองให้ นนเป็นอาสาชองเจ้า
 ซินชกไปไคฟังตงนงกลกชนคกเขาลงค่านบพ้อโงยและนาง

ชินสีห์หิณ พื่อเสงก้อออกมาค้ำนัยชินชกโย้ตามธรรมเนี่ยม
 พนองกนแล้ว ก็ให้คนโย้ถอคเควของจำออกหมคจึกหาเสอ
 กางเกงมาให้ชินชกโย้ผลคิ แล้วพื่อโงยก็จิดโตะสุราม่าให้
 ชินชกโย้กน จิดทให้ชินชกโย้อยู่ตามสมควร

๑ ฝ่ายเศยกงกนกับทหารตงปวง ทเป็นเพอนกย
 ชินชกโย้ทราชข่าวจากคนข้างในว่า ชินชกโย้เป็นหลาน
 ของภรรยาเจ้าเมืองกมีความยินดีเป็นอนมาก ทงปวงยริอ
 กก็มกจุนกโย้พักอยุ่ที่บ้านชวยชินหล้า

๑ ฝ่ายชินชกโย้ตงแต่อยุ่กับพื่อโงยก็ชอบมีความสุข
 ชน อยุ่มาวันหนึ่งพื่อโงยก็เคราะห์เห็นลักษณะชินชกโย้โต
 ใหญ่สมเป็นทหาร จึงถามว่าเราร้อย ว่าเคิมบิคาเจ้ามี
 กระบของทองแดงอยุ่ค้หนงสำหรับมือ เมอบิคาเจ้าคายใน
 กลางค้กกระบของเห็นระตกไปอยุ่กับผชนเสียแล้วทรอประการ
 โค ชินชกโย้ค้ำนัยแล้วตอบว่า ควยข้าพเจ้ายังเค็กอยุ่
 บิคาข้าพเจ้าไคมีขอกระบของทองแดงให้ มารคาข้าพเจ้ากับ
 ชินชานคนโย้ ครนข้าพเจ้าเคียบใหญ่ชนชินชานก็ไคสอน
 เพลงกระบของให้ข้าพเจ้าบ้าง พื่อโงยจึงถามว่ากระบของของ

เจ้าโตคิดตัวมาหรือเปล่า ชินชกไปจึงตอบว่า เมื่อข้าพเจ้า
 ต้องโทษว่าเป็นผู้ร้ายที่ตายลงจากกหลิม ไปต้องโทษกระของ
 ทองแดงกบมาและสิ่งของ ของ ข้าพเจ้าตกเป็นของกลางอยู่ที่
 เมืองโลจิ๋ว พ่อโงยจึงว่าเจ้าอย่าวิตกไปเลย เราจะมีหนังสือ
 ไปถึงเจ้าเมืองโลจิ๋วให้ส่งกระของกบมา และสิ่งของ ของ
 เจ้ามาให้เจ้า ชินชกไปจึงว่าท่านมีความเมตตาแก่ข้าพเจ้า
 นนพระคุณเป็นนิตย์ ด้วยข้าพเจ้าทราขออย่า ผู้คุมเมือง
 โลจิ๋วสองคนคุมข้าพเจ้ามาส่งนั้นจะกลับไปเมืองโลจิ๋ว ถ้า
 ท่านจะโปรดให้หนังสือ ไปถึงเจ้าเมือง โลจิ๋วกระที่เดียว
 พ่อโงยจึงว่าคแล้วเราจะฝากหนังสือไปกับผู้คุมทั้งสองตาม
 คำที่เจ้าว่า ชินชกใช้ก้านขดไปพ่อโงยไปที่อยู่เขียนหนังสือ
 แจ้งความทุกข์ใส่ไปถึงเขียนลงสิ้นฉบับหนึ่ง ครั้นรุ่งขึ้น
 เข้าพ่อโงยเขียนหนังสือแล้วก็ส่งให้ชินชกไปเอาไป ให้ผู้คุม
 ทั้งสองที่ยานเคบกงกัน ชินชกใช้รับหนังสือของพ่อโงย
 เจ้าเมืองแล้ว ๆ ไปย่านเคบกงกันมอบหนังสือ ให้ทงปวยจช
 กิมักทันถือไปให้เจ้าเมืองโลจิ๋วฉบับหนึ่ง ลงเขียนลงสิ้น
 ฉบับหนึ่ง ชินชกใช้ให้เงินกับผู้คุมสองนายไปเป็นเสบียง

ตามทางสี่ตำบล ผู้คุมสองนายรับเงินและหนังสือแล้ว
 คำนับลาชื่นชกไปเที่ยงกันไปเมืองโลจิ๋ว ชื่นชกไปก็คำนับ
 ลาเที่ยงกันกลับไปท้อย ครั้นอยู่มาวันหนึ่งนางจีนสี่
 หยีนพดกขีพ้อโงยสามว่า ท่านก็เป็นเจ้าเมืองใหญ่ของทั้ง
 ชื่นชกไปหลานข้าพเจ้าให้เป็นขนนางนายทหาร มีชื่อเสียด
 ขนบ้าง ภายหลังชื่นชกไปกลับไปบ้านพละโกลของข้าพเจ้า
 จะไต่มีความยินดี พ้อโงยจึงว่าเราเป็นเจ้าเมืองใหญ่ตั้งอยู่
 ในยุคภรรรมสุจริต จะตั้งให้ชื่นชกไปเป็นขนนางนายทหาร
 เต่า ชื่นชกไปก็ยังไม่มีความชอบสิ่งใด ประการหนึ่ง
 ชื่นชกไปก็เช่นโทษ ครั้นจะตั้งแต่งตั้งเป็นขนนาง นาย
 ทหารทั้งปวงของเราก็ระพากันเสียใจก็เทียบเราได้ต่าง ๆ
 เรานกขยว่าจะให้ชื่นชกไปสองฝีมือที่สนาม ถ้าขนนางและ
 นายทหารทั้งปวงได้เห็นฝีมือของชื่นชกไปว่าเข้มแข็งแล้ว
 ถึงจะตั้งแต่งตั้งให้เป็นขนนางนายทหารก็คงจะไต่ ไม่มีผู้ใด
 ครหานินทาติเทียบเราต่าง ๆ ไต่ นางจีนสี่หยีนไต่ฟัง
 ดึงนั้นก็เห็นด้วย ครั้นไต่เวลาพ้อโงยยกออกนั่งทวาราราชการ
 จึงส่งขนนางนายทหารทั้งปวงว่า รุ่งขึ้นเข้าให้นายทหาร

ทงปวงไปยงทสนามชอมฝมอองทวทุกคน ครนพ้อโงยสังขุน
 นางนายทหารทงปวง แลวกกถยเข้าข้างในพคกบชินชกโย
 ว่า เราจะให้เจ้าไปชอมฝมอทสนามในวันพรุ่งนี้ กระของ
 สำหรับมือของเจ้ากอยเสยทเมืองโลจิ่ว ยังหาได้มาไม่ระ
 ไทขาวอะไรธ พ้อเสงจึงพคข่นว่ กระของสำหรับมือ
 ของพชนชกโยอยทเมืองโลจิ่ว กระของสำหรับมือของ
 ขาพเจากมอยพจรธออกปโลงฝมอโต ชินชกโยก็มี
 ความยินดีคานบรบคาสงของพ้อโงย ค่างคนกค่างพากัน
 ไปหลยนอน ครนรุ่งข่นเข้าพ้อโงยก็พาชินชกโยกัทหาร
 ทงปวง ออกไปทสนามชอมฝมอกน ทหารกัคประทก
 สัญญาชนสามนค พ้อโงยจึงให้ทหารบกเขาไกลรอยเก้
 ฉามโตยงเกาทณทถูกใจค้ำระให้รางวัล ขณะนทหารท
 ปวงทฝมอแมนเกาทณท กพากันออกไปยงเข้า นายทหาร
 คนโตยงถูกกลางใจค้ำ กคกกลงแล่มาลอข่นเป็นสำคัญ
 บรรคานายทหารออกไปยงถูกข้างฝคข้าง ไม่มีทหารคนโต
 ยงถูกใจค้ำสามทโต ครนนายทหารทงปวงยงแล้ว พ้อโงย
 จึงเรียกทวชนชกโยเข้ามา แลวจ่งว่ในสนามลองฝมอ

ไม่เลือกว่าคนชนิดใด ถ้ามีฝีมือเข้มแข็งแล้วเราจะตั้งให้
 เป็นที่เนยคนแระขุนนางนายทหาร เจ้ามีวิชาสิ่งไรก็ออก
 ไปของฝีมือให้เราดู ชินชกไข่คำนัยพ้อโงยแล้วบอกว่
 ข้าพเจ้าสันตกระของสองมือ ว่าคังนนั้นแล้วกลอกระของ
 สองมือของพ้อเสงชนม้าช้อยออกไปกลางสนาม ว่าเพลง
 กระของให้พ้อโงยดู เพลงกระของของชินชกไข่นักวิท
 แกว่ง คล่องแคล่วว่องไวและไม่ใคร่จะเห็นกระของเห็นแต่
 หน้ากยชินชกไข่ จึงมีคำกล่าวสรรเสริญไว้ว่า ในแผ่นดิน
 ส่วยถึงนี้พวกแซ่ชินชำนานาญฮาวุกลกระของสองมือ แซ่โอบุน
 ชำนานาญฮาวุกลก็มต้อง แซ่หลี่ชำนานาญฮาวุกลก็มสองมือ
 แซ่พ้อชำนานาญเพลงทวนไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน ชินชกไข่ว่า
 กระของอยู่กลางสนาม พ้อโงย พ้อเสงเห็นก็ชมว่าชินชกไข่
 ชำนานาญเพลงกระของเป็นที่สุด พ้อโงยก็เรียกชินชกไข่เข้า
 มาถามขุนนางนายทหารทั้งปวงว่าเราใดเห็นฝีมือชินชกไข่
 แล้วจะตั้งให้เป็นที่เนยคนแระนายทหาร ท่านทั้งปวงจะเห็น
 เป็นประการใด ขุนนางนายทหารทั้งปวงพร้อมกันมีความ
 ยินดีพุดว่าสมควรแล้ว ในทันใดนั้น หงฮกวยส่งแขกศอก

หน้าเขี้ยวหนวคแข็ง เหมือนรากไม้เป็นหลานหงอเกยนเจียง
 ชุนนางผู้ใหญ่ ก็เป็นเชียนของของพระเจ้าชุนย่นเทให้
 มาอยู่กับพ่อโงย มีฝีมือเข้มแข็งยืนอยู่กลางสนามไต่บน
 นายทหารทั้งปวงเห็นศพรอมกน จึงร้องทวยเสงอนคงว่า
 ชำก่อน แล้วเข้าไปพบกับพ่อโงยว่าข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
 ทวยชินชกไ้เป็นคนไทยไม่มีความชอยสิ่งใด จะตั้งให้
 เป็นนายทหารนั้นหาควรไม่ พ่อโงยบ่นกชกเคองหงอกวย
 อยู่จึงทวาทว่า ในเวลานเราออกมาททหารชอมฝีมือ เห็นผู้
 ไ้มีฝีมือเราควรจะตั้งให้เป็นชุนนางนายทหาร ท่านเห็น
 ชกทวยชอใดจึงจะเป็นนายทหารไม่ไ้ หงอกวยจึงตอบว่า
 ข้าพเจ้าเห็นฝีมือชินชกไ้กเป็นปานกลางหาควรจะตั้งให้เป็น
 นายทหารไม่ พ่อโงยจึงเรียกชินชกไ้เข้ามาถามว่าเจ้าจะ
 สนิตเพลงอาวธสิ่งใดอกข้าง ชินชกไ้ว่าข้าพเจ้าจะเอา
 เกาทณทขยงเขากเป็นของย่นนง หาสู่อัจรรยไม่ ข้าพเจ้า
 จะยิงนกขย่นมาให้ตกลงมาได้ พ่อโงยก็มีความยินดี ให้
 ทหารเอาเกาทณทมาส่งให้ชินชกไ้ หงอกวยจึงร้องทวาท
 ชินชกไ้ว่าเจ้ามีฝีมือเพียงใด จึงกล่าวอวดต่อหน้า

ง่วนโซ้ยพ้อโงย ซินซกไ้จึงทอຍว่าถ้าเรายังไม่ถูกนกดกลงมาเราขอมให้ง่วนโซ้ยทำโทษทางหากหาใช้การของท่าน
 ไม่ หงฮกวยจึงว่าถ้าเจ้ายังไม่ถูกนกดกลงมาได้จริงแล้ว เรา
 จะขอมให้ทเชยบนของของเรา พ้อโงยเห็นสองนายทุ่มเถียง
 กัน จึงว่าค้นหาใช้ที่พดเล่นไม่ ต้องทำทานบมให้เ็นสำคัญ
 จึงจะได้ สองนายก็ทำหนังสือทานบมให้พ้อโงยคนละฉบับ
 แล้วซินซกไ้ถือเกาทณฑกคอยจะยิงนกอยู่ ขณะนั้นนกหา
 บินมาไม่ พ้อโงยจึงให้ทหารเอากรอนเนื้อผกชกรอกชนไป
 ขนเสาดอง พอนกเล้าหงนบินมาสองตัวแข่งกัน คนทั้งปวงจึง
 บอกให้ซินซกไ้ยิง ซินซกไ้ยิงเกาทณฑกชนไปถูกนกดทะลุ
 ทลอดตกกลงมาทางสองตัว นกนั้นคาบลูกเกาทณฑกมาตัว
 หนึ่ง ตกเกาทณฑกตกกลงมาด้วย ทหารทั้งปวงก็ตกกลง
 และม้าล่อร้องสรรเสริญซินซกไ้เสียของของ พ้อโงยจึง
 เรียกหงฮกวยเข้ามาว่า ซินซกไ้ยิงนกดตกลงมาได้เจ้าเพ็
 ทานบมกับเขาแล้ว จึงไปเอาตราเขียนของมาให้ตามสัญญา
 เด็ด หงฮกวยจึงว่าตราของข้าพเจ้า พระเจ้าแผ่นดินประทาน
 ให้ ถ้าท่านจะเอาค้ดองกราบทุกเลียบก่อนจึงจะได้ ก็จะได้

คนไทยนั้นหาควรมิ พ่อโงยได้ฟังดังนั้นก็โกรธสั่งให้ทหาร
 จับตัวหงอควยไปฆ่าเสีย หงอควยจึงว่าถึงข้าพเจ้าจะตายก็
 ไม่ว่าขอให้ชินชกไขลอมผมอกกับข้าพเจ้า ให้เห็นแพ้และ
 ชนระเสือกอนจึงจะยอมให้ตราที่เขียนชองแก่ชินชกไข
 พ่อโงยก็ให้ชินชกไขลอมผมอกกับหงอควย สองนายได้ยืนตัง
 นั้น หงอควยถอง้าวใหญ่ชินชกไขถอกระบองสองมือขึ้นมา
 ออกไปกลางสนาม ทั้งสองนายแล้วขบม้ารบกัน หงอควย
 เอาง้าวฟันชินชกไขสามที ชินชกไขก็รับไว้ทั้งสามที
 เพราะคิดเกรงใจ อยู่ด้วยหงอควยเป็นทหารเอกของพ่อโงย
 หงอควยยังเอาง้าวฟันชินชกไขอีกทหนึ่ง ชินชกไขมือหนึ่ง
 ถอกระบองขบง้าวหงอควย อีกมือหนึ่งถอกระบองทหงอควย
 หงอควย เอาง้าวรบรบกันไว้ได้สิบสี่เพลง หงอควยทาน
 กำลังไม้ไหวรบขบม้าระหน ชินชกไขเอากระบองตักถกหน้าอก
 หงอควย หงอควยตกม้าลงเท้ายงตักโกธนชัย มาคั่นวงลาก
 หงอควยไปคิระมะหงอควยกระตบดิน หงอควยก็ขาดใจตาย
 พ่อโงยก็ตกใจสั่งให้ทหารไปเก็บศพหงอควย ไปฝังเสีย ตาม
 สมควร ส่ายยังมีทนชาติคำ หงอเหลยงนองหงอควยก็เอา

มาร้องว่าชินชกโฮเป็นคน โทษมาฆ่าพี่ชายข้าพเจ้าหาควร
 ไม่ ขอให้ท่านเอาตัวชินชกโฮไปฆ่าเสียจึงจะควร พ่อโงย
 ได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่าชินชกโฮก็ขงอกวย ได้ทำหนังสือ
 สัญญาทานบนจะลงมือก่อน บัดนี้คนเจ้ามาพบในสนาม
 ซ่อมฝั่มองตนมีความผิด พ่อโงยก็ถอยคหองเหลียงออกเสีย
 จากทนายทหาร ไล่หองเหลียงไปเสียให้พันหองเหลียงมี
 ความขบขัยเขื่อนอนมาก ก็เดินออกจากสนามไป ครั้นสิ้น
 เวลาแล้วพ่อโงยก็ทหารทั้งปวงก็พากันกลับไป พอถึงบ้าน
 ประมาณครู่หนึ่ง มาไซ้เข้ามาบอกว่าหองเหลียงเป็นกบฏ
 คุมพรรคพวกเขื่อนอนมากก็ยกประตูเมืองออกไป แต่จระหน
 ไปที่ทิศไหนหาทราบไม่ พ่อโงยก็นั่งอยู่จึงว่าชกตามวันคง
 จะรู้ข่าวจึงทำหนังสือบอก ว่า หองเหลียงเป็นกบฏหนก
 คำนออกไปนอกเขตแดน มอบให้มาไซ้ฉวยไปเมืองเซียงฮาน
 มาไซ้ก็คานขรรค์หนังสือรบไป

๑ ฝ่ายก๊กมกจิน ทงปวยจือ มาจากเมืองเซียงฮาน
 แฉวงเอ๊กจิวณเมืองโลจิวก็หาหนังสือตอบพ่อโงยเจ้าเมือง
 เอ๊กจิว ไปให้เจ้าเมืองโลจิว เจ้าเมืองโลจิวเห็นหนังสือ

ของพ่อโงยแล้วก็เอากระบองกบตั้งของ ของจีนชกไข่มายอม
 ให้ ทงช่วยจ้อ ก็มกกันนำไปให้พ่อโงยเจ้าเมือง ทงช่วย-
 ไข่มกกันยกคานขรยสังของแล้วเวลาเจ้าเมืองโลวีวไปเอา
 ทงสอทงชกไข่มกมาถงเคยนหลังสัน ให้เคยนหลังสัน
 แล้วสอง นายก็พากันออกเดินไปเมืองแขวงเซกจิวงเมือง
 เขียนชวชกนำสังของ ของจีนชกไข่มให้พ่อโงยเจ้าเมืองพ่อ
 โงยได้ขรยสังของแล้วก็ให้จีนชกไข่ม จีนชกไข่มคานขรยสัง
 ของแล้วก็มีคามยินดีเขินจนมาก จำเดิมแต่จีนชกไข่มมายู่
 กับพ่อโงย ณ เมืองเขียนชวชกก็มีความสบายจน ถึงเวลา
 ก็ไปหัดซ้อมผลมอกกับพ่อเสงน้องชายทงสวนดอกไม้ทุกวัน อยู่
 มาวันหนึ่งพ่อเสงว่ากับจีนชกไข่ม ว่าเราพี่น้องสองคนมา
 ซ้อมหัดเพลงฮาวฮออยู่ในสวนดอกไม้ทุกวัน พกชานาญ
 เพลงกระบองสองมือ น้องก็ชานาญเพลงทวน ขอให้พี่สอน
 เพลงกระบองให้หน่อยบ้าง น้องก็จะบอกเพลงทวนให้พี่ตาม
 ทงเรียนไว้ จีนชกไข่มก็ตอบว่าได้แล้ว แต่เราพี่น้องสอง
 ให้สอขยัญญาณเสีย ว่าอย่าขยัญวิชาเพลงฮาวฮอไว้ พ่อ-
 เสงก็ตอบว่าชอบแล้ว พี่เสงทั้งสาขานว่าน้องมิได้บอก

เพลงทวนให้ท่านจนสนิทเรียนรูไว้ ก็ให้ต้องเกาทัณฑ์ตาย
 เกิด ชินชกไม้กับสาบานว่าถ้าผมได้บอกเพลงกระของให้ของ
 จนสนิทเรียนรูไว้ก็ให้พาเจนนโลหิตตายเหมือนกัน ครั้น
 ชินชกไป ฟ้อเสงให้ความสตัยปฏิญาณแก่กันทั้งสองฝ่าย
 แล้ว ต่างคนก็บอกเพลงชาวให้แก่กันตามสัญญาแล้วชิน-
 ชกไปและฟ้อเสงก็ยงหวงแหนช่อนบง วิชาเพลงทวนสำคัญ
 คนทั้งสอง ก็ยงหาขอกสอนให้แก่กันตามสัญญาไม่ฟ้อเสง
 จงว่ากับชินชกไปว่าพักบอกเพลง กระของ ให้ของรสนิท
 บ้างแล้ว ครั้นของจะถอกระของสองมือฟงถทวนซอม
 ฝมือจนจงจะคชชชกไปกรบค้ำฟ้อเสง ฟ้อเสงถอกระของชิน
 ชกไปถทวนเขาลองฝมือจน พอฟ้อเสงไตทกด้วยกระของชิน
 ชกไปเอาทวนรับทานกำลังไม่ไหวทวนหลตจากมือกระเด็น
 ไปตกค้มมังกรแตก เสียงคังไปดังทฟ้อโงยอยฟ้อโงยบง
 พคชกกับนางชินสชหีน ครั้นไคยบเสยงคังกสังสตัย ฟ้อ-
 โงยกับชวณนางชินสชหีนภรรยาชกไปคทสวนตอกไม่เห็น
 ฟ้อเสงลองฝมือจน ฟ้อโงยกับนางชินสชหีนจึงแอบคชช
 ชณะนฟ้อเสงจงว่ากับชินชกไปว่า ครั้นของ จะสอนเพลง
 ทวนให้พชินชกไปกรบทวนชนว่าทำท่าทางตามฟ้อเสงบอก

พ้อโงยแอบขอยู่ไม่เห็น พ้อเสง ขอกเพลงช่วยเข็กมเขี้ยวให้
 ชินชกโย้ พ้อโงยจึงคิดในใจว่า พ้อเสงยังขี้คขิงเพลงทวน
 ที่สำคัญหายอกให้ชินชกโย้ไม่ พ้อโงยยกขนางชินสัชยหิน
 ก็เดินไปทลวนคอกไม้ ชินชกโย้พ้อเสงเห็นกกระทำคานย
 พ้อโงยยกขินสัชยหิน พ้อโงยจึงถามชินชกโย้ว่าเจ้าหัก
 เพลงทวนคลองแล้วหรือ ชินชกโย้จึงว่า พ้อเสงขอกให้
 ข้าพเจ้าพอรับบ้าง แต่ยังไม่สิ้นทักดี พ้อโงยก็หยิบทวนมา
 ลอนให้ชินชกโย้รายอกท่าทางข้อย พ้อเสงเพลงช่วยเข็กม-
 เขี้ยวพอคชาหลวงฉัตรออกมากองพ้อโงยให้เบ้นทเอง-
 เบ้นไ้ ด้วยพ้อโงยมีความชอบ ไปที่เมืองฮวนได้ชัยชนะ
 มา พ้อโงยก็ออกไปรับท่านชาหลวงเชิญของตราตั้งเสียบ หา
 ทินได้ขอกเพลงช่วยเข็กมเขี้ยวให้ชินชกโย้ไม่ พ้อโงยจึงแวง
 เลียงตชาหลวงเชิญตราตั้งมาตามสมควรแล้ว ข้าหลวง
 ก็ลาพ้อโงยกลับไปเมืองเซียงฮาน พ้อโงยก็ไม่มีเวลาว่าง
 ก็จะสกสอนเพลงทวนให้ชินชกโย้ต่อไป

๑ ฝ่ายชินชกโย้อยู่กับพ้อโงยมาช้านานได้สองขี้ก็
 มีความคิดลงมาราคาด้วยแก่ชราแล้ว อยู่มาวันหนึ่งพ้อเสง
 ไปหาชินชกโย้เห็นชินชกโย้มีความเศร้าโศกข้อย จึงถาม

ชินชกโย้วเหตไควน นนองคพมมีความเศร่า โศก ไม่สยาย
 คว้าเหตไคว ชินชกโย้วจงบอกกับพ้อเสงว่า พมาอยู่กบยคา
 ของ นองกชานาน แลวถึง สองขตวพระ ไควรกลบไปเยี่ยม
 มารคาของพทธาน คว้ามารคาของพแกชราแลว บ้านฉรณ
 จระเป็นอย่างไร ก็ไม่ทราบพ จึงมีความเศร่า โศก ไม่สยาย
 ครนระลากลบไป ยคาของนองกมีความเมตตาเห็นครตวพ
 ขย ครนระลาไปก็เกรงใจหาอาจระพทไม่ ฉานองมีความ
 เอนคพแล้วขอให้นองพทกับมารคาของนองควย ว่าพจะขอ
 ลากลบไปบ้าน พ้อเสงกรบว่านองระพทกับมารคาเอง
 ชินชกโย้วก็ขอยคตายความเศร่า โศก ฝ่ายพ้อเสงตงแตรยคา
 ชินชกโย้วจระพทกับมารคาไม่พททำเฉยเสยเพราะเสยคาย
 คว้าชินชกโย้วจระจากไป

๑ ครนอย มาวันหนึ่งพ้อ โงยกลบจากทวาราชการ
 เขาไปข้าง ในนางชนัสหยนก็ออกมาทอกรบ พ้อโงยจึงพท
 กับนางชนัสหยนว่า ระหว่างนเรตคิรราชการอยหลาย
 เวลาไม่เห็น พ้อเสงชินชกโย้ว มาหาเราข้างเสยไปอยทไหนด
 นางชนัสหยนจึงตอบว่า เห็นชินชกโย้วพ้อเสงจระอยในหัง
 ทนงสอคอกกระมิง พ้อโงยก็เข้าไปในทองทนงสอ ก็ไม่เห็น

ชนชกโยไปฟ้องขยันทันน พ้อโงยก็เลยเดินไปทห้องชนชกโย
 นอนเห็นทฝ่าผนัง เขียนโคลงไว้อธิษฐานว่าเรกยิตลเก เรกยิต
 ชิม เอยวหยโกเจยว คักชนหลิม ชยเขียนซอกคชองกวงชวย
 ชวนอุซอเฮย เจกเทยนชิม มีความจำวนหนึ่งจากบ้าน
 วนหนึ่งโคก เหมือนนกทวเคียวอาศัยในป่าสูง ถงทระสนุก
 สบายกจิรงแต่ยังมี ใจคิดถึงบ้าน ครันพ้อโงยอ่านโคลงชอง
 ชนชกโยทงสัททแล้วกักกลับไปในตองนางชนสัทฮยีน ชน-
 สัทฮยีนเห็นหน้าพ้อโงยไม่สบายจึงถามว่ามีเหตุอย่าง ไค
 ขำพเราเห็นหน้าท่าน ไม่สบาย พ้อโงยจึงว่ากรรมคาเลียง
 บุตรชองผ้อนไผ่เนนสัททไค ทุกวันนหลานเจ้าชงมาชุกย
 เราเรากมีความรักใคร่เสมอบุตร เราคิดไ่วว่าถ้ามีการทพิค
 กจะให้ชนชกโยไปทำการสงครามมีความชอยมากก็จะไคมี
 หนึ่งสอกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน ให้ทรงตั้งแต่งให้มยศ
 ขรรคาคักทชอเสียงยปรากฏต่อไป ยคนหลานชองเจ้าไม่เห็น
 ว่าเรามีความรักใคร่จะคักกลับไปบ้านเสย เมอคนเราไป
 เห็นโคลงททชองชองหลานเจ้า เขียนไว้อธิษฐานว่าหลาน
 ชองเจ้าไม่ชอยากอยู่กัยเรา เราจึงมีความเสยใจไม่สบาย นาง
 ชนสัทฮยีนไคฟังคังนนักเสยใจ จนนาคาไหลจงพุดว่าพชาย

ของข้าพเจ้ามอຍคนหนึ่งกตาศยเสยแล้ว พิศไรของข้าพเจ้าก
 พลคไปอຍเมองอินมยบุตรแตชชชกไยบนคนเตยว ชนชกไย
 เฉากจากมารคามาเสยหลายบแล้ว มารคาศของชนชกไย
 หรือกไยมีฉวาทพนองตง โดยทานจะตงให้ชนชกไยเป็นชน
 นางมอຍศยบรรคาศกต ชนชกไยก็ตงศคองของเขาทไهنจะอຍ
 ไค ย่อมเป็นประเพณ่มารคาศยบุตรทไهنจะฉาคกนไค
 ไนใจของข้าพเจ้าศคไยไวว่าจะไคให้ชนชกไยกลับไปบ้าน
 อຍให้มารคาศยบุตรจากกนเลย พื่อโงยจิงว่าเจ้าจะ
 ไคให้หลานของเจ้ากลับไปบ้านหรือ นางชนลัษุทยิน
 จิงว่าข้าพเจ้าศคไยอຍนานแล้ว และเห็นท่านมีคววมรักไค
 ชนชกไยอຍข้าพเจ้าจิงหาไคพูทกยท่าน ไวจะให้ชนชกไย
 กลับไปบ้านไยแล้วนางชนลัษุทยินก็ร้องให้ พื่อโงยจิงว่า
 เจ้าอຍร้องให้ศร่าไคกไปเลย เราจะให้ชนชกไยกลับไป
 บ้านตามคำของเจ้า แล้วพื่อโงยก็ให้คนจกแจงไคและสุว
 ลิงของ และม้าสำหรับจะให้ชนชกไยชกกลับไปบ้าน ๗

๑ ฝ่ายชนชกไยก็กับพื่อเสง อຍข้างนอกเห็นพื่อโงย
 ให้คนไชจกสิ่งของและม้า ชนชกไยก็กับพื่อเสงก็เข้าใจว่า
 พื่อโงยจะให้ชนชกไยชกกลับไปบ้าน ชนชกไยก็มีคววมยินค

พื่อเส่งจงพคกบชนชกโย้ว เมอวณกอนพลสงนงใหไปพค
 กยมารดาของนง วาพจรกลยไปบานเยยมมารดาของพ
 นงโตพคชแงอชนวนกบมารดาของนงชอ ใหพโตกลย
 ไปบาน การจงโตสำเรจพจงโตกลยไปบาน พคกนตกลย
 แลวพื่อเส่งกบชนชกโย้วเขาไปหานางชนิสชยีน ชินล
 ชยีนพคกบชนชกโย้ว พื่อโงยเห็นเจามความเคร้าโตก
 กตลงมารดาของเจา จงโตจกโตระสรวาไวใหเจากน แลว
 จดมาแลสงของใหเจาๆ จะโตกลยไปเยยมมารดาของเจา
 ทบานชนชกโยโตพคกนนแลวกคกเขาลงตำนบรอง ให
 ควบคุมความอาถยีนนางชนิสชยีนและพื่อโงยด้วยจะจากไป
 ขณะนพื่อโงยก้อออกมาจากข้าง ในสงใหชนชกโยปลกชน
 แลวพื่อโงยจงพทว่า เราใช่ว่าจะแกล้งหนวงเหนยวตว
 เจาไว เหตุควบคุมหนวงเหนยวตวเจาไวนั้นเพราะจะ ให
 เจาทารชการ เมอโตคมีชอเลียงปรากฏไปภายหน้า
 ชงเจาจะกลยไปบานเยยมมารดา เราก้จะตามใจให
 เจาไป เราจะให้หนงสอกนควบคุมหนง ไปถงทงเปือ
 เจาเมืองไทเซงไท ฌแขวงเมืองชวตง ใหชอเลียงเจา
 เปนชุนนางนายทหาร ในเมืองนน ชนชกโยโตพคกนน กม

ความยินดีลึกลงคนคุกเข่าลงคำนับพื่อ โงยกย่นางจีนสัฮฮยีน
แล้วจีนซกไต้ กัซพื่อเสงกั ออกมากิน ไต่เสฟสราควัยกัน
แล้ว จีนซกไต้ก็ลาไปเคียงกัน ซื่อไต้ไหน อวยซัหล่า
อวยซัชกและบรรดาเพื่อนฝูงทงปวง ในเมืองเฮียนซวซทว
ทุกคนแล้ว ครนรุ่งชนเช้าจีนซกไต้ก็ลาพื่อ โงยกย่นางจีนสั
ฮฮยีน รัยทงงล้อของพื่อ โงยสำหรับตัวแล้ว ด้วยมีความ
อาลัยสังเสียดกันเป็นอันมาก พอไต่เวลาจีนซกไต้จักระของ
สองมือชนมาออกจากเมืองเฮียนซวซไป เดินทางมาได้
หลายวันก็ถึงเมืองโลจิ่ว ไปทเคียมเฮงเซซวย เฮงเซซวยเห็น
จีนซกไต้ก็ตกใจกลัว ไปบอกกับภรรยาว่าเราเห็นจีนซกไต้
กลับมากท่งท้องอาจเป็นชนนาง แต่ก่อนเราประมาทจีนซกไต้
มีความซัดใจเราอยู่ ภายหลังไปเป็นโจรที่ค้าขายจากกหลิม
เป็นไทยไปเมืองเฮียนซวซ เหตุไต่จึงกลับมากได้ เรากลัว
จีนซกไต้จะทำร้ายเราจึงหลบเข้ามาในห้อง นางฉิวฉีภรรยา
จึงว่าท่านซอนตัวเลียบเถิด ข้าพเจ้าจะออกไปรัยจีนซกไต้เอง
นางก็เดินออกไปพบจีนซกไต้ จีนซกไต้จึงถามว่าเฮงเซซวย
สามีของท่านไปข้างไหนจึงไม่เห็นหน้า นางฉิวฉีจึงตอบว่า
เฮงเซซวยสามีข้าพเจ้าตงแก่กรรมเสียแล้ว จีนซกไต้ได้ฟัง

คงหนักมีความสังสารเฮงช่วย แล้วจึงวางคานางลิวฉว
 ครองกอนทอนมีขมคุณเกบข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้ายังหาไคแทน
 คุณท่านไม่ ยคนข้าพเจ้าจะมาแทนคุณท่านซิ่นชกไ้ก่หียบ
 เงินให้รอยคำดังส่งให้นางลิวฉว นางลิวฉวกมีความยินดีเป็น
 อันมาก คำนับรับเงินของซิ่นชกไ้แล้ว ซิ่นชกไ้ก็ล่านาง
 ลิวฉวขึ้นมาไปถงกลางทาง พตกมกจุนกบทยอจอก
 กลางทาง ก็สนทนาถาขถามความสขทกขแกกนแล้ว
 ซิ่นชกไ้ก็มกจุนทงยอจอกพากนไปหาเคียนหลงสิน ณ
 บ้านยเฮยนจิง

๑ ฝ่ายเคียนหลงสินตั้งแเคซิ่นชกไ้เป็นโทษ ไป

เมืองเฮยนชวชคอยสยสวณพงชาวอย่เสมอ ครนทราย
 ความว่าซิ่นชกไ้ก็ลบบมาถงเมืองโตจิวแล้ว เคียนหลงสิน
 คิดว่าซิ่นชกไ้คงจะมากาหาเคียนหลงสินทบ้าน จึงจกโตะ
 และสุรามาเตรียมไว่ทำซิ่นชกไ้ เคียนหลงสินก็คอยอยุ่ที่
 บ้าน ครนเวลาพลยไคยินเสียงมากแลเห็นซิ่นชกไ้ทง-
 ยอจอกมกจุนมาถง เคียนหลงสินก็มีความยินดีเป็นอัน
 มาก ถงไปคือนรับจิงมือสำนายเข้าไปในบ้าน จกโตะ
 และสุรามาเดียงกน ซิ่นชกไ้ก็เสาคความซงไปอยู่ในเมือง

เอียนชวี่ ได้พบนกขำให้เคียนหลังสิ้นฟง เคียนหลังสิ้น
 ฟงวากยชนชกโย้วว่า ซ่งท่านได้ความลำบากจนลงต้องคก
 ไปเมืองเอียนชวี่กเพราะข้าพเจ้า ท่านจงคไทยของข้าพ-
 เจ้าเลยเถิด อนงเมื่อท่านอยเมืองเอียนชวี่ มีหนังสือมา
 กงข้าพเจ้าสองฉบับ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีความสุขสบาย
 ชน ข้าพเจ้ามีความสุขยินดีเป็นอนมาก ชนชกโย้วจึงว่าข้าพ-
 เจ้ามีไคถอไทยท่าน ข้าพเจ้าคคตรงขญคณชของท่านอย่เสมอ
 มีไคซาค เคียนหลังสิ้นจึงวาทงแบทท่านไปอยเมืองเอียนชวี่
 สองย ข้าพเจ้าได้รบหนังสือของมารคาท่านสี่สองฉบับเป็น
 ลายมือของมารคาท่านเขยนความมีความสุขสบายอย่ เมื่อใน
 ตนเคียนน ข้าพเจ้ารบหนังสือของมารคาท่านอีกฉบับหนึ่ง
 หาใช้ลายมือของมารคาท่านไม มีความว่ามารคาท่านช่วย
 ชนชกโย้วกรองให้เศราไคถองมารคาเขยนอนมาก แล้วพค
 กยเคียนหลังสิ้นว่าข้าพเจ้าจะอย่กกับท่านซ้าหลายเวลาไปเห็น
 จะไมได้ จะคชงรบกลยไปขวัน แต่ข้าพเจ้ามีความวิตกอย่
 ติวยมาของข้าพเจ้าทชมาแต่เมืองเอียนชวี่ทางไคถ มานน
 ขตนเทากช่วยเสียบแล้ว จะทำอย่างไรคจึงจะไปให้เร็วได้
 เคียนหลังสิ้นจึงวาชอนนท่านอย่าวิตกไปเลย ติวยมาของ-
 เพยวเขของท่านน เมือท่านคชงไทยไปเมืองเอียนชวี่ แล้ว

เจ้าเมืองโลจิ๋วเอาม้าขนมาขายข้าพเจ้าชื่อไว ม้าขนยังขยับ
 ท้าย ข้างพเจ้าจะให้ทานขี่ไป เคียนหลังสินจึงให้คนขี่ไป
 ฝูงม้ามาให้ชินชกขี่ ชินชกขี่ก็มีความยินดีจัดแรงให้คน
 ขี่ฝึกมาแล้ว ชินชกขี่ก็ลาเคียนหลังสินก็มกักเงินทองป่วย-
 ใจของกระบองชนมา สามนายก็ตามมาส่ง ถอยทมิความอา-
 ลยแก่กันเขินอายมาก ชินชกขี่ลาเคียนหลังสินทั้งป่วยใจ
 ก็นมกักเงินแล้ว ขี่ม้าออกจากเมืองโลจิ๋วไปในเวลากลางคืน
 วนน น ชินชกขี่รีบเร่งขี่ม้าไปมิได้หยุดหย่อน ใต้วัน
 กบคนหนึ่งถึงเมืองเล็กเซบกขี่ไปเที่ยวเรียกให้เบ็ดประทุ
 รัย นางเตยสักรรยาชินชกขี่ไต่ย็นเสียงคนมาเรียกให้เบ็ด
 ประตุเวลาฝนตกจึงว่า ตามเราไม่อยู่จากไปประมาณสอง
 ขัแล้ว ใครมาร้องเรียกที่ประตุจึงบอกชินชกขี่ให้เบ็ดประทุ
 รัย ชินชกขี่ไต่ย็นเสียงภรรยาพูดดังนั้นก็มีความสงสาร
 จนน่าตกใจ จึงร้องถามภรรยาว่ามารดาเราช่วยหายแล้วหรือ
 ยิงนางเตยสักรรยาไต่ย็นเสียงสามีของนาง ๆ ก็มีความยินดี พอ
 ชินชกขี่เบ็ดประตุรัยเข้ามา ชินชกขี่ก็เข้ามาในบ้านนางเตย-
 สักรรยาคำนขสตามธรรมเนียม ชินชกขี่รัยค่านับแล้วจึงถาม
 ภรรยาว่ามารดาเราช่วยเป็นอย่างไรบ้าง นางเตยสักรรยบอก

วามารคาท่านช่วยฟังค้อยคลาขชน เมื่อแตกกันกนยามแล้ว
 นอนหลับข้อยข้างใน เชิญท่านเข้าไปเกิด ชนชกไขก็เข้าไป
 ทของมารคา เห็นมารคานอนหลับฉินหน้าไปข้างในนอน
 หลบข้อย ชนชกไขก็คูกเขาลงกรายหมอบนงข้อยหน้าเตียง
 แล้วร้องไห้เรียกมารคา ขณะนั้นนางเลงส์ได้ยินเสียงร้องไห้
 แล้วย้ายครมาแล้ว จึงเรียกนางเศยส์มาข้างใน นางเลงส์จึง
 บอกว่าเราเคลมหลบไป ได้ยินเสียงร้องไห้ มารคาเห็นว่า
 สามีของเจ้าคงจะถึงแก่กรรมเสียแล้ว นางเศยส์จึงบอก
 กยนางเลงส์ว่า ยศนบุตรของท่านกลับมาจากแล้วหมอบ
 ข้อยตรงหน้าเตียง ชนชกไขจึงบอกกยมารคาว่า ข้าพเจ้า
 ไทเผงหนงกลับมาจากแล้ว นางเลงส์ลตมาชนเห็นชนชก-
 ไขมาถง นางกมความขนตเชนชนมากลกชนนงไตตงแต่
 ช่วยมาจะลกนงกทของมคินพยง ครนเห็นบุตรเขามากมความ
 ขนต ลกนงเองไตแล้วจขอมือชนชกไขแล้วนางกรร้องไห้
 ชนชกไขก็คูกเขาลงค่านขมารคา นางเลงส์จึงว่าเจ้าชบาค่า
 นัยเราเลย จงไปค่านขภรรยาของเจ้าเถค ด้วยว่าเมื่อเจ้า
 จากมารคาไปไตสองขถาไมไตภรรยาของเจ้าปรนนขทรกษา
 เราจุกตายเสียนานแล้ว ชนชกไขได้ยินมารคาว่าคงนน

ชินชกใช้มีความมกตัญญูต่อมารดาเป็นอันมาก ก็ลี้ไปคบหา
 คำนางเตยสี่ฝเป็นภรรยา นางเตยสี่ฝก็คบหาลงค่านบตชย
 สามแล้วจึงว่าซ่งซาฟเจ้าโคปรนนิบัติมารดาของท่าน ก็เห็น
 โดยตามประเพณีบุตรท่านบำรุงมารดา ซึ่งท่านจะมากุ๊กเข้า
 คำนบซาฟเจ้านนทาควรไม่ ชินชกใช้ก็กลับเข้ามาหา
 มารดาฯ จึงถามชินชกใช้ว่า เจ้าจากมารดาไปมีเหตุอย่างไร
 จึงช้านานถึงสองปี ชินชกใช้จึงเล่าความให้มารดาฟังตั้ง
 ตั้งแต่แรกไปคิมคนโทษไปส่งเมืองโลจิวงนไ้รักรักกับเคียนหลัง
 ลิน เคียนหลังลินไ้ทำงานชำระอุปถัมภ์ ภายหลังเป็นไทยเขา
 ทาว่าเข่นผราย ตกไปจนถึงเมืองเอียนชวชู้ พกกับนางชินสี่
 สหยีนผเียนอา เป็นภรรยาพ่อโงยเจ้าเมืองเอียนชวชู้ ซาทัง
 สองโคชบเลี้ยงตั้งแต่งให้เป็นชนนางนายทหารมีความสุขโค
 กลับมา นางเลงสี่มารดาโคฟังแ่ก่ตนร่นปลายทุกประการนาง
 เลงสี่โคฟังตั้งนนักมีความยินดีจึงถามชินชกใช้ว่า เจ้าพบ
 อาของเจ้าเป็นภรรยาพ่อโงยเจ้าเมืองเอียนชวชู้ นนบตช
 หรือเปล่า ชินชกใช้จึงบอกมารดาว่า มีบตชชายคนหนึ่ง
 ชยพื่อเสงอายุโคสิบสองปี นางเลงสี่โคฟัง ชินชกใช้เล่า
 ความให้ฟังจนตลอดแล้ว นางจึงว่าเราจะต้องจตุคูปค่านบ

กราบไหว้ สอนองคุณเคียนหลังสิ้นพ่อโง่ยกบ๋านางชินสี่ช้อยิน
 ชินชกไข้จึงทามมารดาไว้ว่า มารดาพงคลายหายขั้วข้อย่า
 ลกขนเลยโรคจะกำเร็บขน นางเลงสั๊กทาโคจกขยค้ำนัย
 ขสาสนองคุณเคียนหลังสิ้น พ่อโง่ขบนางชินสี่ช้อยินไม้ ครน
 รังขนเส้ากเขาไปลามารดาบอกว่า พ่อโง่ยฝักทงงส้อซาพ
 เจ้าลอมมาถงทงเขยะ เจ้าเมืองไทเฮงไทลขยบทงง ซาพเจ้าจ
 จะค้องเขาไปให้เขา แล้วลามารดาจบกระขของสองมอชน
 มาไปหาทงเขยะในเมือง ครนถงทงเขยะออกวาราชการ
 ชินชกไข้เข้าไปกูกเข่าองค้ำนัย สั๊กทงงส้อไททงเขยะเจ้า
 เมือง ๗ รัชทงงส้อมาคุมความว่า พ่อโง่ยเจ้าเมืองแขวงฮอ
 บกขอให้ชยเลียง ทงแก่งชินชกไข้ให้เขนชนนางนายทหาร
 ครนทงเขยะทรายความในทงงส้อแล้ว ทงเขยะพิเคระหค
 ลกขนชินชกไข้ล่าสนองอาจเขมแซ้ง สมควรจะเป็นนาย
 ทหารไค จึงทงให้ชินชกไข้เขนทไปทวนายทหาร แล้วจงวา
 กขชินชกไข้ว่า ทอไปภายหน้าถ้าเจ้าทาราชการมีความชอบ
 เราจจะเลอนยศให้เจ้าตามสมคврแก้ความชอบ ชินชกไข้
 ลกขนคกเขาลงค้ำนัยรบคตง ชินชกไข้กรยราชการอยกข
 ทงเขยะ ขย้มาถนทงทงเขยะทรายว่า ถงกำหนดเขยช

ชุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวงจะทำแซยัก เวลาของรักแรงสิ่ง
 ของไปค้ำบ้านขงจะควรรคคตงนนมลกวกเรียกซันซกโย้เข้ามา
 แลวจ้งว่า มิตรอยู่อย่างหนึ่งด้วยเราจะใช้ท่านให้คุมสิ่ง
 ของไปช่วยงานแซยักเดยซณเมืองเซียงฮานยคนโจรผู้ร้าย
 อยุ่กลางทางเป็นอันมาก เจ้าเป็นคนมผลมอจ้งจะใช้เจ้าไป
 เจ้าจะไปไหนหรือไม่ได้ ซันซกโย้ค้ำบ้านแล้วตขบว่าถ้าท่าน
 จะไปแล้วข้าพเจ้าไม่ฮารจะซัทซันโต ทั้งเบยจะให้คนใช้จก
 สิ่งของเพชรนิลพลอยเงินทอง สิ่งของที่แปลกประหลาด
 ต่าง ๆ มามอบให้ซันซกโย้ แล้วให้ทหารคนใช้ไปด้วยสอง
 คน กับเงินเป็นเสบียงกลางทาง ซันซกโย้ก็ค้ำบ้านลาทางเบย
 รีบสิ่งของแล้วไปตามารคากับภรรยาที่บ้าน นางเสงส์ทราย
 ว่าซันซกโย้จะมีที่ไป นางก็ร้องไห้ว่าเราสองคนแม่ลูกจาก
 กันไปสองสอเบ พงเห็นหน้ากันไคสองสามวันจะจากกันไป
 อีกแล้ว ซันซกโย้จึงว่ามารคาย่าวิตกเลย ด้วยเมืองเซียง
 ฮานไม่สู้ไกลนักคอก ข้าพเจ้าไปสักเกอนหนึ่งกจะกธขมา
 แล้วซันซกโย้ค้ำบ้านมารคากพาทหารคนใช้คุมสิ่งของไป
 เมืองเซียงฮาน เดินทางไปได้หลายวันพ้นค้ำแดนลมทองกวน
 และอยู่หน้าสองค้ำบดไปแล้ว ลงเขาเซียวฮวฮวเขนทเปลยว

ชินชก โย้ก็ฉ่วงไปหน้าพวกคน ไซ้ทั้งสองคนเดินไปข้างหลัง
 ไปได้พักหนึ่ง ไต่ขึ้นเสียงมาล่อต้อยในป่า มีพวกโจรวิ่งออก
 มาประมาณสามสี่ร้อยคน มีนายโจรคนหนึ่งถือง้าวขยมา
 ออกมาสกักทางไว้ ร้องทวาดทวยเสียงอันดังว่า ถ้ารัก
 ชีวิตแล้วเอาเงินค่าทางมาให้เราเสียก่อนจึงค่อยไปชินชก
 โย้ได้ฟังดังนั้นทวาดทวยแล้วคิดว่า เดินพนเมืองมานึกเดยวก
 พยพวกโจร จึงทวาดทวยว่าเจ้าไม่รักเราหรือ เราชื่อชินชก-
 โย้อยู่แขวงเมืองชวตั้ง นายโจรก็หาทั้นไต่ขึ้นไม่ ชินชก โย้
 รำกระของเขารอบกับนายโจรได้หักเจ็ดเพลง นายโจรทาน
 กำลั้งชินชกโย้ไม่ได้ช่วยประผลระหนี่ พวกโจรบริวารเห็น
 นายโจรระลึชินชกโย้ไม่ได้ ก็ขึ้นไปบอกเฮงเบ็กตั้งหลยกย
 นายโจร นายโจรกำลั้งเสพรายอยู่ไต่ขึ้นดังนั้น ก็รับชาวอ
 ขนมาลงมาลงกลางทางเฮงเบ็กตั้งแลไปเห็นคนทวยอยู่กย
 ชกกเฮงเบ็กเหมือนชินชกโย้ เฮงเบ็กตั้งกรองหามสองนายท
 วยกนให้หยดเสียก่อน สองนายไต่ขึ้นเสียงเฮงเบ็กตั้งทวยค
 วยกน เฮงเบ็กตั้งเข้ามาใกล้จ่าชินชกโย้ไต่แน่ เฮงเบ็กตั้ง
 กับชินชกโย้ต่างคนต่างจากมาค่านกนแล้ว เฮงเบ็กตั้งจึง
 ถามชินชกโย้ว่า ท่านกับคน ไซ้สองคนคุมสิ่งของจะไปไหน

ชินชกโชจึงทอขว่าทางเขษะเจ้าเมืองไซให้ข้าพเจ้าคนตั้งของ
 ไปช่วยงานเขยิตเขยชฉฉ เมืองเขยงชาน เฮงเขกทงจิงว่า
 ขอเชิญให้ไปพักบนเขาเสียก่อนแล้วจึงค่อยไป ชินชกโช
 เฮงเขกทงชกกเฮยนหลยกขกขกขชชสองคน กพากนชช
 ไปบนเขาจิดโทะและสุรามาเลี้ยงกัน แล้วชินชกโชเล่าความ
 ชงไตทกทกชลาายากมาแก่ก่อนน ให้เฮงเขกทงหลยกข
 ชกกเฮยนพงทกประการ ชินชกโชจึงถามเฮงเขกทงว่า
 เหตุไถทานจงมาอยู่ทน เฮงเขกทงจิงบอกวว่า ข้าพเจ้าเกิดมา
 ทางเขานกประชกกเฮยนกับหลยกข ชกกเฮยนหลยกขชฉฉ
 ให้ข้าพเจ้าอยู่ทนเขานควย ชินชกโชจึงพุกกับเฮงเขกทงว่า
 ข้าพเจ้าจะไปเมืองหลวง จะฝากหน้ไว้ให้บ้านเขาไปให้
 เคยนหลังคืนควย เฮงเขกทงจิงว่าข้าพเจ้าขังไปคิดการ
 ไปหาเคยนหลังคืนไม่ คิดไว้ว่าจะไปเที่ยวเมืองเขยงชาน
 กับทานควย ชินชกโชจึงว่าท่านจะไปควยกับแล้วจะไถเขย
 เพยงนกันไป หลยกขชกกเฮยนจิงว่า ถกพเฮงเขกทง
 ไปในเมืองหลวง น้องทงสองนก็จะไปควย ชินชกโชคิด
 แต่ในใจว่าไถเฮงเขกทงไปควยกับเขนการก ควยเฮงเขกทง
 เขนคนเรยบรอย แต่หลยกขชกกเฮยนออกสองคนจะไปควย

นั้น คนทั้งสองเป็นโจรหน้าตาหน้ากลมทระลศุร้าย ก็
 ไปเกิดความช่น ช่นชกไปจึงห้ามหลยกษชกกเขียนว่า ท่าน
 เป็นนายโจรชกที่ตายลน มีคนรจกหน้าตาท่าน เข้าไปใน
 เมืองหลวงแลว มีมรจกกระมความลำบาก ประการหนึ่ง
 ตาท่านทงที่ตายลน ไปชานานถึงเคอนหนึ่งจงจะไคกลย
 ไพรพลก จะพากันแตกกันไปเสยหมด ภายหลังท่านกลย
 มาแลวจะไปชยที่ตายลโคเล่า ข่าพเจ้าจึงห้ามปรามท่าน
 ไว้มิให้เขาไปในเมืองหลวง ชกกเขียนกเห็นด้วยคิงฉย
 คำช่นชกไปว่า แต่หลยกษนรถึงช่นชกไปพล ก็หวัระ
 แลวพคว่าท่านเห็นข่าพเจ้าเป็นพวกโจรหรือ จึงไม่เต็มใจ
 ให้ข่าพเจ้าสองคนเข้าไปในเมืองเซียงชานด้วย กลว
 ข่าพเจ้าจะไปกขความช่นให้ท่านไคความลำบาก ถึงข่าพเจ้า
 เป็นโจรก็จริงชย ถ้าชานเมืองเรชชชยแลว ก็ระเขาทำ
 ราชการหาชยเสยงสืบตระกูลกับเขาบ้าง ทวชของข่าพเจ้า
 คิงแต่เล็กมา ก็ไคเล่าเรียนวิชาต่าง ๆ รัชชบชธรรมเนชม
 ใช้ว่าจะมาประพฤติเป็นโจรชยคิงนหามิไค ทคองจำใจมา
 เป็นโจรคิงน ก็เพราะเกรงกลวพวกช่นนางกิงฉินระ
 เขยคเขยนให้ไคความเกศตรอน ช่นชกไปก็เขยทจนชย

เพราะหลยกยร์ดิ้ง จึงพดท้อไปว่าข้าพเจ้าห้ามไว้ก็เพราะ
เห็นว่าการที่จะไปนั้นช้าหลายวัน เมื่อท่านทั้งสองจะไปให้
ไต่แล้วข้าพเจ้าก็ไม่ชกชน ชกกเอียนหลยกยร์ดิ้งฟังดังนั้นก็
มีความยินดี จึงจัดเอาไพร่พลทัพผสมแซมแซง สองคนแบก
สิ่งของเสบียงอาหารส่งให้พวกไพร่พลรักษาที่อยู่แล้ว

๑ ครั้นเวลารุ่งเช้าชนชกไปเฮง เบิกตงชกกเอียน
หลยกยร์ดิ้งกับคนใช้ไพร่พลทั้งยวง ออกเดินจากเขาเซียง
ฮิวฮิวไปเมืองเซียงฮาน เดินทางมาไต่หลายวันถึงวัดเซง
ชกย ยิงทางออกหูกสยลจะถึงเมืองเซียงฮาน เฮงเบิกตง
แลเห็นวัดเซงชกย จึงว่าทกวนนมของสิ่งใดยอมมีไหม
และเก่า เป็นมนุษย์กยฮอมมีชะตาราศีว่าสนาเป็นคราวชน
และคราวลงเป็นธรรมดา เปรียบเหมือนวัดเซงชกย คอย
เมื่อครั้งก่อนเรามาทางนี้ ก็เห็นข้าราชการโตรมหักพังหาว
งดงามไม่ บัดนี้คนมีฝีมือสร้างชนใหม่่งดงามกว่าแต่ก่อนเป็น
อันมาก หลยกยร์ดิ้งว่าเราพากันมาลงเขาแล้ว หยคพกเสย
สักครู่หนึ่ง จึงพากันเขาไปคในวัดกจะรู้ว่า ผู้ใดมาสร้าง
ไว้ ครั้นมาลงเซงเขากพากันเขาหยคยทนน ครั้นรุ่ง
ชนเช้าชนชกไปเฮง เบิกตงหลยกยร์ดิ้งชกกเอียน ทั้งสนายก

ชวนกันเข้าไปเที่ยวในวัดเซ่งชกย์ ครั้นไปถึงในวัดเห็น
ชายหนุ่มคนหนึ่ง ใส่เสื้อสีเทาทั้งสองข้างมีคนใส่เสื้อ
สีเขียวน้อยหกคน ชื่นชกไข้จึงคิดว่าชะรอยชายหนุ่ม
คนนั้นจะเป็นผู้มาสร้างวัด ชกไข้เขียนหลดยกจะเข้าไปถาม
ชายหนุ่มคนนั้น เฮงเบิกคังจึงห้ามสองนายว่าอย่าไปตาม
งาเลย เราหลดยกเสียดคิดว่า สันนายพากันเดินเข้าไป
ในวัด เห็นช่างมาทำวัดอยู่หลายคน ชื่นชกไข้จึงถามพวก
ทำงานว่า วัดนี้ผู้ใดมาสร้างไว้ คนทำงานจึงบอกว่าไท
หงวนชองก๊กกั้งเป็นผู้สร้างวัดนี้ เหตุด้วยเมื่อครั้งดงก๊กกั้ง
หลดยกกับครอบครัวจะไปเมืองไทหงวน ดงก๊กกั้งหนีมา
คลอคยครทในน ดงก๊กกั้งหลดยกเข้าไปดงเมืองไทหงวน
แล้วจึงได้สร้างวัดนี้ใหม่คนที่ใส่เสื้อสีเทานี้ คอยตรเชย
ของดงก๊กกั้งหลดยกช้อซาเฉยว มากากบุงงานในวัดนี้
สันนายได้ฟังคังนแล้วกชวนกันเดินชมวัดไป ช่างประค
ชวามอแลเห็นมทยช้อยแห่งหนึ่ง มทยช้อยชกทคังตามคว
ว่าเป็นมทยช้อย ชื่นชกไข้จึงว่ามทยช้อยชวไรหนอ
พวกเราเข้าไปดูให้เห็น งจะค กังสันนายกพากันเข้าไปค
งเห็นสร้างรูปเทพารักษ์ไว้รูปหนึ่ง สูงสามศอกใส่เสื้อ

สี่เหลงของฉกกระษัตริย์ของสองมือ มีหนังสือข้างหนวาทของออก
 ตามตัวว่า จีนกึ่งหงอชยหง แปลเป็นคำไทยว่าข้าพเจ้า
 หลีเอียนคำนบขานแทนคุณท่าน จีนชกไปเห็นตงนุกคต
 ชนไควว่า เมื่อครั้งที่เขาตีเมืองซัว เราได้ช่วยพวกผู้คต
 ร้ายปลอบมเป็นโรรมาดอมหลีเอียนไว้ เมื่อหลีเอียนออก
 จากที่ลอบมได้แล้ว เราขบมาหนไปหลีเอียนตามไปถาม
 ชอเรา ๆ มีความกลัวจึงไม่ชกชอตามจริง เราโยกมือ
 ให้หลีเอียนให้กลับไป หลีเอียนมาท้าวปรบเราซาไว้ จีน
 ชกใช้สรรเสริญหลีเอียนเป็นอันมาก จีนชกไปจึงชกเฮง
 เขกตงว่า ปรบเทพารักษ์ปรบเป็นปรบตัวเราเอง เฮงเขกตง
 จึงถามว่า เหตุใดถึงถึงก่งหลีเอียนจึงมาสร้าง ปรบของท่าน
 ไว้ จีนชกไปจึงเล่าความซึ่งได้ช่วยถึงก่งก่งหลีเอียนรบ
 พวกโจรที่เขาตีเมืองซัวให้เฮงเขกตงฟัง แต่กันรนปล่าย
 ทกประการ ขณะนั้นชาวซาเฉียวคนหนึ่งได้ยินจีนชกไป
 กยเฮงเขกตงพูดกันตงนั้นแล้ว ก็รีบนำความไปบอกกย
 ซาเฉียวทกประการ ชาวเฉียวได้ยินตงนั้นมีความยินดีรีบ
 เดินเข้าไปหา เห็นสนายยนอยกกระทำค่านบแล้วถามว่า
 ท่านคนไหนที่ชอหงอชยหงได้ช่วยบิดาภรรยาข้าพเจ้ารบ

พวกโจรที่เขาลี้ภัยของตัว เองเข้กตั้ง จึงช้ชอกวาทานคนน
 และช้ชชนหยง เมื่อในเวลาดานนถังกกกงหลดเขียนจำช้อทา
 ใค้แน่นอนไม่ ถ้าทานไม่เชอกระของสอชอนกยมากยงชย
 ทนชกวด ชาเฉยวใค้พงคังนนักเชอญส่นายมาทพกชอง
 ชาเฉยวชาเฉยวก จคทให้ นงตามสมควร แล้วต่างคนตาม
 ช้อและแชรจกกันแล้ว ชาเฉยวใค้ใค้คนไปบชกถงกกกง
 หลดเขียน ที่เมืองไทหงวน ตามชงชาเฉยวใค้พกย
 ชนชกไปแล้ว ชาเฉยวรกจคทให้ส่นายพกชย ในวคชงชกย
 จคทโระและสรามาเลยงกนมีใค้ชาค ชยมาวนหน่งชน
 ชกไปจึงพกชยชาเฉยววา ไค้ถระถงงานแชรคเคยช
 ชนนางผู้ใหญ่แล้ว ชาพเจ้าจะช้อลาทานเข้าไปในเมอชง
 เซยงชาน ชาเฉยวจงวาชงทานจะเข้าไปในเมอชงเซยงชาน
 นน ชาพเจ้าจะไปกัทานคย ชนชกไปเฮงเข้กตั้งหลยกย
 ช กกเคยงนกมีคยวษนค ครนพกทกตั้งนนแล้วทงทานาย
 กัพข่าวไฟรววมสามสยสองคน พากันไปเมอชงเซยงชาน
 ครนถงเมอชงเซยงชานแล้ว กัพากันไปพกชยทเคยเกเคยม
 ในเมอชงเซยงชาน เฮงเซยวยเจ้าชองโรงเคยมกัจคทให้
 ชยตามสมควร แล้วจคทโระมาเลยง เชอญส่นายกยข่าว

โง้ง

โง้ง

ไพโรจน์ ไท้เสฬสฺรา แล้วทางคนทางพวกนั้นนอนหลับไป แต่
 ชินชก ไช้หานอนไม่ใจเป็นห่วงตัวสิ่งของ ชินชก ไช้จึง
 เรียกเซงเซช่วยมาถามว่า ยานอวตกตกกงเอ๊ยชอยทไทไหน ถ้า
 ท่านรู้จักทงช่วยส่งเคราะห์ ใจคนนำชาวเจ้าไปทบ้าน
 เอ๊ยชควย เซงเซช่วยจึงตอบว่า กมหยงคนไซ้ของชาวเจ้า
 เคยรู้จักบ้านอวตกตกกงอยู่แล้ว เซงเซช่วยจึง ไช้ ไท้กมหยง
 คนไซ้นำชินชกไช้ไปบ้านเอ๊ยช ชินชกไช้ก็แจกแรงสิ่งของ
 ททงเกยะเจ้าเมืองไท้เอ๊ยช กบหนึ่งส้อมบหนึ่ง
 ออกเดินไปก็กมหยงแต่ในเวลาสามยาม ครนถงยาน
 เอ๊ยชพอสว่าง ก็เข้าไปหาหลเจงขุนนางทสำหรับรับสิ่งของ
 ในบ้านเอ๊ยช หลเจงครนเห็นรูปร่างชินชก ไช้สูงใหญ่
 คมสัน แต่ราคาหน้าเคราหมองอยู่ หลเจงจึงขามคกรว่า
 ดาวเทียนพองแซจะไค้ความลำบาก จึงเรียกชินชกไช้เข้า
 ไปข้างใน ชินชกไช้ก็เข้าไปกระทัก้านยหลเจง เป็นอนค
 แล้วส่งหนึ่งส้อมบสิ่งของ ๆ ทงเบยะเจ้าเมืองไท้เซงไท้ไท
 หลเจง หลเจงรับไปแล้ว หลเจงจึงว่าท่านมาช่วยกันกคน
 ชินชกไช้จึงบอกว่าพวกชาวเจ้ากบทงบ่าวไพร่มารวมช่วยกัน
 สามสี่ส้อมคน ชินชกไช้จึงถามหลเจงว่า ช่งท้านตาม

เล่นอย่างกหากรวไม่ทันโตเข้ามาถึงเมืองเซียงฮานแล้ว ชิน-
 ชกไปซัดเพื่อนทงปวง ไม่ทันครั้นค่าลงก็พาข้าวโพรห้ายตั้ง
 ของไปควย ถ้าเกิดเหตุการณก็จะโตพากันหนีไป เฮง-
 เบกถึงจึงว่าเราจะไปโตโคมนัน คนที่ไปควยกับมากพวกเรา
 ขยาดทุกคน ถ้ามีเหตุจริงก็จะหนีลาบักข้าพเจ้าเห็นว่าเรา
 มากับข้าวโพรตั้งของเสียบยงอาหารไปพักไว้ที่นอกประตู
 เมืองเซียงฮานแห่งหนึ่ง แล้วพวกเราทำคนจริงค่อยเข้าไป
 เทยวโตโคมในเมืองถึงจะโต ชินชกไปจึงว่าเราเป็นชาย
 ซาคัททหารถ้าไม่มาเกิดเหตุการณจะหนีไปไหนโตทหรือ
 ซาเฉียวจึงว่า ชิงพิชชินชกไปพักตั้งนั้นข้าพเจ้าเห็นสมควร
 นึก แต่ข้าวโพรตั้งของเสียบยงอาหารให้ไปพักอยู่ ประตู
 ไชหมิงเหมือนพเซงเขกถึงคตไว้จึงจะโต เพื่อนฝูงทงปวง
 ก็เห็นชอบพร้อมใจกัน จึงให้ข้าวโพรห้ายตั้งของเสียบยง
 อาหารไปค้อยอยู่ที่ประตูไชหมิง แล้วชินชกไปซาเฉียว
 เฮงเบกถึงทลยยกย ชุกกเอียนถอฮาวอสนครวมอกนชน
 มาไปเทยวโตโคมตามถนนในเมือง บรรดาขานขนนางแล
 ราษฎรในเมืองเซียงฮานมีการละเล่นต่าง ๆ หนึ่งชาย
 ขบรองเซ็งแซ่ไปโตด้วยเสียบยงกรจะจับปลชอแขวนโคมไฟทั่วทุก

ฉนน ผู้คน ชาย หญิง ขุนนาง และราษฎร ไปมาเที่ยวดู โคม
มเนนชคเขยคเขยคเสยคตกนทกค้ายล

๑ ฝ่ายพวกจีนชกไ้ทำคนพากันค โคมไปถึงหน้า
บ้านโอยนชวยกิบจกโคมสีต่าง ๆ ประมาณสามร้อยดวง
ผู้คนมากเขยคตกนเคินไปไม้ใครจะไ้ ทขานโอยนชวยกิบ
เขยคตกนทกค้ายล โอยนชวยกิบคนนเขย
ขุนนางผู้ใหญ่มบุตรชายสคน บุตรทหนึ่งกสองกสามเป็น
ขุนนางมีตำแหน่งแล้ว แต่บุตรทสี่ชอโอยนคกบเขยคนพาล
ถอชานาจบคาค คยคนกเลงตงสนามเตะเตะกรอชทหนายาน
กำลังสนก ถ้าผู้ใดเตะเตะกรอชนไ้ส่งพนไชหมิงชมประค
ทตงไว้เขยอย่างสิงไ้ โอยนคกบกรางวลแพรสีทหนึ่ง
มวณเงินกำลังทหนึ่งมคนเตะชนไ้ข่างไม้ไ้ข่าง

๑ ฝ่ายหลยกยชกกเขยนเขยชวชานนอกเขยเขย
โจร โจครายไม้รักกรรมเนยมเห็นมคนเตะเตะกรอไม้
รัก จึงถามคนทชนคคยบรมนนจวก เขาเตะชอนนเรยกว่า
ลคอะไร คนทชนคจกแกลจขอกหลยกย ชกกเขยชวชาน
ลคเหลกทษทหนึ่งชนนอกม นาทนททกสยสชง หลยกย
ชกกเขยนปรกษากนว่า เราสอคนนมีกำลังและฝีมือเขย

อันมาก ควรจะเข้าตะไคร้ชนพนไซ้หมองโตสับครึ่ง คองระ
 ไค้นพรตวนดงสับมวน เงินกตงสับตำลึง ครนปรักยากัน
 ตงนมนแล้ว ชกกเขียนกตงตรงเข้าไปตะกรรอก่อน เจ้า
 ของตะกรรอกโยนตะกรรอกให้ชกกเขียนเตरणสนแรงทหนง
 ลุกตะกรรอกกระเด็นขึ้นไปส่งจนสมพคเขาลุกตะกรรอกสญทหาย
 ไปคนทงข่วงทยนคปากนตกตลึง โขยนตักกยหอยเงินมา
 ส่งให้คนไซ้ให้เอาไปให้ชกกเขียนห้าตำลึงแล้วสรรเสริญ
 ว่าทงแก่เล่นมายังไม่เห็น ใครมีกำลึงเสมอเหมือนท่านผน
 เลยชกกเขียนกตงเงินไว้ แต่หาคำนขโยนตักกยไม่ ก
 กตบออกมาหาชนชกไซ้ โคนพวกคนทยนคตมตงเขนอนมาก
 ชนชกไซ้ ซาเลียว หลลยกย ชกกเขียนเซงเขกตงก
 ออกเดินไปจากตำบถนนั้น ถึงโรงเตียมแห่งหนงทงทานาย
 กชวณกนชนไปนเก็งสิง ส่งให้เจ้าของโรงเตียมจกโตระ
 และสรามา ทงห้าคนกนโตระเสพสรามาเป็นทศบาย ชกก-
 เขียนเสพสรามากม่นมาจนตาตายไป เห็นเจ้าของโรง-
 เตียมยกสรามากคคควาคนไซ้ของทวงร้องทวาคทวยเสง
 อันตงว่า เหตุใดเจ้าจงยกสรามาซา้ประเทยวเรากั จะตค
 ควมะเสย

๑ ฝ่ายเจ้าของเคียม เห็นท่านนายมานั่งเสปสรา
ออยมันเมมาคราย กังนงจึงพูดว่า ข้าพเจ้าเอาสราไปยื่น
มาให้ท่านจึงได้เข้าไป

๑ ฝ่ายซินชกไปกับเพื่อนทั้งสี่คน กินโต๊ะเสปสรา
แล้วก็คิดเงินให้เจ้าของเคียมพากันเดินลงจากเตียงสูง เทียว
ศโคมต่อไป ครั้นมาถึงหน้าบ้านขุนนางแห่งหนึ่ง เป็น
ชื่อเบนายทหารใหญ่ปลูกเป็น เถงเตลาแขวนตำร่าปกี เลน
เป็นโคมมีหนังสือสวดเขียนไว้ว่า บัรณชอโล่เฉียวว่าท
โคมนเขียนรูปสัตว์ไว้หมื่นอย่าง ซินชกไปกับพวกเพื่อน
หยกคหน้อยหนึ่ง แล้วพากันเดิน ไปถึงบ้านอวคกักกั้งเอียง
ภบ้านเอียงนั้น ทำโคมเป็นรูปหงส์ เขียนรูปนกไว้หมื่น
อย่าง ซินชกไปกับพากันเดินเลยไป

๑ ฝ่ายชายเฮงเล่าเห็นขวพวยทรวาคนหนึ่งรูปร่าง
สรววยอายุโตสียแปดชอนางอวิหี สองคนแม่ลูกงมมือ
พากันไปศโคมก็พบ โอบนกงจื่อพาบ่าวไพร่พรรคพวกออก
ไปเที่ยวศโคม โอบนกงจื่อม ความรักนางอวิหี จนล้มสติ
โอบนกงจื่อก็เดินตรงเข้าไปพศสัพยอกหยอกเอ็นนางอวิหี
นางเฮงเล่าเห็นขวผู้มารตามีความ โกรธนางมิได้รู้จัก

โอบนกงจ้อ นางจึงคาโอบนกงจ้อด้วยคำหยาบเป็นอันมาก
 โอบนกงจ้อก็ทำนางเซงเลาเห็นขวยขาง จึงสั่งให้ขาวไพร่
 ลุกนางอวหทัยไป คนตงงานตึงป่วงเห็นโอบนกงจ้อเข้าลุด
 นางอวหทัยไม่มีใครจะว่าประการใด โอบนกงจ้อก็ขยำขาวไพร่
 พรรคพวกก็ลุดนางอวหทัยไปถงบ้าน ฟานางอวหทัยเข้าไป
 ในห้องซมซนนางอวหทัยตามชอยใจ

๑ ฝ่ายนางเซงเลาเห็นขวยขามมาถงบ้านโอบนกงจ้อ
 ก็ร้องไห้อยู่ที่นั้น พวกโอบนกงจ้อก็ชอกมาชยได้นาง
 เซงเลาเห็นขวยให้ไปเสียแล้ว โอบนกงจ้อก็เรียกพรรคพวก
 ขำวไพร่ไปเที่ยวชอก ชอกกับพรรคพวกขำวไพร่ว่า ถ้าเรา
 เห็นขวยครสาวผู้ใดจะสวดยชอยใจเรา จะให้พวกเราตึงป่วง
 ลุดมาเป็นภรรยาเราตามชอยใจ

๑ ชินชกไช้กับพวกเพื่อนสี่คน เทยวัก โคมมาถง
 ที่กลางถนนเห็นผู้คนย่นมุงคชยเป็นอันมาก ชินชกไช้กับ
 พวกเพื่อนพากันเข้าไปค เห็นหญิงแก่คนหนึ่งนอนร้องไห้
 อยู่กกลางถนน ชินชกไช้จึงถามพวกคนคว่า หญิงแก่มา
 นอนร้องไห้อยู่กกลางถนนตึงนด้วยเหตุใด คนคคนนจึง
 บอกชินชกไช้ว่า โอบนกงจ้อลุดขวยครสาวของหญิงแก่

ไปทำข้าเราเล่นตามอำนาจ หลิงแก่ไม้รั้วที่จะทำอย่างไร
 เพราะกลัวอำนาจเงินนอนร้องไห้อยู่ทน ชนซุกไปไต่พงทองนั้น
 ก็มีความโกรธเขินอันมาก ลมคำของหลิงเร่งสั่งไว้เสียจึง
 เดินเข้าไปถามหลิงแก่ทนนอนร้องให้ว่า ท่านชื่อไรแซ่ไร
 หลิงแก่จึงบอกกับชนซุกไปว่า ข้าพเจ้าแซ่เซ่งบ้านอยู่ใน
 เมืองเซียงฮาน นางจึงเล่าความตามซึ่งไอบนกงจื่อกระทำ
 ช่มเหลงผุขบุตรสาวของนางไป ให้ชนซุกไปฟังทุกประการ
 ชนซุกไปจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลยเราจะไปหาไอบนกงจื่อ
 ออกเงินของเราถ่ายตัวบุตรสาวของท่านมาให้ท่านจงไต่
 นางเซ่งเล่าเห็นขรกลูกชนคกเขาลงค้ำกับชนซุกไป แล้ว
 ลากลับไปบ้าน ชนซุกไปจึงถามคนท่งงานอยู่ ณ ทนหนว่า
 การเรื่องไอบนกงจื่อ ผุขบุตรสาวของนางเซ่งเล่าเห็นขร
 จริงหรือไม่จริง คนท่งป่วงจึงบอกว่าเป็นการจริง ด้วยกงจื่อ
 คนนอกมาเที่ยว ถ้าเห็นบุตรใครสวยก็ฉุดเขาไปเป็น
 ภรรยาเสียท่งนั้นท่านอย่าถามเลยราษฎรพากันกลัวท่งเมือง
 ชนซุกไปกับพวกเพื่อนทราบความดังนั้นแล้ว ก็พากันเดิน
 ไปหาไอบนกงจื่อ พอเวลาสามยามพบไอบนกงจื่อ ชมา
 มามีข่าวไฟระประมาณสองร้อยคนถืออาวุธต่าง ๆ ชนซุกไป

จึงถามคนตงาน ณ ทนนวนา คนทชขมามานนเป็นชนนาง
 ตำแหน่งใดคนตงานจึงบอกวา คนทชขมามานน คือโอบน-
 กงจือ ท่านจงหลบหลีกไปเสียให้พ้นเด็ค ว่านสวักพากน
 หลีกไปทุก ๆ คน ชินชกโอบมีความโกรธโอบนกงจือเป็น
 อนมาก ชกกระของสนทเห็นบหลงไวเซงเป็กตั้งชกกระข
 ออกจากผก ชกกเขียนดอสกตม หลดยกยลอกระขของสน
 สองมือ ซาเฉยวอกระข ทงหานายกพากนเขาไล่ทบค
 ฆ่าพันพรรคพวกข้าวไพรโอบนกงจือ สม่ตายแตกตนว่นวาย
 กนชนชกเขียนเห็นวาเกิดความชนแล้ว กลวระหนีไป
 ไม่พน กเขาไฟจุดขานในถนนใหม่ชนหลายแห่งแสงเพลิง
 สว่างพรรคพวกข้าวไพรของโอบนกงจือ เห็นไฟไหม้ตก
 ชนหลายคำยล กพากนตกใจไม่เชื่อนทระสรยกบพวก
 เพื่อนชินชกโอบ ชินชกโอบเห็นใดทกขบมาเขาไปเขา
 กระขของทองแดงตถูกศรระโอบนกงจือแตกตกจากมาชาติ-
 ใจตาย พวกเพื่อนชินชกโอบทงสคนเขาไล่ฆ่าพันพรรคพวก
 ข้าวไพรโอบนกงจือสม่ตายลงเป็นอนมาก ราษฎรชายหญิง
 ทมาตงานกชลมนแตกตนว่นวายกลวเพลิงไหม้ ถูกอาวช
 ย่าง เจ็บขวยเหยยบกนตายข้าง เกลอนกลาดไปทงถนน

เสียงรื่องของไปทงเมือง ชินชกโย่ กัยพวกเพอณพากัน
ทงหนาคทกออกไปทงประตุไซหมิง

๑ ฝ่ายโอบนเซงโตเ็นที่ชุนนาง นายทหาร ใหญ่

ทรวรตราในเมืองเซียงอานโตย็นช่าวว่า มีฝรายกนอง
โอบนจือทาบ โอบนเซงโตกัณความโกรชชนมาจอลวกิม-
ตองคุมทหารไล่ตามมาทัน ชินชกโย่กัยพวกเพอณกำลังรบค
ทกออกไปทงประตุไซหมิง โอบนเซงโตเห็นคังนงก
รำลวักิมตองเขาไปทังชินชกโย่ ชินชกโย่ยกกระของทองแดง
ชุนรียทานกำลังโอบนเซงโตไม่ไหว งามมือคิกทังสองข้าง
ชบมาหนไป เซงเขกตง ช่าเฉิว ชกกเอยนหลยกย ทง
ส่นายพรอมกัณรมเขารบกัยโอบนเซงโต โอบนเซงโตเขา
ลวกิมตองบคไปทหนง ถูกหลยกยช่าวอหลคจากมอตกกลง
เซงเขกตง ชกกเอยนช่าเฉิวชว่นไปเกอชบระทกจาก
หลงมาทงส่นายกพากันหน ชินชกโย่ทงแก้ทอกระกายชอง
หลเจงให้ชาง ในมถวอย์ท่าเมค โอบนไปชางช่ายเรือกชอ
หลเจงครยสามค้ำตามชงหลเจงสังโว ลวท่าเมคทโยน
ไปกัเกิดเ็นรูปชินชกโย่ กัยเพอณทงสคนวงทนโอบน-
เซงโต โอบนเซงโต กัชบมาไล่คิกตามไปทงชางช่ายมอ

ชินชกไปกับเพื่อนทงสคน กพากันเล็ดลอคหนีไปทางขวามอ
ออกประตูไซหมิงไป

ฝ่ายโอบนเซงโตไล่ตามไปตงประตูทงหมิง รูปชิน-
ชกไปกับเพื่อนทงสคนทหนีไปข้างหน้าโอบนเซงโตโอบนเซงโต
ไล่ตามทนกเขาสิวกมทองหวดไปทหนึ่ง รูปชินชกไปกับเพื่อน
ทงสคนกสิวหายไป โอบนเซงโตครนเห็นคังนนแลวกขน
ชรงกขมมีความตกใจเขื่อนอนมาก คิดว่าเห็นจะเขื่อนพวก
บศารปลอมมาเขื่อนนคัง ครนคิดคังนนแลวกชกมา
กลับมา

๑ ฝ่ายพวกชินชกไปกับเพื่อนทงสคนพากันหนีออก
ไปทางประตูไซหมิงพวยพวกข้าวไพร่ แลวกพากันรีบออก
เดินไปวคเซงชกย ครนตงกพากันเข้าไปหยคพักอยู่ในวค
เซงชกย ชินชกไปทงพกกับซาเฉียว ว่าขอให้ท่านรอรูป
ของข้าพเจาทดงกคังหลเฮียนทำไว้ในวคนเสย ถ้าไมรือ
ทงไวคนทงหลายมาเห็นรจกกระมยตงข้าพเจ้า เพราะ
ตัวข้าพเจ้าและพวกพ้องไปทำให้เกศความชนในเมองเซียง-
ฮานแลว ซาเฉียวกรับคำชินชกไป ชินชกไปกับเซงเป็กคัง
หลยกยชกคเฮียน กพากันลาซาเฉียวรีบไปเขาเซียวชวชว

ครั้นถึงเขาเซียวชวชวแล้ว ชินชกโชกยพอกยเพื่อนทั้งสาม
 ว่าบคนจะไกลถึงวันแซยิกของมารกาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะ
 ลาท่านกลับไปแขวงเมืองชวตงโดยเร็ว ครั้นจะขอยกนชาไป
 ไม่ไค่ชินชกโชกคานยลา เซงเบกตง ชกกเอียน หลยกย
 ทงสนายถอยทมิความขาดยและสงเสี้ยนเป็นอนมาก แล
 เซงเบกตง ชกกเอียน หลยกยก็กลับไปบนเขาเซียว
 ชวชว ชินชกโชกไปเมืองชวตง

๑ ฝ่ายโอบนเซงโตไล่ตามชินชกโชกยทั้งเพื่อนสี่คน
 ไปถึงประตูคองหมิง ชินชกโชกยเพื่อนทั้งสี่คนก็หายไป
 โอบนเซงโตคิดว่าเป็นปีศาจก็ถลันมาหาโอบนสี่คนขึ้น
 โอบนชวยกยผู้เป็นบิดาเล่าความให้ฟังว่ามีพวกโจรเข้ามาใน
 เมืองเซียงฮาน ในเวลางานง้วนเซียว มีพวกโจรมาตีโอบน
 ตกยของชายข้าพเจ้าตายอยู่กลางถนนโอบนสี่คน โอบน
 ชวยกยได้ฟังดังนั้นตกใจแล้วร้องให้สาธยายถึงโอบนตกยเป็น
 อนมาก ครั้นวายความโศกแล้วจึงถามข่าวไพร่ ว่าเกิด
 เหตุการณ์อย่างไรพวกโจรจึงตีโอบนตกยตาย พวกข่าวจริง
 บอกว่าเกิดเหตุควยนางเซงเต่าเห็นยวกับบุตรสาวชกนก่อน
 แลเซงเต่าเห็นยวไปบอกพวกโจรให้ตีโอบนตกยตาย บัดนี้

ข้าพเจ้าขนินางอวหทัยบุตรสาวนางเซ่งเล่าเห็นขวมาใต้ โอ-
 ยบนสกลให้ขวตนางอวหทัยนทาย ในเวลานั้นแล้วให้ขว
 ไปขนินางเซ่งเล่าเห็นขวโดยญาติของขมาเสียทั้งขาน แล้ว
 โอยบนสกลให้ขวขวทจาทวีชนชกโยกขพวกลสคน ใตขออก
 ให้ขางเขยขน ๗ รปขชนชก โยกขพวกลสคนไปแชนทกประค
 เมอง ถ้าใครขขชนชก โยกขพวกลสคนใตจะให้เงินพัน
 ตำลึง แล้วโอยบนสกลทหวนคิตสกลสยว่าชระอยพวกรโรรทาคน
 นจะเขนพวกลลเขยนไซ เหมนทาทรายแกแคนพวกรเวเป็นเน
 แตขงลสขอย ในใจคงนการกขงขคอย

๑ ระกลาวถง นางก กโเห็นขวเห็นขชงเขาขง

พระเจ้าชยขนเตข้วยไปใตหนอยหนงถงแกกรวม พระเจ้า
 ชยขนเตมีความอาสขเคราใตกเขนขนมาก ครนจกการ
 ผงคพแล้ว พระเจ้าชยขนเตมกขชยชอตนชวงชวคนหนง
 ชอชวขงชวคนหนง พระเจ้าชยขนเตพระองคไปรคปราน
 กขชยทงสองนางเป็นขนมาก เสวยใตเศพลสรอยในพระ
 ราชวงเขนนง พระเจ้าชยขนเตทรงลมหองขคขวยนาง
 ทงสองเป็นขนมาก พระองคกขชผอมพระรชกาย และ
 ไรคภยกเขยคเขยขนของ ๗ อยุมาวณหนงพระองคก
 ประชวรอยในพระค้ำหนกขนเทกเกง

๑
 ๒
 ๓
 ๔
 ๕
 ๖
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

ว่ากบฏไท่จื่อว่าท่านเข้ามาในห้องของข้าพเจ้าจนประประสังคลังไต่
 ไต่จื่อจึงหัวเราะตอบว่า เรามาหาเจ้าเพราะกลัวมีอันตราย
 เล็กน้อย นางต้นช่วงชีวิตไต่ยิ่นไท่จื่อพกถั่งนกกมีความกลัวอยู่
 ขยับตัวจะวิ่งหนีออกไป จินฮงไท่จื่อจกจับข้อมือของนางต้น
 ช่วงชีวิตไว้ไม่ให้ออกไปจากห้อง แล้วจึงพูดว่าเมื่อนักขนิ้น
 เราได้เห็นเจ้าปรนนิบัติพระราชาบิดาของเราอยู่ เรามีความ
 รักใคร่เอ็นดูมาก บัดนี้มาพบเจ้าดังนั้นก็ขอให้เจ้าคิดถ่วง
 ความรักเราและความรักเจ้า อย่าให้ความรักของเราขาดจาก
 เจ้า ๆ จึงมีความสังสารแก่กบฏเราบ้าง เรารักเจ้าเสมือนด้วย
 ชีวิตของเรา นางต้นช่วงชีวิตจึงตอบว่ากบฏข้าพเจ้าเป็นกบฏซิบ
 ไต่ปรนนิบัติพระเจ้าซิบกับพระราชาบิดาของท่านแล้ว ซึ่ง
 ท่านจะมาหักท้าวการกบฏมหาสมุทรไม่ จินฮงไท่จื่อ
 มีไต่เซอพงนาง จึงบอกนางต้นช่วงชีวิตกลับคลำนางต่าง ๆ
 นางต้นช่วงชีวิตมีความซัดเคืองสัดคิ้วจะไห้หลุดจากมือจิน
 ฮงไท่จื่อหักหลุดไม่ ในขณะที่นั้นไต่ยิ่นฝ่เต้าคนเดิน เข้ามา
 ร้องบอกว่าพระเจ้าซิบกับเท่ยี่สั่งให้หานาง ต้นช่วงชีวิตให้
 เข้าไปเส้าไต่ยิ่นเร็ว จินฮงไท่จื่อไต่ยิ่นถั่งนง เห็นจะไม่สม
 ความปรารถนาของจินฮงไท่จื่อ จินฮงไท่จื่อปล่อยนาง

ตอนรับเชิญเข้าไปข้างในนั่งทสมศวร แล้วจันฮองไทจ้อจึง
 เถาคความตามซึ่งมีความผิดชน พระเจ้าชยุยขึ้นเค็ทรงชกเค็อง
 รัชสังจะให้ทาเอยหยงมา จะตั้งให้เป็นไทจ้อคังเกาทานจะ
 คิคอานประการโคตี เตยทวมจึงว่าข้าพเจ้ามอบายช้อยอย่าง
 หนงพคยงหาทนชาคค้ำไม กพอเอยชชุนนางผู้ใหญ่เดินมา
 ทยานเตยทวมเข้าไปหาไทจ้อ ก็ทาคานขตามธรรมเนยม
 แล้วเอยชชจึงวบบคนเกคความโคใหญ่แล้ว ด้วยพระเจ้าชยุ-
 ยขึ้นเค็รับสังให้ทาหลวสคกวงช่วยหน้าชนนางทงสองเข้าไป
 เผาสรสไซ่ ทลยหนงสรรับสังไว้รับเอยหยงทเมองช้เหลง
 มาตงไทเชนทไทจ้อ บคนพวกเรากบเอยหยงมขอพยาบาท
 ชกเค็องกันมาก ทานทงปวงจะทำประการโคจันฮองไทจ้อจึง
 คอขวาเตยทวมคิคอบายไว้อย่างหนงแล้ว จึงกระชบชกเอยช
 เอยช ก็พยกหน้าสรวาคแล้วไม่ทาคคองจำใจทำ ชนระ
 หนนโชนนสคกมาชบทนเควยเตยทวม จึงคคให้โชนนสคกทำ
 ทนงสรรับสังปลอชมไปรับชนนางสองคนชงจะไปรับเอยหยง
 ชงคกเสยกอน แล้วทาหนงสรรับสังชกคชบหนง ไทโชนน
 ชวยกบชไปตงเมองช้เหลงสชเลงไทจ้อว่าพระเจ้าชยุยขึ้นเค็
 ประชวรหนกร รัชสังให้ทาไทจ้อกบทงครอบครว้เข้ามาเผ่า

ณเมืองเขียงฮาน ผลิตหนึ่งสี่กรบหนึ่งสี่กรบไป พวกทไปจับ
 ทิวสศกวงช่วยหน้าขนนางทงสองไคแล้ว ก็เข้าไปจำไว้ใน
 กักทวหลายเลยว ขณะนเศยทวมคตทการทมีสมอยสืบคน
 เข้าไปทแก่งข้างในเข้าไปเผ่าพระเจ้าชยบันเต้ พระเจ้าชยบันเต้
 จึงตรัสถามนางต้นชวงชวว่า ทงสี่กรบสงทให้ไปหาทวเอย-
 หยงเขยงเสวแล้วหรือยัง นางต้นชวงชวทว่ายังไม่แล้ว
 พระเจ้าชยบันเต้รับสงว่าเขยงแล้ว ก็เหมอบให้ขนนางทงสอง
 ไปเมืองชทะเลงโคยเร็ว พอเศยทวมคตทการยสืบคนเข้ามายง
 ข้างใน เศยทวมจึงวากขันทและนางสนมข้างใน ว่ายคน
 มรับสงไทขอให้พวกเจ้าเหล่านไปพกเสยข้างนอกเดีค ขันท
 และนางข้างในก็พากันหลบหลีกไป เหลลอยู่แท่นางต้นชวง-
 ชวนางชวหยงชวสองคนปรน นยคพระเจ้าชยบันเต้อยู่ไม่ยอม
 ออกไป เศยทวมก็เดินตรงเข้าไปในพระตำหนักทาไคกระ
 ทาคานยพระเจ้าชยบันเต้เหมือนแทก่อนไม่ ควยพระเจ้าชย-
 บันเต้ทรงพระประชวรหนักอยแล้ว เศยทวมก็ไหญยชยทงสอง
 ถอยออกไป ทงสองนางมีความกลวักออกมาข้างนอก คอยฟัง
 เศยทวมจะทำประการไค ประมาณครู่หนึ่งเศยทวมก็ออกมา
 ยอกว่า พระเจ้าชยบันเต้สิ้นพระชนม์เสยแล้ว อย่าให้รองให้

ออชิงจะรีบนำความไปแจ้งกษัตริย์ให้ทราบเสียก่อน พวกชน-
 ทและนางข้างในก็ทราบว่าเคยทวมคงประกอบยาพิษ หรือ
 ขยับพระค้อนให้พระเจ้าชยุบันเต้สิ้นพระชนม์ พระเจ้าชยุบันเต้
 เสวยราชสมบัติได้สามปี ก็สิ้นพระชนม์ด้วยอาการอกตัญญู
 เป็นกษัตริย์คนแรกแต่ไม่มีใครอาชงระพอกได้ด้วยกลัวโจรออกบ้ าร

๑ ฝ่ายเคยทวมออกมาดงข้างนอก ก็ยกถ้ำเงิน-

ออชิงโทงว่า การใหญ่ของเราสำเร็จแล้ว เงินของโจรอกมี
 ความยินดีส่งให้เอเยะเยะ เป็นนายทหารไปดงกองรักษา
 ปรตเมองเซียงฮาน ทั้งสี่ปรตไม่ใหม่เหตุการณ์จนได้
 ลังกวดยเอียนซุคमतทหารรักษาในพระราชวัง ดงให้โอบนเซง-
 โทเขียนข้อเทกเจงกัณนายทหารใหญ่ ตรวจตราทวงตงแผ่นดิน
 ดงให้โอบนไชยเป็นเจ้าพนักงานรักษาทเลศรอก อชเทบว
 เป็นชนนางรักษาปรตเข้าเฝ้า ให้ช่วยค้เตยนเป็นเจ้าพนักงาน
 งานจกการศัพพระเจ้าชยุบันเต้ จดการขานเมองอยู่ใต้ปร-
 มาดตรงเคอน ชงหาเรียบร้อยไม้

๑ ฝ่ายเอเยะทงเจ้าเมองช้เหลง พาเอเยะหยงกษัตริย์และ

ภรรยาคุมทหารสืบหมันมาพักอยู่นอกเมองเซียงฮาน โจจ
 จงแต่งเป็นหนังสือขอรบส่งพระเจ้าชยุบันเต้ออกไป ทาคว

เขยหยงกัษยครรรยาเข้ามาเฝ้า ในเมืองเซียงฮาน เขยหยง
 ไตรบทหงส์อวยบสั่งแล้วก็เข้ามา ในเมืองเซียงฮาน เงินของ-
 ไทจ็อก ให้ทหารเอาแพรขาวไป รัคคอกเขยหยงกัษยคร
 ด้งแก่ความตาย และนางเซยวสยครรรยาเขยหยงรปรางงก
 งาม เงินของไทจ็อกเอาไวเยนภรรยาเสีย แล้วทากเป็นหง
 สัชรบสั่งของพระเจ้าชยบนเตไปด้งเขยทงให้คมหทรรสัหมน
 กลยไปรักษาเมืองช้เหลงตามเดิม เขยทงครนไทรบทหงส์อ
 ปรลอมแษยรบสั่ง กคคัจะยกกกองทัพกลยไปเมืองช้เหลง
 เขยทงจึงให้คนไปลยไคความว่า พระเจ้าชยบนเตสัน
 พระชนม้แล้ว เขยหยงเข้าไปในเมืองเซียงฮาน เงินของ
 ไทจอกมาทายเสียแล้ว มีความโกรชเป็นอันมาก ยกกองทัพ
 กลยไปเมืองช้เหลง ด้งทวชนเป็นเทกเทยนป่าอ้อง เป็น
 ทวเมืองเอกไม่ยอมชนกยเมืองเซียงฮาน

๑ ฝ่ายเงินของไทจอกยเขยชปรกษากันว่า เมช
 พระเจ้าชยบนเตสันพระชนม้น หาไคททรงทาทหงส์อมอย
 ราชสมบคัใหญ่ไคครองราชสมบคัต่อไปไม่ คอชคคัชานทา
 ชนนางผู้ใหญ่ทมิชอเสยงมาด้งเป็นหงส์อวยบสั่ง มอย
 ราชสมบคัให้ทานครอชคองค่อไป จึงจะไคชอกประกาศ
 ให้ทวเมืองใหญ่่นอยทวราชทวกัน ตามประเพณ

พระมหากษัตริย์มาแต่ก่อน เอียดจึงว่าข้าพเจ้าเห็นช้อยแต่
 หงอเกยนเจียง ชนนางผไทญเป็นคนที่ช้อยชอนนางทงปวง
 กยอมนเป็นทยาเกรงนยลนชอนมาก ขอให้ท่านหาควหองอ
 เกยนเจียงเข้ามา ให้แต่งเป็นหนึ่งสี่ของพระเจ้าชยขันเต
 มอชราชสมบัติให้ท่านจงระด จินอองไทจ้อโตพงดงนกกเท
 ชนนางไปหาควหองเกยนเจียงเข้ามา ชนนางรบคาสัง
 จินอองไทจ้อแล้วกวานยลารบไปชานหงอเกยนเจียง ๓๖

๓ ฝ่ายหงอเกยนเจียงตั้งแต่ทราวยว่า พระเจ้าชยขันเต
 สันพระชนม์โดยความชบถของจินอองไทจ้อ กับชนนาง
 กงฉนคคทารายเอียดชงเล้าไทจ้อก็หลอลกเขามาฆ่าเสียแล้ว
 หงอเกยนเจียงก็ร้องไห้ความมกภญญูชอนนมาก พอชนนาง
 ถอรบสังจินอองไทจ้อไปหาควหองเกยนเจียงเข้าไปเฝ้า
 จินอองไทจ้อ หงอเกยนเจียงก็ทอศใจใหญ่ พดกยชนนาง
 ทถอรบสังไทจ้อมาวว่าจงกลับไปก่อนเถิด เรายังจะตามไป
 ทอภายหลัง ชนนางถอรบสังกลับไปแล้ว หงอเกยนเจียง
 เข้าไปในเรือน จักแรงนึ่งต้มเคืองขาวไว้ทกช แล้วเรียก
 ภรรยาเข้ามาสังว่า เราจะเข้าไปเฝ้าไทจ้อครั้น เห็นจะไม่
 ไค้กลับออกมาเห็นหน้าเจ้าก็ไปอีกแล้ว สหบินภรรยาหงอ

เกยนเจียง กยหงอเกยนเจียงกรองใหม่ความอาลัยสังเสียด
 กนแล้ว หงอเกยนเจียงก็ลาภรรยาเข้าไปเฝ้าไท่จื่อทึในวัง
 ครั้นมาถึงหงอเกยนเจียงก็คุกเข่าลงคำนับไท่จื่อแล้วกรองไท่
 จื่อด้วยเสียงเข่นอนคัง จินอ่องไท่จื่อเห็นคังนนิ กลังจาก
 เก้าอมาปลอบหงอเกยนเจียงว่า ท่านซันแล้วยามความเศร้า
 โศกไปเลย การครองนิกเป็นธรรมดาบตรและบิคา ถ้าบิคา
 หาไม่แล้วบทรักของบริภคของสมบพิทของบิคาท้อไป บิคาพระ
 ราชบิคาของเราทสวรคตแล้ว ก็ควรเราจะไค้ครองราช
 สมบพิทสยท้อไป จินอ่องไท่จื่อจึงหยิบกระภาษกบพิทนิ สย
 ไท่หงอเกยนเจียงแต่งเป็นหนังสือรบสังของพระเจ้าชยบ้นเต
 ไท่จินอ่องไท่จื่อครองราชสมบพิท กยให้แต่งหนังสือประกาศ
 ไปบอกหัวเมืองใหญ่น้อย ให้กราบทามประเพณีพระมหา
 กษัตริย์ครองราชสมบพิทใหม่ หงอเกยนเจียงกริบเอาพิทกันมา
 เขียนลงในกระภาษว่า พระเจ้าชยบ้นเตพระองค์สันพระชนม
 ความไม่บริสุทธิ์เพราะจินอ่องไท่จื่อแกล้งทำให้พระองค์สัน
 พระชนม จินอ่องไท่จื่อเห็นหงอเกยนเจียง เขียนหนังสือ
 ทิเตียนว่ากล่าวทงนนิ จินอ่องไท่จื่อมีความโกรธหงอ
 เกยนเจียงเข่นกำลัง คำทวยคำหยายซ้าเข่นอนมาก ว่า

หงอเกย่นเจียงข่งชาวพศทหยาบชาติต่าง ๆ ก็ส่งให้ทหารเอาตัว
หงอเกย่นเจียงไปฆ่าเสีย หงอเกย่นเจียงก็ตายในข้อของไท่จื่อ
ด้วยเรื่องเงินของเป็นคนออกตัญญู นำพระราชบิดาซึ่งเอา
ราชสมบัติ จันทหารลงตายตบตีครั้นหงอเกย่นเจียงขาดใจ
ตายไท่จื่อก็เอียงซัดคน ทำหนังสือประกาศไปยังหัวเมือง
ว่า พระเจ้าชายบั้นเคี้ยววรรคตแล้ว เงินของไท่จื่อขนแล้ว
ราชสมบัติทรงพระนามว่า พระเจ้าชายเอียงก็ พระเจ้าชาย-
เอียงก็รับสั่งให้ไว้ทักขาคำกำหนดปล้นยักโทมตกด้วยสาอากร
คานาสามบิ ครั้นถึงวันฤกษ์ก็ เงินของไท่จื่อขนแล้วราช-
สมบัติ ทรงพระนามพระเจ้าชายเอียงก็ให้ยหือไท่เจียงบ ในชั้น
แรกเลื่อนที่ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยขนตาม ตำแหน่ง โดยสมควร
ทั่วกันแล้ว ขุนนางทั้งปวงก็คุกเข่าลงคำนับเฝ้าตรงตาม
ธรรมเนียม พระมหากษัตริย์ครองราชสมบัติใหม่แล้วรับสั่ง
โอบนช่วยกัย คมทหารไปจับตรกรรยาญาติพี่น้องฆ่าไฟ
หงอเกย่นเจียงฆ่าเสียสามร้อยคน แต่คนเลียงมาของหงอ-
เกย่นเจียงซอหงอเข้าหนไปคนหนึ่ง ก็คิดทรงไปเมืองฉาเอียง
จับไปขอกหงอซนเคียว บุครหงอเกย่นเจียง ซึ่งเป็น
เจ้าเมืองฉาเอียง

๑ ฝ่ายเฮยชวโอบนชวยกบยปรักษากนว่า หงฮสนเตยว
 เจ้าเมืองลำเอียง มีผมอเซมแซงไพร่พลทหารเขนฮนมาก
 คงเป็นชยถชนเขนแน เราต้องเข้าไปเผ่ากราบทลพระเจ้า
 ชยเฮยงท ตามความชงโตทหารอกนนทกประการ

๑ ฝ่ายเจ้าชยเฮยงทโคตรงทราตงนนแล้ว กตงไท
 ฮนคิมโฮชุนนางผู้ใหญ่เป็นแม่ทัพ ไท่มวชกหมงเป็นทัพหน้า
 ให้โอบนเซงโตเป็นทัพหนุน คมทหารทกหมนยกไปตเมือง
 ลำเอียง ฮนคิมโฮมวชกหมงโอบนเซงโต กรายถวาย
 บังคมลาออกปจกทหารโตพรอสมแล้ว ถึงวันถูกขกยก
 กชงทพออกจากเมืองเซียงอานกรงไปเมืองลำเอียง

๑ ฝ่ายหงฮสนเตยวเจ้าเมืองลำเอียงสังทกศอก ส
 ทนาชามหมชนทบก ตาตจระตงดวงดาว เสียงเหมือน
 ระฆง มกาดงและผมอสดันโตหมนหนง เป็นยตรทงชเกชน
 เรยง มกรรยาชชนางเตยสชทชน มยตรชวยคนหนงชอ
 หงฮเตงฮายโตชวยหนง ชยมาวนหนงหงฮสนเตยวออกไป
 เทยวไลเนอ ณ ท่ายลเชากมเตงชว ไท้ทหารลอมไลเนอ
 อยู่ ณ ท่ายลนน ยงมีนายโรคนทงชอเซงควะโฮ้สูงนบยก
 ศอก หน้าค้ำทนวกเหมชนทนวกเสอ ดวงตากลมเสยง

เหมือนพารอง ถอดขวานสองมือเป็นอาวุธ หนักข้างละแปด
 สิบซ่ง แต่เดิมเซ่งควะไ้เป็นคนขายพื้น มาได้เป็นนายโจ
 ขยทเขากมเตงซว่มไพรพลสามพัน เทยวคปลนลกค้าอยู่
 เป็นนิง อย่มาวันหนึ่งเสบายงอาหารซัดลง ส่งให้พวกโจ
 คุมกันไปเทยวคปลนลกค้า แล้วเซ่งควะไ้ไปเทยวเล่นท้าย
 เขาประเลื่อสองตัว กระโดดเข้ามาจะรกกเซ่งควะไ้ เซ่งควะ-
 ไ้รีบไ้เลือสองตัวโยนลงไปทกนเขาคว่หนึ่ง ทยตายเสย
 คว่หนึ่ง ขณะนั้นเซ่งควะไ้เห็นเสยสองตัวโยนลงไปทกนเขา
 พนชนไ้ เซ่งควะไ้ก็วงลงไปจรตซาอก ขณะนั้นหงฮฮน-
 เทยวล้อมกวางอย่บนเขาแลเห็นเซ่งควะไ้ก็เลือตายสองตัว
 ฝึกาลงและฝมือ ก็ไ้ให้คนไปเชิญเซ่งควะไ้มาหา คนไ้
 หงฮฮนเทยวก็เดินตรงไปหาเซ่งควะไ้คกเขาคำนัยแล้วบอก
 ว่า นายซาพเจ้าซอหงฮฮนเทยว เป็นเจ้าเมืองลาเฮยง ไ้
 ซาพเจ้ามาเชิญท่านไปหาสักหน้อย เซ่งควะไ้ไ้ฟังคังนั้น
 ทราบว่าหงฮฮนเทยวเป็นเจ้าเมืองลาเฮยง เซ่งควะไ้ก็ไป
 คำนัยหงฮฮนเทยว หงฮฮนเทยวเห็นรปร่างเซ่งควะไ้ใหญ่
 โทเข้มแข็ง จึงถามว่าท่านซอไรแซ่ไ้ไ้ เซ่งควะไ้ก็บอก
 ว่าซาพเจ้าแซ่เซ่งซอควะไ้ช้อยทเขาน คำชายไม่ต้อมมีท

ทรวพย หงฮฮฮนเคยววังถามว่าเหตุใดคำชายจึงไม่มีทูน
 เฮงคเวไซฮวเวาระแลแล้วว่าซาฟเจ้ามีไพร่อยู่สองสามพัน เป็น
 ไทของนายโจรเที่ยวตปลน ไททรวพยสังฆของมาเลียงกนไค
 ไทอย่าง หงฮฮฮนเคยวหวเวาระแลแล้วว่าซาฟเจ้าเห็นทานคเสอ
 ทายสองตัว รปร่างท่านสูงใหญ่เข้มแข็งควรจะเป็นนายทหาร
 เอกไค ซาฟเจ้าคึกคิดว่ามาสาขานเป็นพินองกนเสยเล็ก ใจของ
 ท่านจะคึกเห็นเป็นประการใด เฮงคเวไซจึงพดลอมคัวว่า
 ซาฟเจ้าเป็นคนชาวป่า ซึ่งจะสาขานเป็นพินองกนทานหากควร
 ไท หงฮฮฮนเคยววังววยรรคาเกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกน
 ไทไม่ตองเลือกทรวกตมหรือจน สักแต่นาโจรกนเป็นทตง
 เฮงคเวไซจึงตอบว่าถาทานมีไมตวจิตแลแล้ว ซาฟเจ้าทตง
 ขอมตามททานมีเมตตา หงฮฮฮนเคยวสังคนไซไทจกแรงท
 บขามาตง จคชปเทียบนแลแล้ว หงฮฮฮนเคยวคชเฮงคเวไซก
 สาขานเป็นพินองกนแล้วอายุหงฮฮฮนเคยวแก่กว่าเฮงคเวไซ
 หงฮฮฮนเคยวเป็นพเฮงคเวไซเป็นน้อง ครนสาขานกนแลแล้ว
 หงฮฮฮนเคยวสังเฮงคเวไซว่า น้องจงชยัทเขากมเตงชวักอน
 พะรมทตงสือเข้าไปกราบทล พระเจ้าแผ่นดินไทตงแตงนอง
 ไทหมยคคึกคชน เฮงคเวไซกมคัวมยินคคานขลลาหงฮฮฮน

เคยวไปทชย หงอชนเคยวพาไพร่พลกลยเข้าเมืองลำเอียง
 ในคืนวันนั้นหงอชนเคยวอนหลยสนทนว่าหงอเกบยเงง
 บิคำมายชกว่า เขยกวงกบขินนางก้งฉินฆ่าชกาศายกบทั้ง
 ครอบครวญาคพนของถงสามรอยชคน บดินเขยกวงไซให้
 ชนคิมไซ ยกกองทัพทกลยหมนมาตเมืองลำเอียง ให้หงอ
 ชนเคยวหนีไปอยทอนเสยจรงพณภย หงอชนเคยวกักทโจ
 ทยชนวทกถงบตากรชงให้ เรยกภรรยาฆ่าเอาความผนให้
 ภรรยาฟงทกประการ เราเห็นว่ายคางจะชนนตรายเดย
 แล้ว นางเคยชหยนจรงว่าอนความผนจะเชยชนจรงนนไม่
 ใด หงอชนเคยวจรงคชบชหยนว่าควยความผนผดประหลาด
 อยางน นำทบคามาจดชงเราจะชนนตรายชนน
 จรงวางใจไม่ไคจะตชงระวังทว เราจะจิดคนให้ไปลยบใน
 เมืองเซียงชานให้ไคความ พอหงอเข้ามวดงเมืองลำเอียง
 กเข้าไปคักถงทหน้าประตูเมือง ทหารทเผากถงกจับทว
 หงอเข้าเข้าไปหาหงอชนเคยว หงอเข้าคกเข้าลงคานบแล้ว
 บอหงอชนเคยวว่า บดินชยเซียงทชบคามาจดชกบ
 ครอบครวญาคพนของชชงทานฆ่าเสยสามรอยชคน ขาพเจ้า
 หนวชคมาได้ แล้วเอาความมาตงแตคนจนลยให้

หงอฮุนเคียวฟงทุกประการ หงอฮุนเคียวไคฟงกรองให้
 ส่งสารบิคา มารดาญาตพนองที่ตายจนสลบไป บุตรภรรยา
 เข้ามาแก้ไขพินชนเช่นปรกคแล้ว หงอฮุนเคียวมีความเสียใจ
 พรรณเนาว่า บิคาเรามีความชอบในแผ่นดินชยเป็นอันมาก
 ไคป๋รายป๋รามศักรไค้อาณาเขตกว้างขวางก็เพราะบิคาเรา
 บิกันชยเอียงตพมาบิคาเราเสียมีหน้าชาญาตพนองตรอบ-
 ครัวของเราเสียทววจงสามร้อยคน เรามีความแค้นเท่าฟ้า
 และดิน หงอเข้าจึงบอกวาช่าพเจ้าทราวยว่า ชยเอียงตไค
 ไคฮันคิมไคยักกกองทัพมาคเมืองฉ่าเอียงตทานฮัน ชยทาน
 จงจักแรงตระเทวบมการบ้านเมืองไว้ ให้มันคงเด็ค จะไค
 ทอสิักขฮันคิมไค หงอฮุนเคียวมีความแค้นเคืองเป็นอันมาก
 จึงพทกขภรรยาว่า เมื่อกันนบิคาเรามาเข้าฉน บอกวให้
 เราทงเมืองฉ่าเอียงเสีย อย่าให้ทอสิเราไปรทระคคประการ
 ไคค ภรรยาจงวาช่าพเจ้าไม่เห็นทววจง ทงทานระทงเมือง
 ฉ่าเอียงหนไปขอให้ทานเกณฑ์กองทัพยกไปคเมืองเซียงฮาน
 จขทวชชยเอียงตพมาเส็บแกแค้นแทนบิคา มารดาเรา ยก
 เอียงทงชนเช่นเจ้าจงระค หงอฮุนเคียวจงวจะยกกองทัพ
 ไปคเมืองเซียงฮานไม่ไค บิกันฮันคิมไคยักกกองทัพมาค

เมืองเรา กงกทพวนจะตั้งอยู่แล้ว นางเกยส์จึงว่าถา
 อย่างนั้นแล้วขอให้ท่านจับสนคัมไซ้ฆ่าเสียก่อน จึงคอยยก
 ไปตเมืองเซ่งฮานหงอฮุนเตยวกเห็นชอบด้วย หงอฮุนเตยว
 จึงสั่งให้ตระเตรียมกองทัพในเมืองฉ่าเอียงใต้ไพร่พลประ
 มาณสี่หมื่น จึงเรียกซอเบเตยวนายทหารเอกเข้ามา
 ปรึกษาว่า บัดนี้ซอเบเตยวเข้ามาตีเราตาย กับทรงครอบครว
 และญาติพี่น้องเราทางสิ้น บัดนี้ให้สนคัมไซ้ยกกองทัพมาตี
 เมืองเรา เราจะคิดต่อสู้หรือ ๆ จะทิ้งเมืองฉ่าเอียงหนีไป
 ให้พ้นภัยอันตราย ซอเบเตยวจึงว่าซึ่งท่านจะคิดทิ้งเมือง
 เสียหนีไม่ควร ด้วยซอเบเตยวคิดขบถฆ่าบิดาซึ่งเราราช
 สมบัติ กับทิ้งปวงภักษมิตรราย ซ่าฆ่าบิดาของท่านกับทรง
 ครอบครวเสีย ควรที่จะต้องแก้แค้นให้จงได้ เปรียบเหมือน
 ครองแผ่นดินเล็กก๊ก ฉื่อเพงฮึงมาหงอเซียบตาหงอซช
 ตาย หงอซชหนีไปเมืองหงอ ซอกองทัพหงอฮึงมาตีเมือง
 ฉื่อไค ชัดคัพฉื่อเพงฮึงซงชนคควบกระของเหล็กแก้แค้น
 แทนบิดา จึงใคร่ขอเสียปรากฏจนทกวนัน ว่าเป็นคนมี
 กตัญญูตอบคามาว่า ซึ่งซอเบเตยวฆ่าบิดาของท่านเสีย
 นั้น ต้องคิดแก้แค้นให้จงได้จึงจะดี หงอฮุนเตยวเห็น

พ่อเตง

โอบุนเซงโก

ชอบด้วยจึงสั่งให้ตระเตรียมตบแต่งบ้านเมือง ให้มั่นคงไว้
 รัชชกษัตริย์ชุนคิมโฮ แล้วซ่อมหัดทหารไว้เป็นอันมาก จึงจัด
 ทหารสองหมื่นให้ชื่อเซ่เทียวไปรักษากำณกลันกวน ให้
 เจียวฮองไปเกณฑ์ทหาร และเสียบงอาหารบรรดาหัวเมือง
 ชนมาส่งเมืองล่าเอียงอย่าให้ขาดไค้

๑ ฝ่ายชุนคิมโฮยกกองทัพมาครองนครนคอบ ๆ เกิน
 ไปวันละเล็กตระนอบ ทหารับแรงกองทัพให้เกินไปโดยเร็วไม่
 มีวชกหมงนายทัพหน้าจึงเข้าไปหาชุนคิมโฮ แล้วพูดว่าซึ่ง
 ท่านเดินทัพช้าอยู่อย่างนี้ เมื่อไรจะถึงเมืองล่าเอียงเล่า
 ถ้าหงอชนเตียวเจาเมืองล่าเอียงริชาวเสี้ยกอน หนีไปเสียบ
 จับตัวไม่ไค้ก็จะมีผลความผิดหรือ ชุนคิมโฮ จึงตอบว่าซึ่งเดิน
 กองทัพช้าไปดังนี้ ก็เพราะโอบนเซงโต นายทัพหน้าของ
 ล่าเอียงหาส่งเสียบงให้ทันกไม่ ครั้นระเรงรัตนกหรือทหาร
 ก็ระอดโรยชอบช่าห้ามกำลังที่จะรบพุ่งไม่ มีวชกหมง
 จึงว่าท่านจะเดินกองทัพช้าอยู่อย่างนี้ ข้าพเจ้าจะขออาสาคุม
 ทหารรับยกไปตีกำณกลันกวนอย่าให้กนรตัวกจะไค้ชุนคิมโฮ
 ก็จัดทหารให้มัวชกหมงรับยกไปก่อนทัพหนึ่ง และซึ่ง
 ชุนคิมโฮเดินกองทัพรอช้าอยู่อย่างนี้ เพราะชุนคิมโฮก็

หงอเคบนเจียงมีคาหรงฮซันเคียวเป็นเพื่อนรักกัน ปรารภนา
ระให้หงอซันเคียวเจ้าเมืองลาเอียงหนีไปเสียให้พ้น ๖๖

๑ ฝ่ายมัวชกหมงเคินกองทัพไปคามทาง ให้ทหาร
ไปเที่ยวจับบุตรและภรรยาของราษฎร ที่รูปร่างสะสวยมา
เช่นภรรยาและกระทำเล่นต่าง ๆ ตามชอบใจเป็นอันมาก
ราษฎรได้ความเดือดร้อนตกกายล เดินทางไปหลายวัน
ถึงด่านกลินก้วน ทชชอเบเตยวทหารเอกของหงอซันเคียว
รักษาอยู่ มัวชกหมงก็หยุดกองทัพทั้งค่ายใกล้ด่านกลินก้วน
แลไปเห็นธงปักไว้บนกำแพงด่านว่า คงเขาอ้อช้อเขี่ยช้อ
แปลว่าเจ้ากตัญญูจะแก้แค้นแทนบิดาให้จงได้ มัวชกหมง
พังกทหารทั้งค่ายมันไว้แล้วพอกกองทัพใหญ่ของซันเคิมโฮยยก
ไปถึง มัวชกหมงก็ไปหาซันเคิมโฮย แลวกชนมาดองจาวคุม
ทหารเขียดประตักันออกมา มึงล้วยเหมงแลเห็นนายทหาร
หน้าเขี้ยวจึงร้องว่า อ้ายโจรหนาเขี้ยวมึงรกกหรือไม
ชชอเบเตยวจึงตอบว่า ทว้มึงเขินพวกอ้ายชชอถำไมกระ
ไมรจก มึงล้วยเหมงได้ฟังดังนั้นโกรธ ชยี่มาราทวนเข้า
ไปแทงช้อเขี่ยเตยว ชชอเบเตยวบศควงจาวสองนายรบกันได้
หาเพลง มึงล้วยเหมงเสียดช้อเบเตยวพนควยจาวลูกมึงล้วย-

เหมงตัวขาดสองท่อนตกมาตาย แล้วขับทหารไล่ฆ่าพัน
ทหารมิงลุยเหมงล้มตายแตกตนหนักลบเขาคาย ย่างหน
เตลิดไปอินข้าง

๑ ฝ่ายมาไซ้คอยเหตุเห็นมิงลุยเหมงเสียทตายใน
ทรบ ก็เข้าไปแจ้งความกับฮันคิมโฮว่า มิงลุยเหมงออก
ไปรบกับซอเบเทยว นายท่านซอเบเทยวฆ่ามิงลุยเหมงตาย
เสียแล้ว ฮันคิมโฮจึงหาทัพตบประการโตไม่ มิวชกหมง
ก็เข้าไปรบฮาสากกับฮันคิมโฮว่า ข้าพเจ้าจะขอไปรบกับซอ-
เบเทยวเอง ฮันคิมโฮก่อนอนุญาตให้ มิวชกหมงคุมทหารไป
รบกับซอเบเทยว มิวชกหมงก็ขึ้นมาคุมทหารไปลงหน้า
ท่าน จึงให้ทหารร้องเข้าไปว่า ซอเบเทยวเป็นชื่อนางอยู่
ในเมืองซุย เหตุใดจึงมาเข้ากับพวกซบถ ถ้ารักตัวกลัว
ความผิดให้ขอขมาขอมสวามิภักดิ์เสียโดยดี ก็ระรอกจาก
ความตาย ซอเบเทยวได้ยินดังนั้นก็เกรงใจ ชนมาถองาว
คุมทหาร เข็ดประตูด่านออกมาขี้นมาร่างาวเขารบกับมิวชก-
หมง มิวชกหมงขี้นมาร่างาวเขารบกับซอเบเทยวโค่นล้ม
เพลงยังหาแพ้ชนะกันไม่ มิวชกหมงแสร้งทำอุบายชักม้า
หนีหมายจะให้ซอเบเทยวไล่ตาม จะได้กลับไปสวนเอาทวนแทง

คว้าช้อเข็เหี่ยวคนนเคยเป็นทหารขันคมโฮ่มาทักก่อน เคยไป
 ทักกับขันคมโฮ่ณเมืองไซฮวนเห็นฝีมือขันคมโฮ่ยี่ จึงได้
 ทรรทำค่านย้อนน้อม ชันคังโฮ่จึงพคว่าเราจะพุดกับท่าน
 สักคำหน่งที่โดยจริงจะไต่หรือไม๋ ช้อเข็เหี่ยวจึงทอบว่า
 เชิญท่านพุดเถิดข้าพเจ้าจะคอบฟังคำท่าน ชันคมโฮ่จึงว่า
 พระเจ้าชบเอียงก มีรับสั่งให้เราคมทหารมากเมือง
 ถ้าเอียงรวมไพร่พลของเราถึงหกสี่หมื่น ทหารเอกพันหน่ง
 โยยูนเซงโตกเป็นกองทัพหน่นท่านจงกลับเข้าไปเสี้ยในกำน
 ปรัภษากยี่ หงฮสนเตยวคักรของเสี้ยไห้คก่อน ถ้าเรา
 คเมองถ้าเอียงโตกจะจับมาเสี้ยไห้หมกไมให้เหลสนคัสักคน
 เตยว ชันขันคมโฮ่พุดทงนี้ปรารณจะไห้ช้อเข็เหี่ยวกลับไป
 เกอนสกีไห้ หงฮสนเตยวคักอ่านทนไห้พ่นภยแก้ช้อเข็เหี่ยว
 เป็นคนมทะลุ แล้วเคยโคชชชนระดังสองครมมีความประมาท
 ทาทันตรกครองไม๋ จึงร้องทวาคขันคมโฮ่ว่าท่านอย่าเงรหา
 ไ้มากความไปเสย พุดทงนนี้แล้วกชบมาร่างาวเข้ามาพ่น
 ชันคมโฮ่ ชันคมโฮ่มีความโกรชยกง่าวชนรบช ชบมาเข้า
 รบกับช้อเข็เหี่ยวไค่แปกเพลง ช้อเข็เหี่ยวทานกำลังขันคมโฮ่
 ไมไค่เสี้ยทขันคมโฮ่เอาง่าวพ่นถูกช้อเข็เหี่ยวตักมาตาย แล้ว

โทสยายเล็ก เจิวหวงก็ค้ำขันยลาไปที่อยู่

๐ ฝ่ายสนคิมไซจึงประชุมนายทัพนายกอง พรหมกัน

จึงพทชนว่า ใครจะรับอาสาไปจับหงฮฮนเคียวมาได้ข้าง

มทหารคนหนึ่งซอซอหลนเข้าไประับอาสาว่า ข้าพเจ้าจะขอ

ไปจับหงฮฮนเคียวมาให้ท่านจงได้ สนคิมไซจึงว่าหงฮฮน-

เคียวคนนี้มีผลมอเซมแซงนกชงท่านจะรับอาสาไปจับหงฮฮน

เคียวนน เกรงจะจับหงฮฮนเคียวไม่ได้ ซอหลนจึงว่าท่าน

อย่ามีความวิตกเลย ถ้าข้าพเจ้าจับหงฮฮนเคียวไม่ได้แล้ว

ก็ไปชอกกลับคนมาให้เห็นหน้าข้าพเจ้าต่อไป สนคิมไซก็ให้

ซอหลนคุมทหารออกไประบกับหงฮฮนเคียว ซอหลนก็ค้ำขัน

ลามานทั้งตัวไล่เกราะชนมาถอขวานค้ำยาว คุมทหาร

ออกไปถึงหน้าเมืองลาเฮง จึงส่งให้ทหารร้องทำชวนรบ

ทหารรักษาหน้ากเซเก็กเข้าเฝ้าแจ้งความกับหงฮฮนเคียว

ว่า บัดนี้สนคิมไซให้ทหารมาทำชวนรบอยู่หน้าเมือง

หงฮฮนเคียวได้ฟังดังนั้นก็แกงตัวไล่เกราะชนมาถอขวานคุม

ทหารออกมานอกเมือง จัดทหารเป็นกระบวนรบ หงฮฮน-

เคียวจึงขยมาออกไปหน้าทหารจึงร้องไปว่านายทหารที่ยกมา

นนช้อไ้ บังอาจเข้ามาก่อสู้เราถึงริมกำแพงเมือง ช้อหลน
 ไ้พิงคังนกกขยมาออกมาหน้าทหาร จึงร้องว่าชายโจรขบถ
 กุเป็นทหารใหญ่ ช้อหลนมากเมืองลำเอียง ให้ฝังเร่งลง
 จากมาย่อมให้มิดเสีย โดยค หงฮสนเคียวไ้พิงคังน
 กักรอว่าสำมะหาระไรกับฝัง เป็นทหารไม่มีช้อถึงสน-
 คิมไช้ยกออกมาเองกั้ไ้กั้ลว ช้อหลนไ้พิงคังนกกักรอ
 ขยมาว่าขวานเข้ามาฟัน หงฮสนเคียวเอาทวนรบไปด้วยกำลัง
 ค้ำขวานช้อหลนกระถนลงไ้ง่ามมือช้อหลนฉก หงฮสน-
 เคียวกั้เอาทวนแทงเข้าไ้ปลกช้อหลนตกมาตาย ขณะนั้น
 ทหารเอกของสนคิมไช้ทมากับช้อหลนทั้งสิบนายก็พากันเข้า
 รมรบหงฮสนเคียว หงฮสนเคียวสู้ทหารสิบนายไ้พิงคังน
 หงฮสนเคียวก็ฆ่านายทหารตายหมดทั้งสิบนาย หงฮสน-
 เคียวไ้พิงคังนก็ขยมาฉกทวนหน้าทหารไล่กมแทงเข้าพันทหาร
 ช้อหลนแตกกันล้มตายลงเป็นอนมาก จนเหลือคนของกั้มไป
 ทั้งสนามรบไล่กมเข้าพันไปจนถึงหน้าค่ายสนคิมไช้ แล้ว
 หงฮสนเคียวก็ยกกองทัพกลับเข้าเมืองลำเอียง ทหารที่เหลือ
 ตายเข้าไ้แจ้งความกับสนคิมไช้แยกทุกประการ สนคิมไช้

ไต่พงคัง นนม ความตกใจตรวจทหารก็ทราบดีว่า เสียทหาร
 เสกสียนนายทหารเลวสองหมื่นม้าตายสามพันม้า ชันคิมใช้
 มีความซัดเคืองเป็นอันมากส่งทหารว่าฝรั่งเราจะยกกองทัพ
 ใหญ่ ออกรบกับหงฮอชุนเดี่ยวแก่แดนแทนซ้อหลุนให้จึงได้
 ครนรังชนเซาชันคิมใช้แม่ทัพกเรกนายทัพนายกองมา
 ปรึกษาพร้อมกันว่า จะยกกองทัพออกไปรบกับหงฮอชุนเดี่ยว
 ขณะนั้น มีวซกหมงเขามาคำนับชันคิมใช้แล้วจึงพูดว่า
 ข้าพเจ้าจะขออาสาท่านแม่ทัพออกไปจับหงฮอชุนเดี่ยวเอง
 ชันคิมใช้ก็ยอม จึงสั่งว่าท่านออกไปรบกับหงฮอชุนเดี่ยวครั้น
 จึงระวังตัวให้จงหนักมีวซกหมงก็คำนับรับคำ แล้วลาชันคิม
 ใช้ไปค่ายของมีวซกหมง มีวซกหมง จิตทหารเอกสยานาย
 คมทหารสองพัน ให้ไปชุมนุมอยู่ที่ค่ายสเยียงเพงกึ่งทางสองข้าง
 ทางฉาเหินหงฮอชุนเดี่ยวไล่เรามาก โห้เจตประทศสัญญาที่ใหญ่ยก
 ออกมาตั้งสกัดหน้ารบประจัญไว้ จิตทหารเอกสยานายไปชุมนุมอยู่
 ทางเมืองฉาเอียงสามล จึงกำชับส่งทหารทั้งสนนายว่าถ้า
 เราจับหงฮอชุนเดี่ยวได้แล้ว ให้ยกเขาไปคเมืองฉาเอียง
 จับบุตรภรรยาหงฮอชุนเดี่ยวให้จงได้ ถ้าเราเสียทีก็ให้ยกก
 ทัพหลังกองทัพหงฮอชุนเดี่ยวเป็นศึกชนาย แล้วทหารทั้งแปด

นายกำนันขลาไปคอยช้่มอ้อยตามคำสั่งมัวชกหมงทุกประการ
 แล้วมัวชกหมงส่งทหารคนสนิททมิฬมออกส่นายว่า หงฮสน-
 เทยวมฝมอและกำลังเข้มแข็งนักถ้าเวลาเราเซารบกับ
 หงฮสนเทยว ท่านจงคอยอยู่ให้ไกลเรา ถ้าเราฆ่าหงฮสน-
 เทยวตาย ท่านจงถอกหมวกกับเสื้อเกราะให้ทั้งโคไ้เพราะเป็น
 ขของที่เราจะต้องการ ถ้าเราเสียบทให้ท่านเข้าช่วยเราให้
 แข็งแรงอย่าให้เสียบทใด ครนส่งการเสร็จแล้วมัวชกหมง
 จกแจงแแดงทวไล่เกราะชนมาถอกทวนคุมทหารส่นมน ยกไปถง
 ทนาเมืองฉาเอียงก ไททหารรองทำชวนรบว่า ท่านแม่ทัพ
 หนาออกมาแล้วให้หงฮสนเทยวคุมทหารออกมารบกับ ทหาร
 ทรักษาหนาทเซงเทนมเมืองฉาเอียง กเขาเกาทถทของทหาร
 มัวชกหมงทมาทำชวนรบตายในทันใดนั้นแล้วก ไปบอกหงฮ-
 ฮสนเทยวว่า มัวชกหมงคุมทหารมาชวนรบขบ หนาเมือง
 แล้ว หงฮสนเทยวโคพงตงนนักชนมาถอกทวนครพวยกรบ
 คุมทหารเบคประคเมืองออกไปหน้าเมือง ขณะนั้นเจียวฮวง
 ึงเขามาพคกับหงฮสนเทยวว่า เมื่อเวลาจวน นกของทพ
 ษนคมิใช่แตกไปเสียบทหารเป็นอันมาก วันนมัวชกหมงนาย

ทพหน้ากลบคณฑารมาชวนรบอีก ชะรอยจะท่ากตักไว้
 ลักอย่างหนึ่ง ขอให้ท่านระวางตัวครกครองให้ทั้งหนัก หงอ-
 ฮันเตียวจึงว่าเราหากตัวเกรงไม่กบถทหารเช่นมัวชกหมองจะมี
 สักบุญญาสักเพียงใด วันนั้นเราจึงจับมัวชกหมองมาให้ทั้งได้
 พัดคังนแนแฉวก ขบมาพาทหารออกไปลงสนามรบ มัวชก-
 หมองถวณพาทหารเอกส่นายชอกมาหน้าทหารทั้งปวง หงอ-
 ฮันเตียวก็ ถวณขบมาชอกไปหน้าทหาร จึงพูดว่าอายพวก
 เคนตายข้งอาจมาคเเมืองล่าเหยงของกรุง เร่งลง จากม้าเอา
 คอเขามารบคณฑารวเสียบโดยคี่ ว่าคังนแนแฉวกขบมาเข้าไป
 เอาทวนแทงมัวชกหมอง มัวชกหมอง เอาทวนรบกับกันไคสาม
 เพลงมัวชกหมองทากำลังหงอฮันเตียวไม่ไหวเกือบจะเสียบ
 ทหารเอกของมัวชกหมองส่นายกเขาช่วยกันเขารมรบหงอ-
 ฮันเตียว หงอฮันเตียว มีไคครนครามมัวชกหมองกชกมาถอย
 ออกไปหงอฮันเตียวรบกับทหารเอกของมัวชกหมองได้สองเพลง
 หงอฮันเตียวเอาทวนแทงทหารเอกของมัวชกหมองตายเสีย
 สองคนทหารเอกของมัวชกหมองอีกสองคนเห็นเพื่อนกันตาย
 ขยมิจะหนี หงอฮันเตียวชกกระบือออกพันทหารเอกของมัวชก-
 หมองตายอีกสองคน มัวชกหมอง กับทหารทั้งปวงก็แตกกัน

หนึ่งวันลงไป หงฮฮนเคียววกซอมมาถอกวนพาทหารเข้าลุยไล่
 ทัพเมฆงฆ่าฟันทหารมวชกหมงล้มตายลงเป็นอันมากมวชก
 หมงก็พาทหารหนีหงฮฮนเคียวไปหงฮฮนเคียววกไล่ตักตาม
 ฆ่าฟันไปถึงตำบลเชียงกง เป็นเขาทั้งสองข้างทางไคย
 ไปถึงประทศสุวรรณภูมิพาทหารมวชกหมงที่ซอมยี่ เขาก็ตกลง
 กองทัพหงฮฮนเคียวเข้ามา หงฮฮนเคียวเห็นดังนั้น ก็ถอย
 กองทัพไม่อาจจะรุกไล่ขึ้นไป ขณะนั้นซอมยี่ จึงให้
 ไปถึงเสงเม้งพาทหารเอกสองนายคุมทหารออกหาพินมาช่วย
 มวชกหมงเขาล้อมหงฮฮนเคียวไว้ ขณะนั้นกองทัพหงฮฮ
 ฮนเคียวถอยในหล้อม หงฮฮนเคียววกถอยจนซอมมาพา
 ทหาร ก็หักออกไปทางด้านหน้าทหารเอกของมวชกหมง
 ก็เขารมรอกยหงฮฮนเคียวทางสนาย หงฮฮนเคียวเอากรอบ
 พันทหารเอกมวชกหมง ตายสามคน เหลืออีกคนหนึ่งซอกมา
 ควบหนี หงฮฮนเคียวชนเกาทัณฑ์ยิงไปถูกอกมาตายอีก
 คนหนึ่ง หงฮฮนเคียวซอมมาพาทหารรบฟันฆ่าออกไปทาง
 ไปถึงเสงเม้ง ยืนสกัดทางอยู่ หงฮฮนเคียวซอมมาเขารบ
 กับทหารทั้งสองนาย ได้สองเพลงไปถึงเสงเม้งท้านกำลังหงฮ
 ฮนเคียวไม่ได้ เสงเม้งเห็นดังนั้นก็เข้าช่วยไปถึงรบกับ

หงอฮันเที่ยวเป็นสองกำลังไต่หาเพลง หงอฮันเที่ยวเอา
 ทวนแทงอกใจเสียดคอกม้าตาย เสงเม้งชยประทนหงอ
 ฮันเที่ยวลระอกเข้าไปเอาทวนแทงเสงเม้งตกลมาตายอีกคน
 หนึ่ง ทหารเอกของมัวชกหมงชกสนายคุมทหารไล่ฆ่าพัน
 รบคตหลังทหาร หงอฮันเที่ยวเข้ามา หงอฮันเที่ยววกกลับ
 หนามารชกยทหารเอก ของมัวชกหมงทงสนายได้พักหนึ่ง
 หงอฮันเที่ยววกฆ่าตายเสียดหมดทงสคน ทหารมัวชกหมง
 กปากนแตกหนีกระเจตกระวายคณกันไม่คิด หงอฮันเที่ยว
 กยทหารกเขาลุยไล่ฆ่าพันทหารมัวชกหมงแตกตณลมตาย
 ลงชกเป็นอนมาก ทหารมัวชกหมงแตกหนีไปหมดแล้ว
 หงอฮันเที่ยววกตงมนอยคาบลเซียงเพงกิง

๑ ฝ่ายมัวชกหมง หนีทงทหารรบมาลงคากเขา
 ไปคานนยฮันคิมไซแรงความตามชงไต่รบกับหงอฮันเที่ยว
 เสียดมา ฮันคิมไซไต่พงคองนบกมความโกรธมัวชกหมง
 เป็นอนมาก ครองกอนรบกับชอเฮเที่ยว กเสียดมา
 ครองหนึ่ง เรากหาไต่เอาโทษไมขตนอาสาไปรบกับหงอ
 ฮันเที่ยวเสียดมาอก เสียดทหารเอกทหารเลวเป็นอนมาก
 สมควรวะลงทตาย อยู่แล้ว จึงสั่งให้ทหารเอาควมัวชกหมง

ไปมาเสีย ขณะนั้นเป่ามคชวชัย ทนบกเขาไปคานบ
 สันคิมไฮแล้วพูดว่า เรากำลังจะรบตเขาเมืองลาเอียงยง
 หาดกนไม่ ช่างท่านจะฆ่าทหารเอกเสียนนยงมควร ถาต
 เมืองลาเอียงแตกแล้วรบได้ทวงหงฮสนเคียวมา จึงเอาทว
 มวชกหมงหงฮสนเคียวไปถวายพระเจ้าแผ่นดิน แล้วแต่
 จะไปรบ สักแต่จะทำโทษแก่คนทั้งสองจึงจะควร สันคิมไฮ
 ไต่พงตงนนักเห็นชอบด้วย จึงให้เอาทวมวชกหมงต
 เสียสลับที่ ถอดรากทนายทพหนาไทเป็นคนเลียงมา
 ขณะนั้นทหารมวชกหมงตเหลือตายก็กลับเข้ามาในค่าย
 เข้าไปแจ้งความกับสันคิมไฮว่า บคนหงฮสนเคียวยก
 กองทัพไล่ฆ่าพนมาหน้าค่ายแล้ว สันคิมไฮ จึงว่าโง่เลยก
 กับเฮงเม้งที่เราให้ออกไปช่วยนั้นเป็นประการใด ทหารก็
 บอกว่าหงฮสนเคียวฆ่าตายเสียทั้งสองนายแล้ว สันคิมไฮ
 ไต่พงตงน ก็ขนมาถอทวนจกทหารเป็นกระบวนทัพยก
 ออกไปจากค่าย ขณะนั้นกองทัพหงฮสนเคียวกลับไปตั้งอยู่
 ค่ายลเซียงเพงก่ง มาไซ้เขาไปบอกหงฮสนเคียวว่า บคน
 สันคิมไฮ ยกกองทัพใหญ่มาลงแล้ว หงฮสนเคียวก็เตรียม
 ทัพทหารเป็นกระบวนรออยู่ พอสันคิมไฮ ยกกองทัพมาลง

ทหารทั้งสองฝ่ายตงรอกันอยู่ ชนคิมไฮซบมาออกไปหน้า
 ทหาร ร้องเรียกทงฮันเตยวให้ออกมาเจรจากัน ทงฮ-
 ฮันเตยวก็ขยับมาออกไปกระทำค่านับชนคิมไฮแล้ว ทงฮ-
 ฮันเตยวจึงว่าท่านลง ข้าพเจ้าได้เสียเกราะชัยจะลงไป
 ค่านับท่านตามธรรมเนียมนั้นไม่ได้ ขออภัยให้ข้าพเจ้า
 เกิด ชนคิมไฮรับค่านับตอบแล้วจึงว่า หลานเอี้ยลงจะพก
 กบเจ้าสักค่าหนึ่ง ไม่รู้ว่าเจ้าจะเซอพงเราหรือไม่ ทงฮ-
 ฮันเตยวจึงว่าเชิญท่านพกเถิด ข้าพเจ้าล้างหูไว้ ฟังคำ
 ของท่าน ชนคิมไฮจึงว่าบิดาเจ้ากับเราได้เป็นขนนางผู้ใหญ่
 ไตรบเบยหวนเงินเคอนของพระเจ้าแผ่นดินชัย ควรทเจ้า
 จะมีความกตัญญูกตเวทีตยเจ้าแผ่นดิน จึงจะสมควรทเป็น
 บุตรขนนางตงฉิน นเจ้าไม่คตทระมลของพระเคศพระคณ
 กลบคตชยถตงควชนเป็นของทาสจวกรกว่าเป็นคนชอสทย
 กตัญญู ทวเจ้ากเป็นคนเลกเรียนหนังสือรชนบธรรมเนียม
 มากชอชงจะแกแค้นแทนบิดานนหากคตของควยธรรมเนียม
 ไม่ ธรรมเนียมทาสกบเจ้า ถ้าเจ้าจะเอาโทษกตของทาสกท
 เป็นคนคตฉินไม่ บิดาจะให้บุตรตาย บุตรไม่ยอมตาย
 ถ้าไม่ตาย ก็ทให้เป็นคนกตัญญูต่อบิดามารดาไม่ เราถอ

รัชสมัยพระเจ้าชัยเชษฐาธิราชมาที่เมืองลำปาง เจ้าออก
 ทูลทูลพลวงฆ่าทหารเอกทหารเลวตายมีโทษเป็นอันมาก
 เราคุมทหารมาตั้งหกลี ขหมันทหารเขกลงพันนาย กับเมือง
 ลำปาง ท่านจะทานทานใดหรือ ให้เจ้าคิดอ่านอ่อนน้อม
 ยอมสวามิภักดิ์เสียโดยดี เราจะกลับไปกราบทูลพระเจ้า
 ชัยเชษฐาธิราชให้ยกโทษเจ้าเสียตั้งให้เป็นน้องครองเมือง
 ลำปาง เจ้าจะคิดเห็นประการใด ทรงสนเคียวไต่ฟังดังนั้น
 จึงตอบว่า บิดาข้าพเจ้าเป็นชนนาง กงฉิน ไต่ทาน บำรุง
 แผ่นดินมีความชอบ เป็นที่ชนนางผู้ใหญ่ก็ไม่มีโทษทัณฑ์
 ลง ไต่ทานก็ขอมรุษชัยเชษฐาธิราชซึ่งเอวราชสมบัติบิดา
 ข้าพเจ้าเป็นคนก่งฉินไม่ยอมเต็มใจ และเห็นด้วยชัยเชษฐ
 ธิราชด้วยความชอบตรง ชัยเชษฐาทกลงฆ่าบิดาข้าพเจ้าเสีย
 มีหน้าเข้ามาครอบครองและญาติพี่น้องเสียด้วยลงสามร้อย
 คน บิดานี้เหลือแต่ข้าพเจ้าคนเดียว ชัยเชษฐาทกลงเชือด
 ชนนางก่งฉินยั้ง ไต่ทานลงเป็นแม่ทัพมาที่เมืองลำปางจะ
 จับตัวข้าพเจ้าจึ่งนึกไว้ว่าจะเอาโทษข้าพเจ้าก็ผิด ก็แต่ความ
 แค้นของข้าพเจ้ามากเท่าไร ขอให้ท่านสงเคราะห์กลับไป
 ไปเมืองเซียงฮานเสียก่อน ภายหลังข้าพเจ้าจะยกทัพไปตี

เมืองเซียงฮาน มาชยเอียงกักยชุนนางกงฉินเสยให้หมก
 ระเอาเชอวงคองกโคองคทงครองราชสมบัติต่อไปราษฎร
 จรมความสัสช ขอหนึ่งคนทงหลายระ ไทเห็นว่าข้าพเจ้าเป็น
 ชุนนางทงฉินแท้ ขอสองข้าพเจ้ามาชยเอียงกโคองระไท
 มกแค้นแทนบิดา และวงศัญญาคกระไทชื่อว่า เป็นคนมี
 ความมกคัญญ ท่านลงจะเห็นควยหรือไม่เห็น ชนคิมไฮ
 ไทพงทงนนก โกรธจึงว่า เราพคกยเจ้าโดยคเจ้ากลับพคธา
 เรยอหยงระยกทฟไปคเมืองเซียงฮาน ชกเลาเจ้ามความ
 ทระนงควนง ว่าแล้วชนคิมไฮกขบมาราทวนเข้าไปแทง
 ทงอชุนเคยว ทงอชุนเคยวก็เอาทวนรบไว้แล้วว่า ท่านลงไม่
 คคคดงหลานบางหรือ หลานมความแค้น ในอกมากนง ชน
 คิมไฮไคพงทงนนกโกรธเป็นกำลัง ทาว่าอายุศัตร์ไม่เชอคำ
 ฉใหญ่พคเลย กเอาทวนแทงไปอกทหนึ่ง ทงอชุนเคยว
 จึงว่า ท่านลงกขบคข้าพเจ้าไคสาขาน เป็นเพื่อนกน
 ข้าพเจ้าจึงปลออยให้ท่านแทงถงสองท ขอเชยญท่านกลับไป
 เสยเถต ถ้าท่านไม่กลับไปท่านจะถอ ไทชยข้าพเจ้าไม่ไค
 ชนคิมไฮมความชคใจ เป็นอันมาก เอาทวนแทงอกทหนึ่ง
 ทงอชุนเคยวเอาทวนขคเสย เชารบกยชนคิมไฮ ไคสยเพลง

สนคิมไฮทานกำลังหงอสนเคียวไม้ไค้กขยมาหน หงอ
 สนเคียวว่าระหนไปข้างไหน หงอสนเคียวกขยมารุกไล่
 ทักคามไป สนคิมไฮขยมาหนไปทางเขาเซ็กชีวชีว หงอ
 สนเคียวไล่ทักคามไปเถอยระหน สนคิมไฮเห็นเป็นทเปลยว
 ไม่เห็นมีคนแล้ว หงอขยมารองทามหงอสนเคียวว่าซาไว
 ก่อนเราจะพทกขยเจ้า หงอสนเคียวก็ไปทำอนตรวยเพราะ
 เห็นว่าเป็นเพื่อนของขยคางรงมาให้หอยคองจึงว่าท่านจะพท
 ะไร ก็เชิญท่านพทไปเถค สนคิมไฮจึงว่าลงนชวราแล้ว
 ไม่รู้ว่าหลาน มีกำลังฝีมือเช่นแข่งฉงเพยงน เรายอมกลัว
 ฝีมือหลานแล้วทวยหลานยังไม่วีรว่ากองหลงทคิมเสยงมา
 เรียกว่ากเซ่งไซ้ เทยนเข้าเจยงกนช้อโอยนเซ่งโตถอชวช
 ลวกมคอง ทนกล้านรอยยสยชงม กาลงสั ทหารโตถง
 ทมคน หลานเช่นคนงฝมออย กลวระไปค้คควรทอสิ กข
 โอยนเซ่งโตโตี ลงจะบอกให้เจ้าคตอานทงเมองธาเอยง
 เสยหนไปอยเมองชอยกเสยคกกว่า ขณะนฝฝมคญกเกิดแล้ว
 ชะคาเมืองชยนนมแตรวงโรยไป คอไปภายหนารงคอย
 คคตอานแกแคนแทนขยคางของเจ้าเถค หงอสนเคียวจึงว่า
 ชงลงพทกนกรวงอย แต่ความแคนขงซาพเจ้าอย

ในอกเป็นอันมาก ระเบียบขงอดกลนไว้ไม่ได้ด้วยโอบน
 เซงโตนเป็นลกพวกกงฉินยกมาเข้าพเจ้ากหากถว้ไม่ เซิญ
 ท่านลงกลบไปค้ายเสียบเจดทหลังขอยาชกมารบชกเลย ถ้า
 ท่านลงออกมารบชก ขาพเจ้ากเหลชชคทจะโจรชวคท่านพค
 กนตงนน แลวชนคมิโฮ กทาเชนชบมาหนหงฮสนเคยว
 กชยมาไลไม่ให้ททารทงยวงม ความสงสยไต บรรคา
 ททารทงสองฝ้ายเห็นนายทอนาย ชยมาไลกนไปททารก
 ทคตามนายไปทวีกนทงสองฝ้าย ฝ้ายททารชนคมิโฮ
 เห็นหงฮสนเคยวไลชนคมิโฮมา กเขาบองกนพาชนคมิโฮ
 หนเข้าค้าย หงฮสนเคยวคคททารกลบไปค้ายค้ายลเซียง
 เพงกิง

๑ ฝ้ายชนคมิโฮกลบไปค้ายแล้ว กมหนงสอให้
 มาชอไปเรังกองทพโอบนเซงโตให้รบมาชวย ไทยเร็ว
 แลวมทหนงสอฉบบหนงบอกเขาไปยงเมืองเซียงฮานว่า ไท
 รบกับหงฮสนเคยว เสียบททารเขกชบนายททารเลวเจคทมน
 ชอกองทพเพมเทมมาชวย ฉบบหนงมไปค้ายเซียงชอด
 นายท่านลิมทงกวนให้ยกกองทพมาชวย ฉบบหนงมไปค้าย
 ชนชนนายท่านฮงถกวนให้ยกกองทพมาชวย มาชวยรบ

ทนงสื่อแล้ว ก็คานขลาแยกย้ายกันไปตามคำสนธิคมโฮง
 ฝ่ายหงฮอนเตียวมีชยชนรภ พาทหารมาอยู่ ค่ายลเซียงเพง-
 กง ทหารหายเหนื่อยแล้วก็ยกกองทัพกลับเข้าเมืองลาเอียง
 ขณะนั้นมา ใช้มาชอกหงฮอนเตียวว่าสนธิคมโฮงถอยกองทัพ
 กลับไปตั้งอยู่คานกลันถ้วน หงฮอนเตียวโตฟังดังนั้นก็นง
 ชยี่ ภรรยาหงฮอนเตียวก็จกโตะสรามาเลียงหงฮอนเตียว
 ให้จก โตะและสรามาเลียงทหารนายทัพนายกองทั้งปวงเป็น
 ทลขาย

๑ ฝ่ายสนธิคมโฮงถอยกองทัพไปตั้งคานกลันถ้วน ก็
 มีความวิตกโอบนเซงโตก็ขงหามาถึงไม่ ถ้าหงฮอนเตียว
 ยกมาโจมตีจะโตสู้โตออกต่อสู้ สนธิคมโฮงนั่งเบงทกชอย
 พอมาใช้เข้ามาชอกว่าขงคนโอบนเซงโต คมเสียบขงมาถึง
 ทนออกคานแล้วสนธิคมโฮงมีความขงนคิ จึงสั่งทหารให้เชิญ
 โอบนเซงโตเข้ามา โอบนเซงโตก็เข้ามาคานขย สนธิคมโฮ
 ตามธรรมเนียมแล้วถามสนธิคมโฮงว่า ท่านยกกองทัพมาถึง
 ลามเกินแล้วเหตุใดจึงหยุดขยทนเล่า สนธิคมโฮงจึงเล่า
 ความตามขงใคร่ขงหงฮอนเตียวเสียที ทหารล้มตายเป็น
 ขนมาก มาแต่ต้นขงนขลายให้โอบนเซงโตฟังทุกประการ

โอบนเซงโตได้ฟังก็โกรธหงฮอนเที่ยวเป็นอันมาก ว่าขยัน
 ศัทธิมาไถ่เอาเรือนัก พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะออกไปจับฮายโจรขบถ
 แก่คนทหารทั้งปวงที่องแก่ความตาย ไหรงโต ฮันคิมไฮ
 จึงสั่งว่าถ้าท่านจะออกไปรบจงระวังตัวให้จงหนัก ครั้นรุ่ง
 ขึ้นเช้าโอบนเซงโตได้เกราะเข้าไปค้ำบัลลังก์ฮันคิมไฮ ขันมา
 ถอลวกมัทของคุมทหารยกไปตั้งเมื่องลำเอียง ตั้งค่ายอยู่ห่าง
 เมืองประมาณสิบลิ มาไซ้กเข้าไปบอกกับหงฮอนเที่ยวว่า
 ขัน โอบนเซงโตยกกองทัพมาตั้งแล้ว ตั้งค่ายอยู่ห่างเมือง
 ทางสิบลิ หงฮอนเที่ยวพุดกับนายทหารทั้งปวงว่า โอบนเซงโต
 เขาถวิลว่าผมผอมและกำดั่งมาก เราจะต้องไปต่อสู้ ถ้าเราตาย
 ในท่ามกลางสงครามเสียแล้วก็จะไม่ได้แก่แก่คนแทนอีกได้
 ถ้าเรารบเสียทีเป็นอันตรายถึงท่านทั้งหลายจงฮอนน้อมยอม
 สวามิภักดิ์กับข้าศึกเถิด พวกทหารทั้งปวงจึงว่าถ้าท่านเป็นอัน
 ตรายถึงในท่ามกลางสงคราม พวกข้าพเจ้าขอยอมตายทร
 สันไม่ทิ้งท่าน หงฮอนเที่ยวจึงตอบว่าขอขใจท่านทั้งปวงแล้ว
 จึงสั่งให้หงฮอเข้าคุมทหารของตน ไปตบไม้เท้าเอาลาชวตค
 เป็นทอน ๆ มากองไว้ในเมือง ถ้าข้าศึกเข้ามาล้อมเมืองระ
 ใดทงลงไปให้ทบพวกข้าศึก หงฮอเข้ารับค่า แล้วค้ำบัลลังก์

คมทหารไปทำตามคำสั่ง แล้วหงอสนเฑียวส่งให้เจียววง
 คมทหารตามพันไปช้่มอยู่ที่สะพานประตูเมือง ตามพวกข้า
 คัดไล่ตามเรามาก ให้เอาเกาทัณฑ์ยิงระคมออกไป เจียววง
 คำนบลาคมทหารไปช้่มอยู่ที่ตามคำสั่ง หงอสนเฑียวรัก
 วางทหารไว้แล้วกลับมาคมทหารเข้าประตูเมืองออกไปเห็น
 โยบุนเซงโตสูงสืบศอกหน้าหลังของหนวคยาวตาเหมือนเสือ
 กวชชบุนเฮวใหญ่ ถอลวกิมตอง เป็นชาวของ อางเกอเสอ
 คมทหารตรงเข้ามา โยบุนเซงโตเห็นหงอสนเฑียวจึง
 ร้องทวาดว่า อ้ายโจรชบดมึงลงจากหลังมาให้เรามากเสีย
 โดยค หงอสนเฑียวโคพงคณนิกคำว้อายลูกกงฉนพวกมึง
 คบคิดกัน เป็นศัตรูแผนคินมาลของคมทวนค สักทหนง ว่าค
 นนแล้วหงอสนเฑียวช้่มเข้ามาเข้าไปเอาทวนแกง โยบุนเซงโต
 โยบุนเซงโตเอาถอลวกิมตองรับ ม้าของหงอสนเฑียวดอบหลัง
 ไปสองก้าว แล้วโยบุนเซงโตเอาถอลวกิมตองคไปทหนงหงอ
 สนเฑียวเอาทวนร้บรบกนโคสืบหาเพลง หงอสนเฑียว
 ทานกำลั้งโยบุนเซงโตไม่โคช้่มมาหน โยบุนเซงโตช้่มมา
 ได้คำมร้อว้อายโจรชบดมึงจะหันไปข้างไหน โยบุนเซง
 โตไล่ไปไกลจะทัน หงอสนเฑียวชกมากลยเข้าคอสุกย

โอบนเซงโตโดยสยเพลง หงอฮันเตยวกสันกาลัง หงอ-
ฮันเตยวกซัยมาหนไปทางเขาลำซัว โอบนเซงโตก็ไล่ติดตามไป
ขณะนั้นหงอเฮ่าคุมทหารไปตกไม้อยู่ที่เขาลำซัว
แลไปเห็น โอบนเซงโตไล่หงอฮันเตยวมา หงอเฮ่ามี
ความตกใจหงอเฮ่าห้ามชาวฮันโตทิ้งธนูไม้ หงอเฮ่าตก
ต้นไม้จ่อหัวคันหนึ่ง เอาขวานลัดกิ่งเล็กทำเป็นพลองถือ
ลงมาช่วยหงอฮันเตยวโดยทันที ลัดก้น้ำโอบนเซงโตไว้
หงอเฮ่าเอาพลองตักหนึ่ง โอบนเซงโตรีบคว้าลวกมตอง
ม้าโอบนเซงโตถอยหลังไปสามก้าว หงอเฮ่าก็เข้าตัก
ที่หนึ่งโอบนเซงโตเอาลวกมตองรีบไม้พลองของหงอเฮ่า
หักออกเป็นสองท่อนเล็ก โอบนเซงโตสรวกเข้ามายก
ลวกมตองขึ้นจรกหงอเฮ่า หงอฮันเตยวชนเกาทัณฑ์ยิงไป
ถูกข้อมือโอบนเซงโตเจ็บปวดเป็นอันมาก โอบนเซงโต
ก็ชักมาหนักกลับไปค่าย หงอฮันเตยวกยหงอเฮ่าก็มี
ความขมขื่น หงอฮันเตยว หงอเฮ่า ก็คุมทหารสามร้อย
ตกไม้อยู่ ณ เขาลำซัวได้ไม้แลวกพากันกลับไปเมือง
ลำเอียง มาลงสะพานคเมองพบเจียวชวงนายทหารที่ขมขื่น
เจียวชวงถามกระตาดานขหงอฮันเตยวแล้ววาทรงเห็นทาน
จรได้ซัยชนะมา หงอฮันเตยวจึงบอก ว่าโอบนเซงโต

ก็มีกำลังมากนัก รบกับเรา เราสู้ไม่ได้หนีไปถ้าไม่ได้
 หงอเข้ามาช่วยครั้งนั้น เจียนจะเสียที่แก่โอบนเซงโต
 หงอชนนเคียวกับเขวสวงพศทราปราศรัยกันแล้ว ก็พากัน
 เข้าเมืองลำเอียง ก็าชบสงโหดหารตรวจตรารักษาหน้า
 เชนเกิน ไหว้พระชะควรวรทรายท่อนไม้ใหญ่ และก้อนศิลา
 ไว้สำหรับทนต์งเอาเข้าศึกที่จะเข้าชนกันแพงเมือง และให้
 เจ้าหน้าทรักษาเหตุการณ์แห่งกวดขันตกค้ายล

๑ ฝ่ายมาใช้เห็นโอบนเซงโตเสียที่แก่หงอชนนเคียว
 หนีไป ก็นำความไปบอกกับสนคิมโฮกคานคิดนกวณฑ
 ประการสนคิมโฮกคากใจจิตทหารไปช่วยโอบนเซงโต พอเชยง
 ชอณนายคานฉิมทองกวนคุมทหารมาฉกเข้าไปคานขสน-
 คิมโฮกคานสนคิมโฮกคามีความยินดีประราศรัยโอดถามเชยงชอณ
 ถึงความทุกข์สขมาตามทาง ขณะนั้นสนนฉิมคาน
 อดงนกวณ คุมทหารมาฉกเข้าไปคานข สนคิมโฮกคานรบ
 ตามฉรรมเนยบแล้ว สนคิมโฮกคากให้เชยงชอณ สนน-
 ฉิมคานทั้งสองคุมทหาร ไปช่วยโอบนเซงโตที่เมือง
 ลำเอียงก่อนแล้วจึงว่าเรารบกกองทัพตามไปภายหลัง นาย
 คานทั้งสองก็คานขฉิมโฮกคากองทัพไป ครั้นถึงค้าย

โยบเซงโตนายท่านทั้งสอง ก็เข้าไปหาโยบเซงโตคำ-
 นยันตามธรรมเนียมแล้ว โยบเซงโตก็จัดโต๊ะสุรามา
 เถียงเซียงช้อถู ชันย่นล ทั้งสองนายก็นั่งกินโต๊ะเสปสุรา
 นงสนทนากัน ชันย่นลจึงพุดกับโยบเซงโตว่าท่านมาทำ
 คึกกขหงฮสนเทยวครงน เห็นพระมีความเห็นคเห็นขยมาก
 โยบเซงโตจึงตอบว่า ท่านยกกขงทพมาทางไกลก็เห็นจะ
 เห็นคเห็นขยเหมือนกัน ต่างคนก็ต่างหวระกนโต๊ะเสป
 สุราสนทนากันไต่เวลาแล้ว ต่างคนก็ค่านขลากลับไปทอຍ
 ครนรงชนเข้าทหาคอยเหตุเข้ามาชอก โยบเซงโต ชัน-
 ย่นลเซียงช้อถูว่า บคนชันคิมโฮแม่ทพยกกขงทพใหญ่มา
 ด้แล้วลตามนายก็ชอกไปรบชันคิมโฮแม่ทพเข้ามา ในค้ายจก
 ทให้นงตามสมควร แล้วลตามนายค่านชันคิมโฮตามธรรมเนียม
 แล้ว ชันคิมโฮจึงว่าเมือวนกอนนหงฮสนเทยวคม
 ทหาคารออกมารบกับพวกเรา บคนเห็นทหาคารวมสมอเซม
 แข็งมามาก หงฮสนเทยวมีความครนครวมบคประคเมือง
 รกษาคณาทเซ็งเทนไว้มันคองไม่ออกมาสู้รบ ท่านทงข่วงจะ
 คึกอ่าน ประการ ไค โยบเซงโตจึงว่าท่าน ขยว่าวิกไปไยมี
 ขาวพเจ้าแต่เมเทยวระยฮาสาทเมืองล้าเซียงไหแตก ภัยทว

หงฮฮนเคยวไหงงไต พุกคนกงนนแลว ชันคิมไฮกชว
 โยชนเซงไต เซยงชอล ชนยนลชนมาปากนไปตรวจค
 รอยเมืองลาเอียง ปากนไปไกลคเมืองลาเอียงชันคิมไฮ
 แมทพกยนายทหารทงสาม ไปพิเคระระหักเห็นคนและกำแพง
 เมืองลาเอียงส่งมนคิงแซงแรงทงคเมืองกลก ชันคิมไฮจึง
 พุกวาเมืองลาเอียงนยากทระตเอาไตโดยง่าย ประการหนง
 หงฮฮนเคยวเราเมืองกเป็นคนมีฝีมือแซมแซง แต่เราคงจะ
 คคกเอาเมืองลาเอียง ไหงงไตพุกคกงนนแลวกปากนกลยมา
 คาย ครนลงคายชันคิมไฮช นนงทวาราชการจรงคไต
 เซยงชอลคิมททหารกองหนง ไปตงชย้ประตทคไตเมือง
 ลาเอียง ส่งให้ชนยนลคิมททหารกองหนง ไปตงชย้ประต
 ทคเห็นอเมืองลาเอียง ส่งให้โยชนเซงไตคิมททหารกอง
 หนงไปตงชย้ประตทคตระวันตคเมืองลาเอียง แลวชันคิมไฮ
 จรงกาชบส่งนายทหารทงสามนายว่า ท่านจรงระวังรคยา
 หนาทไทกวคชน อย่าให้หงฮฮนเคยวเราเมืองลาเอียง
 ททกหนไปทางหนาทชของท่านไต นายทหารทงสามนายก็
 คานยลาช ชันคิมไฮคิมททหารไปตงชย้ตาม คำส่งทกประการ
 ชันคิมไฮแมทพกยกกองทัพใหญ่ ไปตงชย้ทคตระวันออก

กองทัพตั้งสถานกเขาตง ประชิดล้อมเมืองต่ำเอียงไว้อรบ
 เลียงมาล่อและกลองทหารเมืองซุชคงสนั่นทวนไหว ทหาร
 รักษาหน้าทเซ็งเทิน ก็เข้าไปแจ้งความกับหงฮงฮันเคียว
 เจ้าเมืองลำเอียงว่ายกคนทหารซันคิมไฮ ยกเข้ามาประชิด
 ล้อมเมืองอยู่ตงสถานแล้ว หงฮงฮันเคียวได้ฟังทหารบอก
 คึงนนักขึ้นไปตรวจตราอยู่บนเชิงเทินขณะนั้น โยขนเซงโต
 คมทหารเข้าคทางประตูทิศตะวันตก ระบุ่นกำแพงปล้นเอา
 เมืองลำเอียง หงฮงฮันเคียวก็ให้ทหารรักษาหน้าทเซ็งเทิน
 ฟุ้งแหลนหลาวเข้ากอนศิลาไม้กอนท่มึงตงลงไป ฉกทหาร
 โยขนเซงโตเจ็บป่วยล้มตายลงเป็นอันมาก โยขนเซงโต
 เห็นเหลือกำลังตระทกเข้าเมืองโต ก็คมทหารถอยห่าง
 ออกไปค้นเข้าค่าย

๐ นายหงฮงฮันเคียว เห็นทหารซันคิมไฮล้อมเมือง
 ลำเอียงไว้กวาดชนแข็งแรง หงฮงฮันเคียวมีใควางใจขึ้นไป
 ตรวจตรารักษาหน้าทเซ็งเทินอยู่เสมอตงกลางวันและกลาง
 คืน แล้ววกถอยลงมาจากเชิงเทิน จึงเรียกนายทหารตึงป่วง
 เข้ามาพร้อมกัน หงฮงฮันเคียวจึงปรึกษาแก่นายทหารตึง
 ป่วงว่า ครองนทหารเมืองซุชยกมาล้อมเมืองเราไว้หลาย

ส่วยถึงเมืองเราอยู่ข้างจรดเยยเปรียบ ท่านทั้งปวงจรด
 อ่านแก้ไขประการใด เจยวรวงนายทหารลกชนคำนับพควา
 พรุ่งนี้ท่านยกชาวเจ้าคุมทหาร ออกไปตั้งกองทัพเมองชยศึก
 ครองหนงให้ถอยห่างออกไปให้จงได้ หงอสนเทียบวงตอยว่า
 บรรดาทหารเมองชยนั้นเราหากกลัวฝีมือไม่ เว้นไว้แต่โอบน-
 เชนงโตคนเคยวมกลางและฝีมือเข้มแข็งนง เราไม่เห็นผู้ใด
 ทระกอดโต เราเห็นพนของของเรามีอยู่คนหนง ซอหงอ-
 เทยนเซยระสังแปกศอกเฮวใหญ่หนาแดงหนวดเหลของม
 กาลง ถอนกมตองสองเล่มหนกสองรอยขงสคนโต
 หงนหนง เป็นนายโจรอยู่ที่เขาอ้อพ้อแฉวงเมองชยศึก
 มีไพรพททหารสหมน ถ้าให้คนถอหนงสอไปให้ยกมาช่วย
 กัพอระบ้านทานโอบนเซงโตได้ เจยวรวงโตฟังคงนงจวงว่า
 ชาวเจ้าจรชอระบอสาทานถอหนงสอไปถงหงอเทยนเซยระ
 ให้ยกกองทัพมาช่วยท่านให้จงได้ หงอสนเทียบวงมีความ
 ยนศเซยนทหนงสอเสีรวแฉวงสอให้เจยวรวงนายทหารเอก
 เจยวรวงกทานบรียบหนงสอมาแต่งตัวถอทวนชนนงกเขคประค
 เมองทศโต ขบมาออกไปถงกองทัพชยชนนง ทหารชยชนนง

เห็นเจิวสวงขี่ม้าออกจากเมืองสาเซียง กปากนเข้าลอม
 เจิวสวง เจิวสวงกขี่มาราทอนเข้าโลกมทางฆ่าพนทหาร
 ชนบนลตมตายเป็นอนมาก ทหารชนบนลกขยาทผมอเจิว-
 สวงไม่อาลลอมเข้ามาใกล้ เจิวสวงกขี่ม้าพนฆ่าทหาร
 ชนบนลตออกไปจากทลลอมโค ขยมารบไปโดยเร็ว ทหารกเข้า
 ไปบอกชนบนลว่า มีนายทหารคนหนึ่งขี่มาเบคประตูเมือง
 สาเซียงออกมารบพนฆ่าทหารทตงลตมอยู่ออกไปได้ ชน-
 บนลกชนมาถอง าวออกมาก เห็นเจิวสวงควยม้าหนีไปไกล
 เสียแล้ว กกลยเข้าค่าย

๑ ฝ่ายเจิวสวงขี่ม้าหนีไปไกลหลายวัน ใกล้จะ

ถึงเขาอ้อพ้อแจ แต่เจิวสวงหารึกว่าอยู่ทค้ายลโตไม่
 ขยม้าเดินเลียข ไปตามเชิงเขาก พลคตกบ่อของ พวกโจรท
 ขุดไว้ พวกโจรทช่มอยู่กปากนกรเข้าจับตัวเจิวสวงมก
 ไป ให้นายโจรทบนเขา ครนถึงพวกโจรทเรียกพวกกันให้
 เบคประตูรับ พวกโจรทกรทศาคายกเบคประตูรับเข้าไปใน
 ค่าย พวกโจรทอยู่ในค่ายจึงว่าไทของสังไว้ว่าให้ไปเที่ยว
 ปล้นแย่งชิงเอาแต่เงินทองมา เหตุใดจึงไปจับเอาคนมา
 พวกโจรทคุมทวเจิวสวงมาจึงว่าวันนเขนวันไซคต เราจับ

ไต่ถกวัวตัวหนึ่ง เขามาให้ไต่ของนายเรากินแกลมีเหล้า แล้ววกพาควเจียวซองเข้าไปข้างใน มืดเจียวซองไว้กับเสาคอยไต่ของอยู่ พอหงอเทียนเซียงออกมาข้างนอกถามพวกโจรว่า วันนั้นใครไปแย่งชิงที่ปล้นไต่ทรัพย์สิ่งของมากให้มอขไว้กับเจ้าพนักงานฝรึกษาของ พวกโจรก็นำควเจียวซองเข้าไปให้หงอเทียนเซียงนายโจร พวกโจรทขยเจียวซองมา ก็คกเข้าส่งค่านับหงอเทียนเซียงนายโจรว่า วันนั้นข้าพเจ้าจับถกวัวมาให้ท่านถวหนึ่งสำหรับแกลมีสรา หงอเทียนเซียงนายโจรไต่ฟังดังนั้น ก็สั่งให้เอามคกบถงนำมาให้คนถอกเสื่อเจียวซอง ออกผ่าเอาคับเอามากินแกลมีสรา เจียวซองเห็นดังนั้นก็มีความกลัวจึงร้องว่า ถึงทวข้าพเจ้าจะตายก็ไม่ว่า กลัวระเสียบการของหงอเทียนเซียงเจ้าเมืองลำเอียงไป หงอเทียนเซียงไต่ฟังดังนั้นจึงถามว่า เหตุไฉนทวเจ้าจึงพคถงเจ้าเมืองลำเอียง เจียวซองจึงตอบว่า หงอเทียนเซียงเขยเบนนายของข้าพเจ้า บคนทหารเมืองชยยกมาล้อมเมืองไว้ ให้ข้าพเจ้าถอนงสี่อมา ให้หงอเทียนเซียง เขาอ้อพ้อแจชอให้ยกกองทัพไปช่วย ขอไต่ของงมีความเอ็นดูปลอขให้ข้าพเจ้าไปให้เสีรจการ นายของข้าพเจ้าแล้ว

แล้วข้าพเจ้าจะกลับมาให้ท่านกิน หงอเทียนเซียงได้ฟังนั้นก็
 ใจแถมตใจแววดวงออก ไท่หงอเทียนเซียงสมควร เจียวดวง
 พิศวาระหัด ทาหงอเทียนเซียง เห็นลักษณะตาของหงอเทียน-
 เซียงเซียว จึงนึกว่าชะรอยไท่ของนายใครคนนั้น เห็นจะกิน
 ทัพคนมาเสียมากกว่ามาก เจียวดวงจึงคำนับแล้วตามหงอ-
 เทียนเซียงว่าท่านชื่อไร หงอเทียนเซียงจึงว่าตัวเรานชื่อ
 หงอเทียนเซียง เบนไท่ของชัยทศายลัทธิพ่อแจ้ เจียวดวง
 ก้มความนบต หงอเทียนเซียงจึงชวนเจียวดวง ไท่กัน ไท่เสฟ
 ลีว่าด้วยกัน หงอเทียนเซียงจึงพูดว่า หงอฮันเตียวเจ้า
 เมืองลาเอียง เบนพนของของเราเหตุ ไท่กชงทัพเมอชงชัยจงยก
 มาล้อมเมือง ท่านจงเล่าความให้เราฟังด้วย เจียวดวงก
 เล่าความ ให้หงอเทียนเซียงฟัง ดังแต่ชัยเซียงทมาพระเจ้า
 ชุยบันเทณิตาฆ่าเออหยองพชาย แล้วมาหงอเทียนเซียงชก
 หงอฮันเตียวเสกยบทงควรรชยครวประมาณสามร้อยเคยแล้วให้
 ฮันตมิไฮยกกองทัพมาตเมืองลาเอียง เจียวดวงเล่าชกมาแต่
 ทัพจนปลายให้หงอเทียนเซียงฟังทุกประการ เจียวดวงกล้ง
 ทนงลือชของหงอฮันเตียวให้หงอเทียนเซียง หงอเทียนเซียง
 ได้ฟังเจียวดวงเล่าให้ฟังแล้วก็เห็นหนงลือชของหงอฮันเตียว

ทราบความทุกประการ หงอเทียนเซี่ยกรมความโกรธเป็น
 อุนมาก ว่าจะไปจับศักรแผ่นดินมาสยเนอเสียให้ละเขยค
 จึงจะหายความแค้น กยทง โขยบเซง โทลกอ้ายชุนนาง
 กิงฉนมาเนกลมเหตาสัยโหรงไค ครนรงชนเซาหงอเทียน-
 เซี่ยะส่งให้ไพร่พลรักษาเขาอ้อพ้อแจทอยแถว กิจคแรง
 เทรยมทการโจรทาพนพรอมแถว กชนมาถออาวฉวน
 เจียวชวงตรงไปช่วยเมืองฉ่าเอียง เดินทางมาไคหลายวัน
 ถึงกายนเขาไทเอ็งฉว หงอเทียนเซี่ยะก็ทงค้ายพักทการ
 ทเลอยลาอยทนน

๑ ฉ่ายเซ็งคัวะไซ นายโจรเขากยเตงฉว นังตรก

ตรองอวยวาทนเสยของอาหารเขายางซิกฉนลงแล้ว หงอชุน-
 เทยวเพราะสัญญาไว้ว่า จะมหนงสอไปเมืองเซียงอาน กราบ
 ทลพระเจ้าแผ่นดิน ให้ตรงทงแ่งเราให้ มียศศักดิ์ชุน
 หงอชุนเทยวพวรากไปหลายเทอนแล้วก็ไม่ไค ให้ชาวคราว
 มาฉงเราบางเลข ขณะนเรากยคตฉนลงแล้วเห็นจะทองท
 ปลนเลยงชวทอไป คิคแถวจงส่งไทพวกรโจรแยกย้ายกัน
 ไปคิปลนพอคตาเตนทางทงสทศ ขณะนมพอคตาชวยเพชร

พลอยเดินทางมาพบพวกประมาธยัสสคน มาถึงตำบลเขา
 กิมเตงซิว พวกโจรของเฮงคเวไช้ เห็นกัฟากนออกสัถัจะ
 เข้าตยลน พวกพ่อค้าเอาเพชรพลอยของคีมราคาซันไว้ใน
 เสือ ร้องว่าข้าพเจ้าเป็นคนจนไม่มีทรัพย์สิ่งของอะไร พวก
 โจรจึงว่าเราหาเสียพึ่งไม่พากันเข้าไล่จับคว พวกพ่อค้าตกใจ
 ก็พากันวิ่งหนีไป พวกโจรไล่ติดตามพวกพ่อค้ามา ถึงเขา
 ไทเฮงซิวพวกพ่อค้ากัหนี เข้าไป ในค้ำยของหงอเทียนเซยะ
 ร้องให้ช่วยชีวิตไว้ด้วย ขณะนั้นหงอเทียนเซยะกำลังจรรยก
 กองทพออกเดินไป พอได้ยินเสียงคนโลกนอของเข้ามาใน
 ค้ำยขอให้ช่วย หงอเทียนเซยะจึงถามพวกพ่อค้าว่าเหตุ
 ไครจึงวิ่งหนีเข้ามาในค้ำยเรา พวกพ่อค้าจึงบอกกว่าพวกโจร
 ไล่ข้าพเจ้ามาขอให้ท่านช่วยข้าพเจ้าด้วย หงอเทียนเซยะ
 จึงว่าพวกเจ้าจงพักอยู่หลังค้ำยเราเถิด พวกพ่อค้ากัความ
 ยินดีค้ำนยไปซันตยวอยหลังค้ำย

๑ ฝ่ายพวกโจรตไล่พ่อค้ามาถึงค้ำยถามทหารหงอ-
 เทียนเซยะว่าพวกท่านยกกอทพมาแต่ไหน ทหารหงอ-
 เทียนเซยะจึงตอบว่าเจ้าไม่ทรอ เราเป็นพวกหงอไท้ออง

อย่เขาอ้อพ้อแน่ ไจรพวกเฮ่งควะไซ้จึงตอบว่า พวกเรา
 กเป็นทหารเฮ่งไค้อองเหมอนกัน เมอกเราไล่พวกพ้อค้ำมา
 เจ้าจงปล้อขมาให้เรา เขาควไปให้ไค้อองถ้าเจ้าไม่ปล้อข
 พ้อค้ำออกมาให้เรา เฮ่งไค้อองก็จะทำโทษกับเรา พวก
 ทหารหงอเทียนเซยะไคยันคังนนักพากันหัวเราะว่า พวก
 เจ้ากับพวกเราหากันทางเทียบกัน เขาเลิกเราจะเข้าไปบอก
 ไค้อองนายของเราให้สั่งตัวพวกพ้อค้ำให้เจ้า ทหารหงอ-
 เทียนเซยะก็เข้าไปแจ้งความกับหงอเทียนเซยะทุกประการ
 หงอเทียนเซยะสั่งทหารให้ไปร้องบอกว่า บัดนี้พวกพ้อค้ำ
 เราปล้อขให้หนีไปไกลเสียแล้ว พวกทหารของเฮ่งควะไซ้
 จึงว่า เมอกเราเห็นพ้อค้ำวิ่งเข้าไปในค่ายของพวกเจ้า
 เหตุใดจึงว่าหนีไปเสียแล้ว ไค้อองนายของเจ้าจะคิดเอา
 ผลประโยชน์เสียแต่คนเคี้ยว ทหารเฮ่งควะไซ้ก็กลับไปแจ้ง
 ความกับเฮ่งควะไซ้ทุกประการ เฮ่งควะไซ้ไค้ฟังคังนนัก
 โกรธแค้นตัวไล่เกราะถอขวานสองมือขึ้นมา คมพวกโจร
 ลงจากเขาถิมเตงซัวไปถึงกลางทาง พยพวกโจรก็กลับมา
 ภายหลัง เฮ่งควะไซ้ถามว่าพวกหงอไค้อองอยู่ที่ตำบลไหน
 พวกโจรจึงบอกว่า หงอไค้อองยกกองทัพไปแล้ว เฮ่งควะไซ้

ก็ให้ทหารขนมารีบไปตามหงอเทียนเซียงว่าให้หยกของทัพไว้ก่อน เติ้งไท่ของเรามาคนเอาตัวพวกพ่อค้า ทหารคนใช้ ขยับมารีบไปออกกัยหงอเทียนเซียงทุกประการ หงอเทียนเซียงมีความซัดเคืองเย็นอนมาก สั่งให้ไพร่พลหยกของทัพรออยู่

๑ ฝ่ายเซ็งควะไซ้ รឹบคิมพวกโจรรឹบตามหงอเทียนเซียงมา พอมาถึง โกล่กองทัพหงอเทียนเซียงก็สั่งให้ไพร่พลตั้งมั่นอยู่ แล้วเซ็งควะไซ้ก็ขยับมาถอขวานลงมือออกไปหน้าไพร่พลทั้งปวงเห็นหงอเทียนเซียง ถอสนักมือสองมือ ขยับหน้าไพร่พลทั้งปวง เซ็งควะไซ้ก็กระทำคานว่าเราไม่เคยพบปะกันเลย หงอเทียนเซียงก็ขยับดวงคานขยับแล้วจึงว่า ข้าพเจ้ามีธุระเกินมาทางเขาไท่เซ็งซัว ไม่กล้าจะเข้าไปรบกวนไท่ของ ก็ให้ไท่ของมีความลำบากก็องมาถามข้าพเจ้า ไท่ของมีธุระอย่างไรหรือเซ็งควะไซ้จึงตอบว่าท่านไม่รู้หรือว่า ไพร่พลของเราประพอกพ่อค้าแล้วได้ก็ยกถามไป พวกพ่อค้าหนีเข้าไปในค่ายของท่าน ไพร่พลของเราขอตัวก็ไม่ให้ เราจึงไต่มาด้วยเรื่องพวกพ่อค้าทน

เข้าไปในค้ำของท่าน หงอเทียนเซี่ยจึงตอบว่าเราไม่เห็น
 พื่อค้ำคนไหนเข้ามาในค้ำของข้าพเจ้า ๆ ขอเชิญให้
 ใ้ค้ำของเขาไปค้ำในค้ำของข้าพเจ้าเถิด เฮงควะไฮจึงว่าซึ่ง
 ท่าน จะให้ข้าพเจ้าเข้าไปค้ำหาพื่อค้ำในค้ำของท่านนั้นหา
 ควรวไม่ ท่านก็เห็นใ้ค้ำของนาย โจรหากินเหมือนกับเรา
 เหมือนกัน ท่านก็เก็บเพชรพลอยที่มีราคาไว้เสียหมดแล้ว
 หงอเทียนเซี่ยจึงว่าอย่าพูดให้มากไปเลย เราจะมิกระไป
 เฮงควะไฮไ้ค้ำคางนนัก ไ้กรธว่าอาหารจะเข้าปากเราอยู่แล้ว
 ท่านยังแหยงเขาไปเสียกลับว่าจะมิกระไป ข้าพเจ้าเห็นว่า
 ท่านจะรีบไปยังไม่ไ้ หงอเทียนเซี่ยไ้ค้ำคางนนัก ไ้กรธ
 จึงว่าท่านจะมีผลอย่างไรนนักหน้าพักจางของทองนนัก เฮง-
 ควะไฮขบมารำขวานสองมือเขามารองว่า ข้าพเจ้าจะรีบกับ
 ท่านลงของผนอดสักสามร้อยเพลง หงอเทียนเซี่ยขบมารำ
 ชุนกิมคิของสองมือเขารบกับเฮงควะไฮไ้ค้ำคางนนักไ้ค้ำคางนนัก
 แพ้ชนะกัน สองนายขบมารบกันอีกไ้ค้ำสามสิบเพลงก็ยังไม่
 แพ้ชนะกันไม่ ครั้นเวลาเย็นลงสี่ชงนายก็คิมทหารกลับเข้า
 ค้ำ ครั้นรุ่งชนเช้าสองนายออกมารบกันอีก แต่รบกันอยู่
 ยงนนประมาณครึ่งเดชนหาแพ้ชนะกันไม่

๐ ฝ่ายหงอฮันเที่ยว เจ้าเมืองลำเอียงนั่งวาราจักร
 ขย พอลทหารเข้ามาบอก ว่า บคนฮันคิมไฮ้ โยยงเซงโต
 เซียงซอล ชันยบล ยกกองทัพเข้าล้อมประเทศเมืองไวทง
 ลี้คาน หงอฮันเที่ยวโตฟงคิงนง ก็มีโจรนครามจงด
 ทวนชนมาคमतหาร พานายทหารทั้งปวงขึ้นไปยงเซงเทิน
 เห็นทหารเมืองซยมบนโตหกอชย ลี้คาน พากันรบหักหาญ
 เข้ามา จะเอาบนโตฟาคบนก่าแพงเมืองเข้ามา ทหารซง
 รัชชานากเซงเทิน เมืองลำเอียงกอดไวยทอลอชย หงอ-
 ฮันเที่ยวก็สลัดใจเห็นว่า เมืองลำเอียงคงจะเสียเป็นแน่คค
 คิงนงแล้วกลงจากเซงเทินกลับมาทอชย จึงเรียกนางเกยล
 ออกมา นางเกยลจึงถามหงอฮันเที่ยวว่า ท่านเห็นซาคค
 ล้อมเมืองเราอยู่นั้นจะหนักแน่นประการใดบ้าง หงอฮันเที่ยว
 จึงว่าครนทหารเมืองซย พากันเข้าตงประเทศล้อมเมือง
 เราอยู่ตงลี้คานเป็นการคยแคบได้ยแล้ว เราไซ้เจียวชวงให้
 ไปตามหงอเทยนเซียง ฌ เขาอ้อพ้อแจถึงลี้คานแล้วก็ยังไม่
 เห็นยกมาช่วย บคนในเมืองเราคสนเสบียงอาหารแล้ว
 ราชภูร และทหาร ก็พากันออกชยากมีความลำบากเข่นอนมาก
 ภายนอกก็ไม่มีกองทัพมาช่วยเราจะทำประการใดค นาง

เกยสจึงตอบว่า ข้าพเจ้าไต่ยนซอเบเทยวพทว่า ครอง
 แฉนตนเลียบตกกหงอจซซชคคพณอเพงออง ชนคควยกกระเบอง
 เหล็กแกแค้นแทนขตา อภประการหนงหงอจซซขีเภาเจยน
 เจ้าเมืองอวคมาซงทเจยสดี แกแค้นแทนเจ้าจงเขนคน
 ซอสคชกคณณ มซอเสยงปรากฎมาจนทกวนน ถึงทานจะ
 ทำไม่ได้คิงเซนทานทมซอเสยงปรากฎมาแต่ก่อน ๆ ทว
 ทานกมผมอและสคชบญญาอยู่ ซอให้ตรกครองให้จิงมาก
 หงอสนเคยวกนงตรกครองอยู่ ก็เข้าใจว่านางจะใคร่ให้เรา
 ทงเมืองถาเอียงเสยง จึงพทกบนางเกยสภรรยาว่า บคน
 โจเราคคคเป็นทวงอยู่สามประการ นางเกยสจึงว่าทานยัง
 เป็นทวงอยู่สามประการน ทวยเหล็กสังโครงแจงให้ข้าพเจ้า
 ทราบบ้าง หงอสนเคยวจงว่า ขอหนงเราทวงทวยทวของ
 เราคคจะแกแค้นแทนขตาขงหาสำเร็จไม่ นางเกยสจึงว่า
 ซงทานคคคกนคควรอย หงอสนเคยวจงว่า ซอสของทวเจ้า
 เป็นผู้หญิงหาแข็งแรงไม่ จะคคคตามเราพนผากองทพเมือง-
 ซย ออกไปนชกเมืองเห็นจะไม่ไค นางเกยสโคพงตงน
 ทวเราะแล้ววากบหงอสนเคยวว่า ทานคคคกนเหมือนใจ
 สตร หกไซ้ใหญ่ชายไม่แล้วจงว่า อภซอหนงนนอะไรอภเล่า

หงฮซันเที่ยวว่า ข้อสามขักรเราอย่าเล็กอย่าเกรงจะไม่มี
 ใครเลี้ยงชีพพิทักษ์รักษา นนแหลระความวิตกของเรามือยคังน
 นางเกยส์จึงพูดว่า ช่างท่านจะคิดแก้แค้นแทนบิดามารดา
 ก็สมควรแล้ว และท่านจะห่วงใยสังขน์ให้มากไปนั้นหาควร
 ไม่ กำลังพอกันอยู่หงฮซันเดียวกับนางเกยส์ ได้ยินเสียง
 ปรกติกและกลองฆ้องมาลลอกยเสียงทหจรเมืองซุข ไหระงสนัน
 ราวกับภู เขาจะท่าลายลง ในทันใดนั้นทหารเข้ามาบอก
 หงฮซันเที่ยวว่า โขยบเซงโตกัททกเข้าข้างค่านตะวันตก
 เข้าเมืองไคแล้ว หงฮซันเที่ยวไปพวงคณน สหนาสลค
 ตกใจเป็นกำลัง จึงบอกนางเกยส์ภรรยาให้ขึ้นมาเราจะ
 ติฆ่าข้าศึกออกไป นางเกยส์จึงส่งหงอเตงบุตรชายให้
 หงฮซันเดียว หงฮซันเดียวรบยุทธไวแล้ว นางเกยส์จึงบอก
 ว่า ข้าพเจ้าจะเข้าไปข้างใน จิตแรงแค้นกลัวใหม่คนคงจะไค
 ความท่านไป นางเดินเข้าไปในห้องซำไม่เห็นกลบับชอกมา
 หงฮซันเดียวถามนางเกยส์เขาไปทีข้างในหาเห็นนาง
 เกยส์ไม่ ร้องเรียกนางเกยส์ก็มีไคขานรับ ได้ยินเสียง
 เหมือนคนตกลงไปในย่อ หงฮซันเดียวจึงไปมองดูทชอ เห็น
 นาง โจนลงไปในย่อถึงแก่กรรมเสียแล้ว หงฮซันเดียว

ร้องไห้ร่ำพันท่าง ๆ แล้วเอาหมอลูกก้าแพงบ้านพังลงถม
 ฆ่าข้อเล็ก จึงเอาผ้าทำแปลได้หงอเตงเขตรผกไว้ทหน้าอก
 จักแจงแต่ตั้งควี่ใส่เกราะกลมหงอเตงไว้ข้างใน ปลดคัม
 เลือเกราะไว้พอให้หายใจได้ ชนมาดอทวนออกไปพบ
 หงอเป่า สิ่งให้หงอเป่ารบค่านทานโชนนเซงโตไว้ หงอเป่า
 รบค่านแล้วชนมาดอลูกก้าคัมยาวหนักสองร้อยสี่สิบซัง คัม
 ทหารออกไป ะรบกับ โชนนเซง โตซัง หักเข้ามาทางประทุ
 ไชหมิง หงอเป่าคนนมักกลางมากแต่เพลงอาวธหาชำนาญไม่
 ชนมาดอลูกก้าใส่คัมทหารโชนนเซงโตคายเป็นอันมาก พอ
 พบโชนนเซงโตหงอเป่ายกลูกก้าคัมคัม โชนนเซงโต โชนนเซงโต
 รบควี่ลวคัมคัมของเกมก้าลึง ลูกก้าคัมของหงอเป่ากระต้อนลูก
 คัมระของตัวเองแตกหงอเป่าก้าคัมใจตาย

๑ ฝ่ายหงอชนเตียวชบมารบฆ่าพันออกไปทางประทุ
 ทศโต เซียงซ้อลูกชบมาดอทวนร้องทว่าคว่า ชายชบถมิง
 ะหนไปข้างไหน หงอชนเตียวโตฟังตงนกร้องคอบว่า
 ฆ่าพเจ้ามีความแค้นขยเป็นอันมาก ท่านชยาลูกก้าคัมชวาง
 เราเลย วันหนายงมีมากกว่าวันหลัง หงอชนเตียวกควบฆ่า
 หนไป เซียงซ้อลูกชบมาดอทว่าคัมหงอชนเตียวไปเกอบ

หงอสนเฒ่าวอกจากหลางมา เชียงซ้อตเห็นโตกทงเอทวนชน
 จะแทงหงอสนเฒ่าว ขณเรนจฉ่างหน้าค่า ได้หมวกจิ๋วของ
 ฉองจาววงเขามาพนเชียงซ้อต เชียงซ้อตเห็นคนหน้าค่าได้
 หมวกขงจิ๋วของ ฉองจาวของกวงกงออกมารบเชียงซ้อต
 เชียงซ้อตทกใจนกว่าจิ๋วของมาช่วยหงอสนเฒ่าวเชียงซ้อต
 ควบคุมาหนีไป ฉฉ่างกไลคิดตามไป หงอสนเฒ่าวร้องเรียกให้
 ฉฉ่างให้กลับมา ฉฉ่างกกลับมาวางจาวลงคานขหงอสนเฒ่าว
 หงอสนเฒ่าวคานขตอบแล้วถามว่า ท่านซ้อโรจึงโตมาช่วย
 ข้าพเจ้า ฉฉ่างจึงบอกวา ข้าพเจ้าเซซ้อฉ่าง อยทบายฉฉ่าง
 ครองกอนพข้าพเจ้าตคคกอยท่านโตช่วย ให้พคนไทยข้าพเจ้ายิ่ง
 หาได้แทนคุณท่านไม่ เมื่อแตกข้าพเจ้าตคคกขอยบนเขาเห็น
 ท่านรบถยเชียงซ้อต ครนข้าพเจ้าจะลงมาช่วยกไม่มีอาวอ
 สังกโต ข้าพเจ้าจึงไปทศาลเจ้ากวงกงยหมวกกขงจาวของ
 จิ๋วของทนนใส่มาช่วยท่าน หงอสนเฒ่าวกมความอนต ให้
 ฉฉ่างนำไปทศาลเทพารักษกวงกง ฉฉ่างนำหงอสนเฒ่าว
 ไปศาลเจ้า แล้วสองนายกเข้ากราบไหวเทพารักษกวงกง
 หงอสนเฒ่าวจึงวาขอให้เจ้ากวงกงช่วย ข้าพเจ้าไปฉฉ่าง
 โตกลับมาแทนคนแทนขาคามาวดาได้แล้ว จะสร้างศาลให้

ใหม่งตงามกว่าเก่า ทั้งสองก็ค้ำบเทพารักษ์กวนกงแล้ว
 หงฮสนเคียวพคกับจฉ่างว่า ข้าพเจ้าจะพคสักคำหนึ่งท่านจะ
 รับไต่หรือไมไต่ จฉ่างจึงว่าเชิญท่านพคเถค หงฮสนเคียว
 จึงว่าข้าพเจ้ามีความเข้บแค้นจะไปเมืองซซอบก ครังนี้จะเป้น
 ตายอย่างไรก็ไมรู้ หงฮสนเคียวแกเสื่อเกราะออกฮ่มหงฮเตง
 ไว้จึงว่า แชะหงฮเหลอแต่ตัวข้าพเจ้ากขยบุตรเราท่าน
 ข้าพเจ้าจะขอฝากหงฮเตงให้ท่านไว้ เลยงรักษาจะไต่สย
 แชะหงฮค้อไป บัญคุณของท่านมอยกขยข้าพเจ้า ๆ คงไมลม
 บัญคุณของท่าน พคแล้ว หงฮสนเคียวคกเข้าลงค้ำบจฉ่าง
 แล้วว่าท่านจงเฮนคลกกาพราเจคจฉ่างก็ประคองหงฮสนเคียว
 ใหญ่ลกชนว่าท่านผู้คณจงลกชนเจคข้าพเจ้าจะขอรับเลยง
 ยตรท่านจนค้ำก่าลง หงฮสนเคียนฮ่มหงฮเตงส่งให้จฉ่าง
 จฉ่างกรยไว้หงฮสนเคียวกรองไต่ จฉ่างมีความสงสาร์
 หงฮสนเคียวกพลอขรองให้ควย ครันว้ายความโศกแล้ว
 จฉ่างจึงถามหงฮสนเคียวว่าบุตรของท่านซอโค ข้าพเจ้าจะ
 ไต่จำไว้ หงฮสนเคียวจึงบอกว้ายตรของเราซอหงฮเตง
 หงฮสนเคียวกกระทาฉ่างไป ค้างคนค้างอาลยสังเสยแก
 กนแล้ว หงฮสนเคียวกชนมาซอขออกจากศาลเจ้าไป

๑ ฝ่ายหม่างก็เอาง้าวของกวนกงกับหมวกจิ๋วของ
ไว้ในศาลยังเก็บแล้ว หม่างก็มหน่อเตงกลับไปบ้าน

๑ ฝ่ายหงฮอนก็ยกตัวมาไปถืองเขากิมเตงซิว ไท่ยิ่น
เสียงมาถอฮองฮองจิงคิดว่า เหตุไฉนที่ตำบลจิงมีกองทัพ
มารบกันนอยกขย่นาชน ไปบนเขา แลลงมาเห็นเซ่งคัวะไซ้
หงฮอเทียนเซียงสองนายรบกันกรบควยมาเข้าไป หงฮอเทียน-
เซียงแลเห็นหงฮอนเตยวกเรียกหงฮอนเตยวว่าพมาช่วย
น้องตวย เซ่งคัวะไซ้ก็เรียกหงฮอนเตยวว่าพช่วยน้องตวย
หงฮอนเตยวกเข้าไปห้ามทั้งสองนายว่าหยุดไว้ก่อน เล็ดเรา
จะพตไต่จิง ขณะนั้นหงฮอเทียนเซียงจึงวากับเซ่งคัวะไซ้ว่า
พวังจิงคือรบกันใหม่ เซ่งคัวะไซ้จึงวากับหงฮอเทียนเซียง
ว่าหยุดไว้ก่อน เราจะมีธรรจะพตกับพเราประเตยวจิงคือรบ
กันใหม่ แลแล้วสองนายก็เข้ามาหาหงฮอนเตยวถามว่าพจะ
ไปไหน หงฮอนเตยวจึงว่าเราจะไปเมืองซซซซเซ่งคัวะไซ้จึง
ว่าเชิญพหยุดทบนเขากินไต่เสฟสรากนเสยกอนจิงคือยไป
หงฮอเทียนเซียงจึงวว่าอย่าไจรหน้าตาพของเราธรรอะไรของ
เจ้าจึงเชิญให้ไปกินไต่ เซ่งคัวะไซ้จึงว่าไอ้ไจรหน้าแดง
พของเราจะเชิญชนไปบนเขาธรรอะไรของเจ้า จิงมา

ชักขวง ว่าคกงนนแลวกเงอฮาวจระพนกนอช หงอฮนเคยว
 จงทามสองนายไว้ว่าชากอนนอชอย่าเพื่อโกรธกันหงอ-
 ฮนเคยวจึงบอกให้สองนายวางฮาวลงจากมาเสียก่อน
 เลก เลามฮระจระพคกนอชทงสอง หงอเทยนเซยเซจึงถาม
 หงอฮนเคยวว่า เหตุใดจึงรจกกนนายโจรหน้าดำ หงอ-
 ฮนเคยวเลกเลกความไหพงว่า พมาไรเนชทเซากมเทงชว
 จงโคจรจกกยเซงคระไซ่สาขานเป็นพนอชกัน ไทหงอเทยน-
 เซยเซพงทกประการ เซงคระไซ่จึงถามหงอฮนเคยวว่าเหตุใด
 พงจโคจรจกกยโจรหน้าแดง หงอฮนเคยวจึงว่าหงอเทยนเซยเซ
 เป็นนอชชานชองพ หงอเทยนเซยเซเซงคระไซ่ต่างคนต่าง
 ทิวเราะค่านชขอโทษกันแลว เซงคระไซ่ก็เซยเซหงอฮนเคยว
 หงอเทยนเซยเซชนไปชนเขาจค ไทและสรามมาเลยงกัน
 เซงคระไซ่จึงว่าเมอพพกนอชคองกอนน นวาระมหงอช
 เขาไปกรายทูลพระเจ้าแผ่นดิน ไทคองแตงนอชมยศคคชน
 ชานานถึงคองเทอนไม ไทชวครวย่างเดย หงอฮน-
 เคยวจึงเลกความให้สองนายพงคองคชชยเอยง ทมาพระเจ้า
 ชยกันเคยคคตาช และมาหงอเทยนเจยงผบคกกยทง
 ควบครว แลวให้ชนคยไซ่ยกคองทพมาคเมืองลาเอยง

ครนกันไต่ทะเลสาบแล้ว หงฮงคนเดียวพกขนน้อยที่เขากรม
 เก่งชวคนหนึ่ง วังซนเข้าหองฮงคนเดียวพกลาหองเทียนเซียง
 เซ่งคเวไซซนมารวยไปเมืองซิวหว หงคเทียนเซียงพกลา
 เซ่งคเวไซยกกองทัพกลับไปเขาอ้อพ้อแก

๑ จะกล่าวถึงลจ้อฮงเจ้าเมืองซิวหวว่า ขยเฮียงท
 ฆ่าบิดาตายซึ่งเอาราชสมบัติหากตั้งอยู่ในยติธรรมไม่ จึง
 ปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่า เราจะคิดตั้งตัวซนเป็นใหญ่ ท่าน
 จะเห็นเป็นประการไต่บ้าง กอไตไซทปรึกษาจึงพูดว่าข้าพเจ้า
 พิศุระหัดกฤษณ เห็นว่าค่อไปอกลัษณแผ่นดินซุกจะสาบสูญ
 ถาทานจะคิดตั้งตัวซนเป็นใหญ่ ทชงทาผสมสทขณณานละ
 ผสมอแซมแซงเขนแม่ทพลกคนหนึ่ง การทคตจะตั้งตัวเป็นใหญ่
 จึงจะสำเร็จตามความปรารถนา ชนรณคนไซมาบอกลจ้อ-
 ฮง วายคนมีทหารคนหนึ่งบอกว่าเป็นเจ้าเมืองลาเฮียงจะเข้า
 มาหาทาน เกยวนลชยชยชางนอก ลจ้อฮงได้ฟังดังนั้นก็
 ความยินดีของชายเรามาแล้ว จึงไซให้คนออกไปรับหอง-
 ฮงคนเดียวเข้ามาใน หงฮงคนเดียวค่านบดลจ้อฮงตามสมควร
 แล้วลจ้อฮงจึงปราศรัยว่าท่านเป็นเจ้าเมืองลาเฮียงอยู่เททไต
 จึงมาถงน หงฮงคนเดียวจึงเล่าความตงแก่ตนมาจนปลายให้

ลจอสงฟงทุกประการแล้วมาร้องไห้ ลจอสงก็มีความสังสาร
 หงอสนเตยวเป็นอนมากจึงวานองฮยาโตกเค้รำไปเลยพระยก
 กองทัพไปตีเมืองสาเอียง แก่คนแทนนงไห้จึงไค หงอ
 สนเทยวจึงวาซาพเจ้าชอยคุณท่านเป็นอนมาก กอไคไช้จึง
 พดกยลจอสงวา ท่านจะหาผมสคยัญญาและผมอไวเป็นแม่พ
 นนบคนหงอสนเตยวมาอยู่ทนแล้ว ขอไห้ท่านตั้งหงอสน
 เตยวเป็นแม่พจึงจะสมควร ลจอสงไคฟงตั้งนงเห็นชอย
 ควยจึงตั้งไห้หงอสนเตยวเป็นทไ้กงวน ไ้ชยแม่พใหญ่ขงคย
 บัญชาทหารทงย่วงในเมืองชจวและเมืองชน หงอสนเทยวก
 ตกเขวลงคานบรบเป็นทงวนไ้ชย อยู่กยลจอสง ณ เมือง
 ชจวค้อมมา

๑ ฝ่ายโยนเซงโตยกกกองทัพคหคเข้ามาทางประค
 ไ้หมง เขาเมืองสาเอียงไค แล้วคมทหารไปทียานหงอ-
 สนเตยว ก็ทาเห็นหงอสนเตยวไม่ ไ้คซาว่าหงอสนเตยว
 ทนไปทางประคนำหมงทเซยงชอลรักษาอยู่ โยนเซงไค
 จึงไห้ทหารมากองหนงไปชวยเซยงชอลจับหงอสนเตยว พอ
 ชนคมไ้แม่พคกกองทัพใหญ่เขาตประคคังหมง ชนยนล
 ยกเขาทางประคยคหมง เขาเมืองสาเอียงไคพรอมกันแล้ว

ชนคิมไฮแม่ทัพมาถ่วงบ้านหงอฮันเดี่ยว โยบนเซงโตก็ออกมา
 ค้อนรบคานขกนตามธรรมเนียม ชนคิมไฮจึงถาม โยบนเซง
 โตว่าหงอฮันเดี่ยวหนีไปข้างไหน โยบนเซงโตว่าหนีไปทาง
 ประตุนำหมงซงเซียงซ้อถุกษาออย ชนคิมไฮก็ให้จกโตะและ
 สี่รามาเลี้ยง โยบนเซงโต ชนบนตนายทพนายกองเป็นทศนาย
 ชนคิมไฮตั้งใจคอยเซียงซ้อถุกซงไล่ติดตามหงอฮันเดี่ยว
 ไปพอเซียงซ้อถุกกลับมาถึงจากมาเข้าไปค้ำชนคิมไฮ
 แม่ทัพชนคิมไฮจึงถามว่าท่านจับหงอฮันเดี่ยวได้หรือเปล่า
 เซียงซ้อถุกจึงบอกว่าจับตัวหาได้ไม่ ชนคิมไฮมีความโกรธ
 เป็นอนมากสั่งให้ทหารรอบตเวเซียงซ้อถุกไปมาเสียบเซียงซ้อ-
 ถุกร้องว่าขอให้อาพเจ้าแจ้งความให้ท่านทราบโดยละเอียด
 ก่อนลงจะตายก็ไม่เสียบตายชวต ชนคิมไฮก็ห้ามทหารให้จก
 ไว้ก่อน เซียงซ้อถุกจึงแจ้งความตามซึ่งได้รบกับหงอฮันเดี่ยว
 หลายพัก หงอฮันเดี่ยวเสียบตกมาลงข้าพเจ้าจะเข้าไปเอา
 ทวนแทง พอดีจิวฉองทหารกวนกงเทพารักษ์ถ่วงมาไล่พัน
 ข้าพเจ้าช่วยหงอฮันเดี่ยวรอดไปได้ ข้าพเจ้ามีความกลัว
 จิวฉองทหารเทพารักษ์ ข้าพเจ้าจึงไต่หนกลับมาโทษของ
 ข้าพเจ้ามีประการใด ขอท่านได้โปรดสืบทหารซึ่งไปรบ

ไม่รู้จักหนังสือสักตัวหนึ่ง ครนเทยกากม ไคชนลิกชาย
 เกลชเถอนอยเย็นนจ มารคาหามปรามกหาพงคามารคา
 ไม่ ครนกินอาหารแฉวกไปเทยวเสพสราตามถนนทยทิววาท
 กยคนทงยวง ไม่มีผู้ไคทอด ไค จึงมีฉายาเรียกวาเทยเล้าไซ
 ครนหลตออกจากรกคกแฉวกไปทามารคา มารคาเห็นกกดคค
 เทยกากมเซารองไค ว่าเราแม่ลูกจากกันไปสามขันแล้ว นาง
 หมอกส่มารคาจึงถามเทยกากมว่า ตั้งแต่เจ้าตคนตายไป
 ทคชยในคกมารคาจะไปเยี่ยม ผคมคคเหมือนกยเสช มารคา
 ไม่มีเงินจะไคกยเขาจะเขาไปเยี่ยมเจ้ากไม่ไค มารคาไม่มี
 ความสบายเบนทกชอยทงกลางวันแฉกกลางคน มารคาชอง
 วยางเขวเยยผาเยยเสลือไคเงนมาชอกนพอเสยงทชองไปไค
 วันหนึ่ง แฉวนางหมอกส่มารคาจึงถามเทยกากมว่าทำไมเจ้าจึง
 หลตมาไค เทยกากมชอกมารคาว่าเจ้าแผนคคนใหม่ชนเสวย
 ราชสมบตี มีหมายประกาศไคปล้อยคนโทษทกหัวเมืองลก
 ษิงหลตมาไค นางหมอกส่มารคาว่าเจ้าแผนคคนนเช่นเจ้า
 แผนคคนอะไร เทยกากมไคพงคงนนักหัวเราร ว่าเปลยน
 กษตริยใหม่แล้วไคเปลยนกษตริยใหม่ชก มารคาว่าอย่างไร
 แผนคคนหนึ่งแล้วไคสองแผนคคน เทยกากมไคพง มารคา

ซึกไชร์ไล่เลยงักโกรธพดเสียงคัง จากษัตริย์เก่า ๆ ใหม่ ๆ
 นนช นางหมอกส์จึงตาเทียบถามว่าชายคนใดที่คิดจะมา
 ตามขี้แล้วยังมี ไหมเหมือนแต่ก่อนอีกข้างไม่คิดเซ็ดหลาย
 ข้างเลย เทียบถามจึงถามมารดาว่าชาวสูกยงเหลืออยู่ข้าง
 หรือไม่ลกกทวิทกแล้ว นางหมอกส์จึงบอกว่าชาวสูกยง
 เหลืออยู่ห้าทะนานอยู่ในกระบุงและวางไว้ที่ริมเตียงเจ้าหวัก
 ไปเอามาหุงกินเถิด เทียบถามได้ฟังดังนั้นก็ไปเอาข้าวได้
 กระบุงไปวางไปชาวทแมนมาแล้วก็ขึ้นมา ครั้นหลามสีกแล้ว
 กินก็หาชิมไม่ นางหมอกส์จึงว่าเจ้ากินอาหารร่อยอย่างนี้ ถ้า
 ไม่ไปแย้งเขามากินจะไต่เงินทองที่ไหนมาซ้อเลยงักนหวาก
 ไหว เทียบถามจึงตอบว่าการเท่านั้นไม่ยากอะไรตถ มารดา
 ไต่เงินซาฟเจ้าอย่างเล็กน้อยไปซ้อเกล็ดเถื่อนมาขายจะไต่ซ้อ
 ข้าวมากินนอมทอง นางหมอกส์จึงว่าจะไปเอาเงินทองที่ไหน
 มาไหมงแต่ขอแปะก็ยังไม่จะซ้อกิน เทียบถามจึงตอบว่าถ้า
 ไต่เงินนอมของตั้ง ไต่ก็เอามาให้ลกกไปจ้าน่าก็จะไต่เงินมาทำ
 ทน นางหมอกส์จึงว่าก็ไม่มอะไรมกางเกงเก่าอยู่ทวทง
 เมือเอาไปซ้อไว้สธธาแล้ว เช็งเขาไปจ้าน่าไต่เงินมาซ้อ
 ไปซ้อเกล็ดเถื่อนเลย ซ้อแต่ไม่ไต่มาให้มารดา ๆ จะทำคาน

ให้เจ้าเขาไปขาย เทยกากิมก็เข้าไปในห้อง เขากางเกง
 จะไปจําจำ ครั้นเดินไปดังตลาดชาวตลาดก็พากันตกใจ
 พุดว่า ใครปล่อยเสื้อออกมาออกแล้ว ก็พากันมความกลัว
 บัดประสูตยานเสื้อข้างหลังเสื้อข้าง เทยกากิมเดินมาดัง
 โรงจําจำ เทยกากิมก็เข้าไป ทำอํานาผลล็กใส่พวกที่อยู่ ใน
 โรงจําจำ ล้มลงหลายคนเอากางเกงขว้างเข้าไป หน้า
 ประตູร้องทวาทอํานาฯ แล้วกระโดดขึ้นไปนั่งบนหลังที่
 พวกโรงจําจำก็พากันเกรงกลัว ยังมีชายใน โรงจําจำ
 คนหนึ่ง จําได้ว่าเห็นเขาใส่ชายคนนั้นจึงทวาทว่าสำคัญ
 ว่าใครที่ไหนมาคือ เทยกากิมก็ตอบหรือ อํานาขอออกมาเมื่อไร
 ชายเขาไม่เรียงหาใดคานยทานไม่ขออภัยท่านเสียเลยแล้ว
 จึงทวาทเขาไม่ทวาทว่าท่านมาทนนจะตองการสงไร เทยก—
 กากิมจึงทวาทจะตองการจําจำของ เป็นราคาไม่มากสัก
 กาลังเดียว เจ้าของโรงจําจำหยิบกางเกงมาคลอออกก็เห็น
 เป็นกางเกงแก้วคิดวาคาญไรว่า กางเกงทวนฉงจะเขน
 กางเกงใหม่ราคาก็ไม่ดังคาลัง ถ้าเราไม่รับจําจำไว้ก็เห็น
 จะเกิดความขม ถ้าเรารับจําจำไว้เป็นราคาเงินคาลังหนึ่ง
 ฟร่งนเทยกากิมก็จะมารบกวณจําจำดังของอก จึงคิดว่าเรา

จะทำการประการใดก็ เขาเอื้อมเราเพราะฟาดเคราะห์เสียศาลงหนึ่ง
 ตกว่าทะเลาะวิวาท คิดแล้วจึงว่ากางเกงข้าพเจ้าไม่เข้าไว้
 ท่านเทียกาก็จะได้ใส่เพราะว่าหลุดโทษมาใหม่ ๆ ข้าพเจ้า
 จะทำคุณให้ยกท่านสักหนึ่งหนง ว่าแล้วจึงหยิบเงินตำลง
 หนึ่งดอสองมือส่งให้เทียกาก็แล้วพูดว่า กงแก่ท่านหลุด
 ออกมาข้าพเจ้ายังไม่ไต่ไปค่านี้นาน เงินตำลงหนึ่ง
 ข้าพเจ้าขอค่านี้นาน แล้วเจ้าของโรงจำนำคนกางเกงให้
 เทียกาก็ เทียกาก็มีเงินนกกางเกงแล้ว กระทบตกลงจาก
 หลังกักเดินออกไปจากโรงจำนำ เฮงเซียวยเห็นเทียกาก็
 เดินมาแต่ไกลเฮงเซียวยก็หลบเข้าไปในบ้าน พอเทียกาก็
 เดินมาตรงประตูบ้าน เฮงเซียวยจึงทำพูดว่าอายพวกเหล่าน
 กินอาหารแล้วไม่คิดทำมาหากินอย่างเลย เทียกาก็เดิน
 กว่งเขาดยเฮงเซียวยลงลง เฮงเซียวยลุกขึ้นโคงใจว่าใคร
 มาทำแกงทน เทียกาก็มีชกเฮงเซียวยอกกตหนึ่ง หนาแตก
 โลหิตไหล เทียกาก็ว่าอายชาติขโมยไม่รู้จักหรือซอ
 เทียไตเอย มึงไปเอาไม้ไผ่มาให้กูสักสิบตำจะไมทำมึง
 เฮงเซียวยก็โคงว่าเราไม่ไปเอาออก ถ้าเจ้าไปยกไม้ไผ่
 สิบตำมาให้เราเราจะแถมให้อีกสิบตำ เทียกาก็ว่ามึงตลก

กว่าไม้สี่ยล่ายกมาไม่ไหว ก็กระแบกยี่สี่ยล่ายให้ไหว พด
 ติงนนแล้วเทยกากมกวางลงไปที่คนทำแบกไม้ไผ่ขนมาไต่ลง
 ส้ามสี่ล่าย เฮงเซววยชยคนจนตาข้างมีความกลัวเทยกากม
 เทยกากมแบกไม้ไผ่เดินเลยไปบ้านเทยกากม เฮงเซววยก็ไม
 หารจะว่ากล่าวประการใด ครั้นเทยกากมแบกไม้ไผ่มาถึง
 ทยานมารดาเห็นกตามเทยกากมบอกว่า เขาไม่มาแต่ไหน
 เทยกากมวางไม้ลงสั่งเงินให้มารดาแล้วคำนับเขื่อนอนดี นาง
 หมอกส์จึงถามว่าเงินตำลงหนังกยไม่เจ้าโตทไหนมา เทยก
 กากมจึงบอกมารดาว่าเงินนั้นนายโรงจ่านำเขาเห็นลูกหลด
 มาเขาก็ใจ จึงให้เงินตำลงเช่นการคำนับยกเล็กแต่ไม้ไผ่
 เพื่อนของลูกให้ลูกตำราคาเขื่อนอแปรร้อยหนึ่งแล้วส่งทางเก
 คนให้มารดา นางหมอกส์จึงว่าเจ้าหาเพื่อนโตอย่างนตจริง
 นางหมอกส์จึงว่ากยเทยกากมว่า เจ้าจงเอาเงินไปซอมคมา
 ให้มารดา ๆ จะโตทำคานให้เจ้าชาย เทยกากมรับเงินมา
 จากมารดาไปซอมคกยอาหารและพินมาให้มารดา นาง
 หมอกส์มารดาเทยกากมกทำคาน แต่ในเวลากลางคืนสั่ง
 ให้เทยกากมไปนอนเสี่ย เทยกากมจึงว่าลูกจะนั่งอยู่เพื่อน
 มารดาจึงจะควรว มารดาเทยกากมทำคานแล้ววกเขาไปนอน

ครนรุ่งขึ้นเช้า นางหมอกสามารถทักทายมากให้ทักทาย
 เขาคานไปชาย ทักทายมากคานยแล้วถามมารดาว่า จะให้ลูก
 ขายอนละเท่าใด มารดาทักทายมากว่าคานทั้งหมดคนมารดาจะ
 ทักทายเงินสักสามหน ทักทายมากคานชนได้เข้าเดินร้อง
 ขวยไปก็ไม่ใครถามชอครนออกจากตรอกขานไปลงตลาด
 ชาววานทองยวงเห็นทักทายมากกลัวพากันขีตราบเสียบ คน
 ทักทายของถารชอเห็นคานเป็นของทักทายมากพากันหลยหลก
 ไปเสียบไม่อาจจะชอด้วยมีความเกรงกลัว ทักทายมึงชาย
 คานจนเวลาเที่ยงไม่เห็นมีใครชอ ก็มีความรำคาญในใจ
 ึ่งงานชอ พอสายหนมีคนหนึ่งแคงตัวสะส่วยหารจกไทย—
 ทักทายไม่ เห็นทักทายมึงชายคานชอ จึงถามทักทาย
 ว่าเราจะขายคานทั้งหมดจะเอาเท่าไร ทักทายมึงชอว่า
 คานทั้งหมดจะขายเป็นราคาเงินสามหน ชายหนุ่มได้ฟังก็
 หัวเราะแล้วเดินไปเสียบ ทักทายมึงมีความโกรธจึงตามไป
 ึ่งข่าชายหนุ่มมุดลุดมุดง ทักทายมึงว่าเจ้าถามราคาไม่
 คานของเราแล้วเหตุใดไม่ชอ ชายหนุ่มก็ว่าเราไม่ต้องการ
 ไม่คานของเรา ทักทายมึงถามชอชายหนุ่มจนร้อง
 ไม่ออกชาวตลาดกลัวทักทายมึงจะชอชายหนุ่มน คาย. พลอย

เตียบรววดด้วย ก็พากันเข้าไปห้ามปรามและอ่อนวอน เทียบ
 กากิมเสียไม้ไค้เทียบกากิมกึ่งคมีอชัย ชาวตลาดจึงว่ากย
 ชายหนุ่มว่า เจ้าไม่วีรจักอะไรทำให้เทียบ ไค้เชีย โกรธเคือง
 เจ้าจงเอาเงินทาสลงมาชชคานทานเสียเถิด ชายหนุ่มมี
 ความกลัวคัคเงิน ในกระเป่าก็ไม่มี ชายหนุ่มก็ถอดเสื้อออก
 จ้านำไค้เงินห้าสลึง ให้เทียบกากิม เทียบกากิมไค้เงินแล้วกตั้ง
 คานไว้คั่น เทียบกากิมเดินกลับไปบ้านเอาเงินให้กขมารดา
 นางมอกลสามารถาเทียบกากิมรับเงินมาแล้วจึงว่า ชงกระไร
 เสียไมคานลียบอนเจ้าชายเป็นทาสลึง เทียบกากิมกคานข
 มารดาว่า อกรรมเนียมค้ำชายถ้าปะไซคักไค้ก้าไรค มารดา
 อช่าวคกเสียคาคานให้มาก ๆ ช้าพเจ้าจะเอาไปขายคันท
 รจักชวพเจ้าเขาเห็นเขากคองชอ นางมอกลสามารถาเทียบ
 กากิมจึงว่า มารดาทำไค้แล้วอกลียบอน พรังนเจ้าจงเอาไป
 ขายชกเถิด ครนรังชนเจ้าเทียบกากิม แยกไม้คาน ไปขาย
 ชาววานกพากันบคยระตเสียหมด เทียบกากิมกนงชายอัย
 กลางถนนแควเวลาเจ้าจณชาย ก็ไม่เห็น ไค้ใครมาชอเทียบกากิม
 จึงบ่นวากอัยคนแควระหรัยแต่งทวภาคภิมเดินมาทางน จจะ
 ให้ชอคานของเราให้จงไค้ คอชอชอกชานานกไม่เห็นม ไค้ใคร

มาขอ เทยกาก็มีทิวทัศน์งดงามคดโกง ไปที่โรง
 ชายสุราซื้อเชือกสุราจนสักมือหนึ่ง แล้วจึงค่อยยักคานพุดจา
 ผลิตให้เงินคดโกงนั้นแล้วยกคานขึ้นใส่ ข่าเดินไปโรงสุรา
 ขณะนั้นโรงสุราชายสุราหมดแล้วก็ขยับประตูโรงเสียด้วย
 เวลาเย็นลงมาก เทยกาก็เดินไปถึงท้ายตลาดเห็นมี
 โรงสุราแห่งหนึ่ง พังระตังโรงขึ้นใหม่ เจ้าของโรงสุรา
 มักรรยาสองคนชายเจ้าของโรงสุรานั้นหารักเทยกาก็ไม่
 เทยกาก็เข้าไปในโรงสุรา เจ้าของสุราจึงว่าท่านจะมา
 ซื้อสุราก็หรือสุราของเรากี่ ๆ มีลมไป เทยกาก็เข้าไป
 นั่งลงที่โต๊ะ บอกให้เจ้าของสุรามาให้เทยกาก็
 สิบชั่งกบเนื้อโคอกทาสจิง เจ้าของสุราก็กรรยาถึกแรงของ
 ต่าง ๆ ยกมาให้เทยกาก็ตามคำสั่ง เทยกาก็เสพสุราก็
 เนื้อโคจนอิ่ม แล้วชิมอบแลคชายเจ้าของโรงสุราก็กรรยา
 เห็นว่าเสดขโคทแล้วช่วยไม้คานขึ้นข่าเดินออกจากโรงสุรา
 ไป เจ้าของโรงสุราจึงร้องว่าเจ้ากินสุราก็เนื้อโคของเรา
 แล้วเหตุโคจึงไม่ให้เงินเทยกาก็ทำหน้าเกอ วันนั้นเราไม่มี
 เงินคดโกงมาเวลาอันนี้จึงจะเอามาใช้ให้ ทำพุดเสดขออย ๆ
 คดโกงแล้วจะรีบเดินไป เจ้าของโรงสุราก็วงเขายัดเสด

เทยกากมไฉน มั่นคง เสือเทยกากมเช่นเสือเก้าอยู่ด้วย
 เทยกากมทำกมหน้าจะเดินไปเข้าของโรงสร้างไว้ เทย-
 กากมแกลงเดินกระซางไต้แรงเข้าเสือกขาตออกไป เทย-
 กากมมีความซัดเคอง วางคานลงเอามอตยถูกหน้าเจ้าของ
 สรวาทหนึ่ง เจ้าของสรวาทลมหกลงไป ภรรยาเจ้าของ
 โรงสรวาทร้องบอกกตาวทวยเสียงฮันตัง ว่าเจ้าข้าเฮย
 ขโมยปล้นกลางวันชาวบ้านมาช่วยข้าพเจ้าด้วย เข้าไปใน
 โรงสรวาทบกระทุบหม้อข้าวด้วยสามแตกกระจ่ายลงหมก
 แล้วเลยเข้าไปในห้อง ภรรยาเจ้าของสรวาทสองคน เห็น
 เทยกากมเข้ามาในห้อง ก็ตกใจกลัวหนีขึ้นไปบนเตาตั้ง
 ซักบันไดเสียงร้องให้ชาวบ้านช่วย ทันทีนั้นชาวบ้าน
 ไกลเคียงก็พากันวิ่งมา ดูเห็นเทยกากมทวยด้วยสามแตก
 เกตชนกตาด ไต่ขึ้นเสียงเทยกากมควาภรรยาเจ้าของ
 โรงสรวาทว่า ถ้าไม่ลงมากจะพังโรงเสียให้หมกแล้ว
 เทยกากมจะบนเส้าขึ้นไปบนเตาตั้งให้ไต่ ภรรยาเจ้า-
 ของสรวาทมีความกลัวจนควสันวิ่งวอนร้องขอโทษ เทยกากม
 ทางๆ ขณะนั้นผู้ชายคนหนึ่งลงจากคอกขีมามายาวตามหลัง
 มวลีคน เห็นซลมนอฮองกนอยทหน้าร้านสรวาทยกมา
 ขึ้นมองเขาไปดู ก็เห็นเทยกากมกำลังคุ้ภรรยาเจ้าของ

โรงสุรากล้วยเสียงอันดัง ชายคนนั้นกลงจากม้าเข้าไปใน
 โรงสุราเห็นเทียบกามกำลังบนเสื่ออยู่ จึงพูดกับเทียบกาม
 ว่าท่านอย่าทำโทโสตร้ายเลย มีอะไรอะไรค่อย ๆ พูดกัน
 เทียบกามเหลียวหน้าลงมากลอบว่าท่านจะมาช่วยเมียเรา
 ของสุราหรือ เสือของเราราคาท่านจะใช้ไหมหรือชายผู้นั้นจึง
 ตอบว่า เราหาพวกช่วยเรื่องเสือของท่านไม่ เราจะเชิญ
 ท่านไปบ้านสนทนากับเราต่างหาก เทียบกามได้ฟังจึง
 พิเคราะห์ทุกลักษณะชายผู้นั้น เห็นรูปร่างเข้มแข็งกล้าสนเทีย-
 กามจึงพูดว่าท่านมาห้ามเราไว้ หากไม่เราจะตี
 ภรรยาเจ้าของสุราเสียให้ตาย ชายผู้นั้นจึงร้องเรียกหญิง
 ภรรยาเจ้าของสุราให้ลงมาขอโทษเทียบกามเสีย หญิง
 ภรรยาเจ้าของสุรากลงมาขอโทษเทียบกามก็ยกเข้าอยู่ แล้ว
 ชายผู้นั้นหยิบเงินให้ภรรยาเจ้าของสุราสิบตำลึงหญิงตั้ง-
 สองกายนับครวญเอาเงินไว้ ชายผู้นั้นก็เขารวมมือเทียบกาม
 ให้ไปบ้าน เทียบกามจึงว่าคานของข้าพเจ้ายังทิ้งอยู่อก
 ลับอื่น ชายผู้นั้นจึงบอกว่าให้หญิงเจ้าของสุราเสียเถิด
 เทียบกามก็ ตามชายผู้นั้นไปจนถึงบ้าน ชายผู้นั้นให้
 เทียบกามชานา ผลตลกเสือกางเกงเสียใหม่มาคานชกน

ใจจึงพูดว่า เทพโศกท่านจึงไม่พูดกับข้าพเจ้าสักคำหนึ่ง
 ลูกขนจะวิ่งไป เทยกากก็มจึงว่าท่านนงเงิเสลานัก ไม่รู้หรือ
 ว่าเราเป็นคนชายไม้คาน จะเอาทนรอนทไทนมาไปเทยว
 คำชายกับท่าน อิวจุนตคกหิวเราแฉฉวพควาชพเจ้าจะ
 ไม่ออกทนให้ท่านหรือท่านจงไต่วงหนไป ข้าพเจ้าจะออกทน
 ให้ท่านทงสัน จะขอพงแรงท่านไปเป็นเพื่อนกันเทยกากก็
 จิงว่าท่านจะไต่ข้าพเจ้าออกแรงอย่างไร อิวจุนตคจิงว่า
 เชิญท่านนงลงก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะช้แรงให้ท่านทราย
 เทยกากก็มกลงอิวจุนตคจิงพควว่า ข้าพเจ้าจะเป็นคนออก
 ทนให้ท่านเป็นแรงช้ด้วยกันไปคำชาย ถ้าประโจรผู้ร้ายท่าน
 กับข้าพเจ้าช้ด้วยกันต่อสู้ของกันสิ่งของไปชาย ไต่มีกำไร
 เทาโศกท่านกับข้าพเจ้าแบ่งชนกันคนครึ่ง เทยกากก็มจิง
 ว่าถ้าอย่างนั้นจะเป็นไรมี ข้าพเจ้ารบไต่กับกการแต่ท่านน
 ไม่ยากคอก อิวจุนตคจิงว่าท่านจงกลับไปเชิญมารคา
 ของท่านมาอชยทชานข้าพเจ้าเสยให้สันกงวส เราสองคน
 จะไต่ตงหนไปคำชาย เทยกากก็มคความยินดีจิงว่าการท
 เราจะไปคำชายคงจะสำเร็จพคกันคงนั้นแล้ว อิวจุนตค
 กับเทยกากก็มกกันไต่เสพสราสันทนากนเป็นทสบาย แฉฉว
 เทยกากก็มค่านบลาวอิวจุนตค อิวจุนตคจิงกาชชวการทพค

กันไว้ เมื่อก่อนให้ท่านลม แล้วอวจนตจกเสือกางเกง
 อย่างคึกขี้สรา จักให้คนไซ้ตามไปสั่งให้เทยกากมกษาน
 เทยกากมกกลาอวจนตไปถึงบ้าน นางหมอกสฬมารดา
 เห็นเทยกากมกกลับมา แต้งตัวลวยกว่าทกวงจึงถามว่า
 เจ้าไปข้างไหนมา เทยกากมจึงเล่าความตามซึ่งไคพกบ
 อวจนต อวจนตให้เชณูมารดาไปอัยกษานอวจนต ให้
 นางหมอกสฬมารดาฟังทุกขระการ นางหมอกส ไคฟังตงน
 กมีความยินดี รบสังของ ๆ อวจนตไว้ ครนรุ่งชนเช้า
 อวจนตก็พาชาวสขคนกบเกี่ยวมารับมารดา เทยกากม
 กษาน นางหมอกสจกแ่งแต้งตัวชนเกยวคนทามไปกษาน
 อวจนตคนามายานนนำจกครนถึงบ้าน อวจนต อวจนตกบ
 เทยกากมกจึงมยกันเข้าไปในขาน นงทอนสมควร บุตร
 ภรรยาอวจนตก็มารับนางหมอกสเข้าไปข้างใน อวจนต
 จักไคและสรามาลียงกันตามสมควรอวจนตจกจึงพกบ
 เทยกากมว่า เราสของคนเป็รยบเหมอนพนองรวมขิดา
 มารดาเคยกน จะไปค้าขายด้วยกัน นองชอยถอชาวอ
 ส้งไคเทยกากมจึงวานของเคยตคพนมาชำนานู ไซ้ชวานป
 เล่าเป็นชาวอ อวจนตก็ชวนเทยกากมเข้าไปในกกเล็ก

คนเขลา อิวจนตกขอกเพลงททหนึ่ง ไท้ลวมาสอนเพลงที่สอง
 เทยกากมกตำทางเพลงททหนึ่งเสียมตสอนกนอช ๗นตก
 เทยกากมกจำไมไค้สีกเพลงเคชวอวจนตกมความชิตเคอง
 ริงบชกวา นอชหยทกนชาวคมเสยก่อนเอค พริงนงคชอย
 หกกนใหม่ สอชนายกทชกนชาวคมแลวกพากนนอน
 เทยกากมกเขานอน ในทองผนเสนผเวมาคนหนึ่ง เคนเขา
 มาในทองเรยกเทยกากมไค้ตกชน บชกวาเราจะสอนเพลง
 ขวานให้ ขวานเลมชองเราภายหน้าจะไค้ชวยผมขญ
 ไค้ไค้เป็นเจาแผนคนเจาจะไค้เป็นทชนนางผไค้ใหญ่ คนชรา
 กหยบเอาขวานชนราทาทางสอนเพลง ขวานให้เทยกากม
 หกสยสทาเทยกากมจำไค้แลวคนชรากทหายไค้เทยกากม
 กทกใจคนชนนถดถึงความผนเคกสวจะสมเสยกผวขวาน ออก
 มาชางนอกในเวลาตกไม้มมาทจะชงเอนามาไม้สาหรยนงหน
 ผก เอาเชอกผกคชองเขาชนนง ครอชมต่างมาจำ เพลง ขวาน
 ตามชงเทพารกษมาสอนให้ ในเวดาก่าสังทำทำทางรำขวาน
 ชยนน ถดงกกกชองคังคังทวนไหวไปตงเรอน อิวจนตก
 นอนหลกชอยทองชาง ในไค้ชนเสยงคังคังคังกตกใจคนชน
 ริงชอกมาทประก่าลางเคอนสว่าง อิวจนตกแลเห็นเทยกาก
 กมว่าเพลงขวานกหยคชนคชอย เห็นเทยกากมรำขวาน

แล้วคล่องกว่าเมื่อขอร้องคนก่อนให้ ขอร้องคนก่อนก็ขอร้อง
 ใจว่าเราขอร้องให้เทียบากิมสักเท่าไรก็ไม่ได้อีก คนเราเพลง
 ขวานดีกว่าเราเขินฮินมาก คิดตั้งนั้นแล้วก็เดินออกไปร้อง
 ว่านี่ร้องว่าเพลงขวานดีจริง เทียบากิมร้องว่าเพลงขวานไปได้
 ถึงสามสี่บทเพลงยังอ่อยอีกยี่สิบแปดเพลง ยังหาได้ซักซ้อม
 ไปลงไม่ พอได้ขึ้นเสียงขอร้องคนก่อนขมตกใจลงไปเสีย
 ยี่สิบแปดเพลง คงจำได้แต่สามสี่บทเพลง ขอร้องคนก่อน
 ว่าเพลงขวานของนงของตองเพยงนี้ เมื่อกกลางวันนงพดฮิน
 เพลงขวานให้นงของตองเพยงนงก็แกล้งทำไม่รู้เสีย
 เทียบากิมจึงนึกแต่ในใจว่าจะต้องลองขอร้องคนก่อน
 หนึ่งแล้วหรือ จึงพูดว่าเมื่อกกลางวันนงนงของแกล้งทำไม่รู้
 เสียเองคอกพ จึงเห็นวานฮินไม่รู้จักเพลงขวานรูปร่างลักษณะ
 อย่างนงนง ก็ยกเพลงขวานสองสามเพลง จะไม่รู้เขยวหรือ
 ขอร้องคนก่อนว่านงร้องว่าเพลงขวานดีเป็นอย่างเอก จึงว่าเพลง
 ขวานให้พดฮินสองสามบท เทียบากิมจึงตอบว่านงจะร้อง
 เพลงขวานให้พดฮิน ถึงพระสั่งเกดจำไว้ก็เห็นจะจำไม่ได้
 เทียบากิมจึงว่าพดฮินเอามาให้ของขานของจะว่าขวานให้
 พดฮิน ขอร้องคนก่อนไปเอามาเข้ามาแล้ว เทียบากิมเห็นมาก

ชอยใจ จึงว่าต่อรุ่งสว่างของพระขมาว่า ราชวาน ให้พศ สอง
 นายกจักไต่และสรามากินสนทนากันอยู่จนรุ่งสว่าง ครั้น
 สว่างแล้วเทยกากมกชนมาลงชยควยค มากพาหือไปถง
 เขาแห่งหนึ่ง เห็นมอักษรจวกรไว ทศลาชยสามตัว
 เรียกว่าเขาเล่าหยินชว เทยกากมชกมาให้หยค มากไม่
 หยคพาหือวนเวียนชยคตาชนน เทยกากมกนกอศจรรยใจ
 แลวแลเห็นอักษรสามตัวจำได้แต่ตัวหยนอักษรเศยว อักษร
 อุนหารจกไม่ ชนระนนมกระต่ายตัวหนึ่งวิ่งชอกมาทหนามา
 เทยกากมกชยมาไล่ตามกระต่ายข้ามไปสชงลกเขา กระต่าย
 กว้งหนเขาไปในถา เทยกากมกลงจากมาเขามาผกไวท
 ปากถา แลวเทยกากมถชชวานเขาไปในถา ๗ นนมค
 เทยกากมเขามอคลาคชยเดินเขาไป มอเทยกากมคลาไป
 ถูกหือผาหือหนึ่ง เทยกากมกหยบเขาหือผาชอกมานชกถา
 เกหือผาชอกคเห็นหมวกกยเลชเกราะชองวิเศยทำควยเหล็ก
 เทยกากมกเอาหมวกกยเลชเกราะใส่ตัวพชสมตัว กมความ
 ยนค ชนมากลชมายานชวจนคค ครนถงกลงจากมาเขา
 ไปหาชวจนคค เลาคความตงมคคจนชปลาย ให้พงทกประการ
 ชวจนคคไคพงคชนนกมความยนค จึงวการทเรารชคคไป

คาชายก็จวนจะถึงกำหนดก็จะไปอยู่แล้ว น้องภยพงศา
 สักขยสาขานทวเณพนของตอไปลาขหน้า จะไ้ไม่มีความ
 รงเกยงแกกนเทยถากมกเทนชอขทวย อวจนตจกโตะ
 เกรองขูขามาตงลงแฉวกสาขานทวเณพนของกน ชวจนตค
 ขายแกกวาเทยถากมสอขขเณพ เทยถากมเณนของสาขาน
 เณพนของกนแลว กจกโตะสรามมาเลยงกนเณนทสขายออยู่ มา
 ไ้สองวัน เทยถากมกชวอวจนตคให้จกเพชระพลอขไปค้ำ
 ขายชวจนตคจกขอขว่าเราคอขออกเทนไปในเวลาค้ำวันน เทย-
 ถากมจิงว่าเราจะไปค้ำขายคังไปเวลากลางวัน จะเทนไป
 กลางคณนนพระไปปล้นเซาหรือ อวจนตคจิงว่าเราจะไปเวลา
 กลางวันโจรผู้รายมีเณอนนมากมกนก็จเ็นเซา จะคองรบพุง
 กนก็จเ็นการลยยาก เทยถากมโตพงกนงออยู่ ครนเวลาพลข
 อวจนตคให้ขาวจกเทวขนไปหกเลม ให้เทยถากมไ้เกราะ
 ไ้หมวกขมาลอทวน เทยถากมจิงว่ามีไ้จะไปรบกัน เทก
 โทพริงโหนองแ่งตัวไ้เกราะควขเลา อวจนตคจิงว่ากลาง
 ทางผู้รายชกขม เราคองแ่งตัวให้มคตงแข่งแรงจิงจก
 เทยถากมกบอวจนตคคแ่งตัวขนมา ลอขาวชกขมเทวขนหก
 เลมออกจกขานไปลถึงต่ายลเซยงเซยะหลิม แลไปเ็น

จะได้ช่วยกันตปัดน เทยกากมรยค้ำอวจนตคแลวกชนมา
 ถอชวาน คุมพวกลง ไปคอบสังกคคกนทางทลิกค้ำจะ
 เกินมา

๑ พระกล่าวถึงโทษของเอี้ยหลิมอาของพระเจ้าชย-
 ขันเค็ครองเมืองเกงจวมฝีมือเข้มแข็งไม่มีผู้ใดจะต่อสู้ได้
 วนหนงออกวาราชกวรทหารทง ช่วง เข้ามาคำนบพรอม กน
 เอี้ยหลิมจึงพทว่าไม่กระบของเหล็กของเราเต็ม เราช่วย
 ปรายปรามท่านบ้ำรงแผ่นดินชย ไม่มีผู้ใดต้านทานเราได้
 ถึงสามเพลง กจทวำเป็นฝีมือเข้มแข็ง ถาทหารผู้ใดจะโคเร
 ลของฝีมือกับเราขำงกมาต้องเกิดเราหาถอโทษไม่ ขณะนั้น
 เขาเอียนเผงอาชยได้เจดส์บชำนานญถอทวนสองเล่มเป็น
 อาวธไตเป็นทงเบยหน้าชาวหนวคชาวเข้าไปคำนบเอี้ยหลิม
 แลวว่าข้าพเจาระชอลองฝีมือกับท่าน เอี้ยหลิมไคฟังคงน
 กมีความขนท ได้เกราะชนมาถอกระบของเหล็กยาวออกไป
 กลางสนาม เขาเอียนเผงถอทวนสองมือชนมาออกไปคำนบ
 เอี้ยหลิม แลวว่าท่านรงอภัยให้ข้าพเจาควยจะพลงพลาคมอ
 ไป เอี้ยหลิมจึงว่า เราได้พคไว้แล้วเราหาถอโทษท่านไม่พค
 แลวเอี้ยหลิมชขมาเข้าไป เขากระบของคเขาเอียนเผง

เขาเอียนเพลงขุดควยทวนข้อมมาเขารบกับเฮียหลิมไค้ทักเพลง
 เฮียหลิมส่ล้มมือเขาเอียนเพลงไม้ไค้ ก็ชกมาจอยห่างออกไป
 เฮียหลิมกบเขาเอียนเพลงกลงจากมา เฮียหลิมขนนงยงทวา
 ราชการ เขาเอียนเพลงก็เข้าไปค้ำขี้ เฮียหลิมจึงว่าทคน
 มีชายมากก็จริง แต่เพลงทวนของท่านก็เข็นอนมาก เรา
 จะเล่นขุดท่านขนอก ทงแต่นนมาเฮียหลิมก็มีควมพวยา-
 บาทเขาเอียนเพลง ครันข้อมมาแกล้งพาดเอาโทษเขาเอียน-
 เพลง เขียนเสี้ยสามสี่ก็ถลอลกลงเป็นไฟรแล้วไล่ขบให้ชอก
 ไปเสียบนอกเมือง ขณะนั้นเฮียหลิมทวว่าพระเจ้าชยเอียง-
 คุ้ไค้เสวยราชสมบัตินในเมืองเซียงฮาน จึงจัดให้ขตรเลี้ยง
 ทหนึ่งชอโล่ชวง ขตรเลี้ยงทสี่ชอสีเหลียงคึมเงินสี่หมก
 หมนตาลงกบเสื่อลายมังกรสามร้อยเสื่อ เข้าไปถวาย
 พระเจ้าชยเอียงท ณ เมืองเซียงฮาน โล่ชวงสีเหลียงคึมเงิน
 กบเสื่อลายมังกรออกจากเมืองเตงจิ่วไป พอลงท้ายด
 เซียงเฮียหลิม

๑ ฝ่ายเทียกาก็มีคอยลูกค้าอยู่ทางทิศตะวันออกจน
 สว่างก็ไม่เห็นใครเดินมา พวกโจรทีไปคอยก็บอกวาท่าน
 คอยอยู่จนสว่างไม่เห็นมีใครมา เชิญท่านกลับไปเสี่ยกอน

เด็ก เทียบกาก็จึงตอบว่าเราออกมาเป็นคราวแรก จะต้อง
 ให้มีชัยกลับไปจึงจะดี พอดีงานเทียบกาก็เกิดมาทางหัว
 เขาทิศตะวันออก พอแลเห็นธงยห่อโกศของเรามีคนเดินมา
 มาก เทียบกาก็จัดแจงแต่งตัวจะเข้าไปปล้น โจรที่ไป
 ค้ำยสองคนจึงบอกเทียบกาก็ว่าท่านอย่าปล้นไม่ได้ ค้ำย
 เป็นเงินของโกศของ เทียบกาก็คิดว่าเงินโกศของ
 หรือไม่ใช่เงินโกศของเราก็ไม่รู้ เราสามารถขอยืมคนแล้ว
 ไม่พอยืมใครเลย จะปล้นให้ไปนั้นไม่ได้ แล้วเทียบกาก็
 ก็ขยี้มาราชวานตรงเข้าไป จึงร้องด้วยเสียงอันดังว่า ถ้า
 ใครจะไปทางนี้ต้องเสียเงินค่าทางเสียก่อน จึงจะไปได้
 ทหารกองหน้าได้ยินดังนั้นก็วิ่งไปบอกไล่ซวงสี่เหลียง ว่า
 ยี่คนมีโจรมาสกัดทางไว้ ไ้ซวงสี่เหลียงจึงว่าประหลาด
 จริงหนอ โจรที่ไหนยังหามาสกัดทาง ในเวลากลางวัน
 เราจะค้ำยจับตัวให้จงได้ สองนายก็ขยี้มาออกหน้าทหาร
 ทั้งปวง ร้องคิดว่าโจรพวกไหนไม่รู้จักขโมยโกศของบ้าง
 เลย เทียบกาก็ไม่คอยประการใด เมื่อกษัตริย์ขึ้นไล่ซวง
 ไ้ซวงฮากวนรับ ทวนซาคสองท่อนก็ขยี้มาหนีไปสี่เหลียง
 ต้องาวถลันเข้าช่วยไล่ซวง เทียบกาก็พันด้วยวานที่หนึ่ง

ลืหลังขยงกาวชนรพจนเกมก่าตงงาวสรทานงามมอถกทง
 งาวซบมาหนไป พวถททารเห็นนายทงสองหนแล้ว กพว
 กนตกใจทงตงเงนเสยแล้ววงหนไปหมต เทยทากมกซบมา
 ไลไปไลชวงสี่เหลยงทงรองว่าทวนจะเอาเงนก็เอาเถค ขบ่า
 ท่าอนครายแก่เราเลย เทยทากมิ่งว่าพวกมิ่งเหล่านเป็น
 คนชลาต มิ่งหมายว่ากเป็นไรไม่มชอหรือ กชอเทยทากม
 เพื่อนกอกคนหนงชอชวงน กวนนกระปลอชมิ่งไปสัถกรง
 หนง วันหนามิ่งเอาเงนมาตงกชอกเถค พุกเทานนแล้วก
 ซบมากลยมา

๑ ฝ่ายไลชวงสี่เหลยงสองนายก่าตงทกโจกลว ได้
 ยนเทยทากมบอกชอพงผคไป จำได้แต่ว่าโจรทปลันเอา
 เงนไปนน ชอตนทคคนหนง ชอวกมคนหนงไลชวงสี่เหลยง
 กรยหนกลยไปเมืองเตงจิว

๑ ฝ่ายเทยทากมกลยมาตงทพวกทเอาเงนทงหนไป
 เทยทากมเห็นตงตงเรยรายอยเป็นอนมาก เทยทากมกเอา
 ชวานพนตง ๆ แดกออกเงนกรวอออกมา พอชวงนคคมาตง
 กตงให้พวกโจรชเงนและเสอใส่เกวยนทงทกเล่ม พาเทย-
 ทากมกลยชนไปบนเขา ชวงนคคเทยทากมมีความชนคเป็น

อนมาก พักอยู่จนเวลายามเย็นก็ชวนของชอกจากที่อยู่เอาไฟ
เผาที่อยู่เสีย ชนเงินกลับไปบ้านในเวลากลางคืน ครั้นถึง
บ้านก็เอาทางสวนออกไม้ ชักหลุมฝังเงินลับหกหมื่นค่าลง
ไว้มืดซัดแล้ว ครั้นรุ่งขึ้นเขาอวจนตกเทียบากิมก็ให้คนใช้
ไปนิมนต์หลวงจีนยี่สิบสองคนมาที่บ้าน จักเคืองแฉให้หลวง
จีนฉิน สวคมนตรีเป็นการทำบุญบ้านสี่สิบเก้าวัน แต่เทียบากิ
มนันอวจนตกก็ให้ชอนทวอยู่เสียในท้อง ไม่ให้ไปเที่ยวข้าง
ไหน

๑ ฝ่ายโล่ชวงลีเหลียงหนีไปตั้งเมืองเตงจิ๋วเข้าไป
หาเอี้ยหลิม เอี้ยหลิมแลเห็นก็ตกใจจึงถามทหารทั้งสอง
นายว่าเหตุใดเจ้าจึงกลับมา โล่ชวงลีเหลียงก็เล่าความตาม
ซึ่งคุมเงินยกยี่สิบสองคน ไปตั้งค่ายดเชียงเอี้ยหลิม พวกโจร
ชอกมาปล้นเอาเงินยกยี่สิบสองคนไปหมด ให้เอี้ยหลิมฟัง
แก้ทันจนปล่ายทุกประการ เอี้ยหลิมก็ฟังดังนั้นก็มีความ
โกรธสี่เหลียงโล่ชวงยิ่งนัก จึงว่าเจ้าทั้งสองหาใดเอาใจใส่
ตรวจตรารักษาให้ก็ไม่ จึงให้โจรปล้นเอาเงินยกยี่สิบสองคน
ไปได้ จึงสั่งให้ทหารเอาตัวโล่ชวงลีเหลียงไปฆ่าเสีย ทหาร
ก็ยกตัวโล่ชวงลีเหลียงมามีมือพลัดหลังไว้ โล่ชวงลีเหลียง

น น จงเรียกว่าแขวงชวตงกโค

๐ ฝ่ายชอเทกเจ้าเมืองเล็กเซบกย รินหนังสือเจ้า

เมืองชวตงแล้ว จึงท้าวชวนเกยนอญเลยมเหมงเข้ามา

ชอเทกจึงชอกว่าเมื่อเคชนทกนรมเจกค้ำ มนุรายชอกนทก

อวกมปลันเงินของโกชวอของเซยหลิม ททายลเซียงเซย

หลิมไป เจ้าทงตองไปจับทวให้โต ในเคชนหนง ถาจยไม่โต

เราจะเอาโทษกยเจ้าตามอาญา แล้วส่งขายอาญาสัทธให้ชวน

เกยนอญ เลยมเหมงกคานขรบเอาขายอาญาสัทธของเจ้า

เมืองคานขลาพาพวกกองจรบมรายสลับคน ไปเทยวสยเสาะ

จรบมรายกไม่โต ครอบกำหนดเคชนหนง กไม่โตควมรายน

กลับมาแจ้งความกยชอเทก ชอเทกกเขยนชวนเกยนอญ

เลยมเหมงคนละสามสยท กำหนดให้ไปสยจรบมรายอกลย

สองวัน ถ้าไม่โตจะเอาควเขยนอกลสยท สองนายกคานขลา

ออกไปจ้งปรกษากบพวกกองจรบว่า ชะรอยโจรสองคนทปลัน

เงินหลวงจะเป็นคนเคินทางมาหาไซ้ชาวเมืองนี้ไม่ ปลันโต

เงินแล้วกพากนไปเสย จะให้พวกเราไปจับเอาควทไทนจะ

โต ปรกระหนงพวกโจรสทไทนจะบอกชอกตามจริง กยอม

แกลงบอกชอเสยอย่างอนทหาให้จริงไม่ ถาเจ้าเมืองจะเอา

โทษแล้วพวกเราก็ตองตาย ชวนเกยนอขจึงว่าเราเห็นอบาย
 อย้อย่างหนึ่ง ถ้าครบกกำหนดแล้วเราไปตามจับพวกโจร
 ตามจับพวกโจรไม่กลับมากคอยให้พนักำหนดแล้ว เราจึง
 อดขไปหาเจ้าเมือง ถ้าเจ้าเมืองถามเรา เราจึงคอยแจ้งว่า
 ไปหาชินชก โขจึงโตซาไป ชวนเกยนอขเลยมเหมงพทกัน
 แล้ววกคัมพรวกพวกแยกย้ายกันไป เทยวดขจับฝรายก็ไม่ได
 ครนพนักำหนดกพากันไปหาซอเตก ซอเตกจึงถามว่า
 งทางสองไปจับฝรายโคหรือไม่ได เหตุโตจึงมาเกินกำหนด
 ไป ชวนเกยนอขจึงบอกว่ ซาพเจ้าไปหาชินชก โขให้มา
 ซอบจับฝราย ชินชก โขก็ไปยอมมา เพราะฉะนั้นซาพเจ้า
 จึงโตมากแจ้งความกขพนักำหนดไป ซอเตกกจะเขยน
 ชวนเกยนอขกขเลยมเหมง ชวนเกยนอขกขเลยมเหมงจึงว่า
 ดงท่านจะเขยนซาพเจ้ากตายเปล่า ทั่วฝรายทั้งสองคนน
 เป็นฝรายมาแตกเมืองอน จะให้ซาพเจ้าไปจับทีไหนจะได ถ้า
 จะจับทั่วฝรายให้ โตทองไปหาทวชินชก โขมาช่วย จึงจะได
 โตใจฝรายอยที่ทวบลโต ชินชก โขก็กรอกขยอมก ซอเตก
 โตพทกนจึงว่า ชินชก โขเขยนายทหารอย ในทงเขย
 เจ้าเมืองโตเซงโตทไหนจะยอมมาจับฝรายกขเรา ถ้าเราจะ

มณฑลฮกไปหาทวชนชกโยมา กเกรงทงเขยจะมความ
 ชกเคองเรา สวณเกยนอยจงวากกรงนชาพเจ้าเห็นว่าท่าน
 ต้องไปหาทงเขยเจ้าเมืองไทเฮงไทเองจึงจะไ้ทวชนชกโย
 มาช่วยรบผราย ซอชเตกกเห็นควย จึงจัดแจงแต่งทวชนมา
 ออกจากเมืองไปหาทงเขยเจ้าเมืองไทเฮงไท ครั้นถึงบอก
 กยทหารเผ่าประทวว่าจะขอเซกไปค่านบทงเขย ทหารกเขาไป
 บอกกยทงเขย ทงเขยรเกอนญาตไทเขามา ทหารกออกไป
 พาทวชชอเตกเขาไปข้างใน ซอชเตกกคกเขาลงค่านบ
 ทงเขยตามลมคอรแลวจงวา ชาพเจ้าซอซอเตกเจ้าเมือง
 เลกเซยยกยเขามาค่านบท่าน ทงเขยจงวาท่านมากคแลวเรา
 คคระให้คนไปหาทวท่านมาถาม ทวขเรองความจับทวผราย
 ททาบลเซยงเฮยระหลมไคหรือไมไค บคนทวนมาหาเราด้วย
 ฐระอย่างไค ซอชเตกจงแจ้งวา ชาพเจ้ามาหาท่านควยเรอง
 ผรายรายน ชาพเจ้าสยเสาะจับทวกหาไคไม ชาพเจ้าทวราย
 ว่าทหารของท่านซอชชกโย แต่ก่อนเคยรูกกยชาพเจ้า
 ไมว่าผรายชยททาบล ไคชชกโยก็จับทวมาไคหมค ชาพเจ้า
 มาหาท่านกรงนจะ ไคระขอทวชนชกโยไปช่วยจับผราย ถ้าไค
 ทวผรายมาแล้ว จึงจะให้ชชกโยมารับราชการอยู่กับท่าน

ตามเดิม ทั้งเบาะ ไทพังตงนบก ไกรฉงรองทวาคว่า ทหาร
 ของเราจะให้เขาไปจับผู้ร้ายนั้นไม่ได้ ช้ออแตกตกใจ
 ตกเขาลงคำนับพทว่า ถ้าท่านไม่ไปรคไทชินชกไปทหาร
 ของท่านไปช่วยข้าพเจ้าจับผู้ร้ายแล้ว สักแล้วแก่ท่านจะ
 ไปรค ขอท่านอย่าไคมความชคเคองข้าพเจ้าเลย กำหนด
 ของข้าพเจ้ารชยวนจับตัวผู้ร้ายไม่ได้ ก็จะต้องเนรเทศไป
 อยู่เขาเนยหล้า ตามอาญาโกชวอของเขยหลม ถึงควของ
 ท่านกห้ามความสขไม่ ขอให้ท่านตรกครองคไทจงหนัก
 กอน ชงท่านหวงทหารคนหนึ่งไว้ ก็จะมีเหตุการณทไม
 สสมควรจะเป็นชนไคเปล้า ๆ ทั้งเบาะ ไทพังตงนบกคล้าย
 ความชคเคอง เห็นควยตามค้ำช้ออแตกพททกัประการ
 ทั้งเบาะรคเรียกชนชกไปเขามาแล้วสงว่า บคนช้ออแตกจะ
 ชอควเจ้าไปจับผู้ร้าย ถ้าเจ้าไปจับผู้ร้ายเสร็จการแล้วเจ้าจง
 กลับมาอยู่บริวารชการค้อไป ช้ออแตกจึงพทกกับทั้งเบาะว่า
 ชงท่านไปรคไทชินชกไปไปช่วยข้าพเจ้าจับผู้ร้ายนั้นขณคณ
 เป็นทสคแล้ว ถ้าชนชกไปบริวารชการจับผู้ร้ายตามค้ำสง
 ของท่าน ข้าพเจ้าจะกำหนดขงคยขณชชประการคคข้าพเจ้า
 จะทำโทษชนชกไปตามความผิด ขอท่านอย่าไคมความโกรธ

เคของซาฟเจ้า ทัวซาฟเจ้าก็หมายจะพึ่งทานต่อไป ทงเขย
 ริงกาชบสังชนชกโย้ว เจ้าไปจับฝรายครรงนตองหมนเอา
 ใจใส่ตรวจตราให้ถวนถอยาใหม่ความผิดโต ถ้าเสร็จการ
 จับโตคัวฝรายมา เราะตั้งแต่งใหม่ศคคกคชนอก ชนชกโย้ว
 ชกทงเขยจะไม่โตกยอมไปจับฝรายกบชอชเตก ชอชเตกกย
 ชนชกโย้วกคานขลาทงเขยไปเมืองเล็กเซชกย ครนถงเมือง
 เล็กเซชกยแล้วชอชเตกจงสังชนชกโย้วว่า ท่านเขนทหาร
 ของทงเขยให้มาช่วยเราจับฝราย ท่านคงอยู่ในยงคย
 ขัญชาเรา ถ้าจับฝรายไม่โตตามกำหนดของเรากะเอาโทษ
 ท่าน ชนชกโย้วจึงตอบว่า การจับฝรายนน ถ้าซาฟเจ้าสยจับ
 ทัวฝราย ในแขวงเมืองนี้ไม่โตกจะตองสยเสาะคคตามต่อไป
 ในแขวงเมืองอน ขอท่านกำหนดควนให้ชา ๆ สกทนอย ชอช-
 เตกจงกำหนดให้ชนชกโย้วไปจับฝราย ในกงเคอน ถ้ามิโตคัว
 ฝรายเราะเอาโทษแก่ท่าน แล้วส่งย้ายให้ชนชกโย้ว ชนชกโย้ว
 กคานขรบเอาขายลาชอชเตกไป ถึงข้างนอกชนชกโย้วประ
 ชวนเกยนอย เลยมเหมงทงสองนายชนชกโย้วจึงพคว่า ท่าน
 ทงสองหามสตบญญาความคคทระจับฝรายไม่ กลยเอาชช
 เรามาเสนอแก่ชอชเตกจนเรากองมาจับฝราย ชวนเกยนอย

ไม่ไต่ปล้นมานานแล้ว ชินชกไปเห็นในขลุ่ยชกคิดว่า
 อวรกตไต่ปล้นมานานแล้ว เห็นระเียน เฮงแบ็กตั้ง
 ชกกเขียน หลยกย พวกเขาเซวชวชวมาปล้นเขาไปเียน
 แนน จึงแกกลงปล้อมขอเสียงเสยชชชกโยกคานยลาเคยน-
 หลงสิ้นไปเขาเซวชวชว ครนถงเฮงแบ็กทงหลยกย ชกก-
 เียน ก็ออกมาตอยรบชชชกไปเขาไปข้างโน แล้วเฮงแบ็กตั้ง
 จึงพูดว่า ตงแตพจากนองไปยหนงแล้ว นองคิดว่าจะไป
 บ้านเคยนหลงสิ้นคคขลุ่ยชกน ไต่เงนทองยงจะไต่ไปช่วย
 แซยคมารดาของพย้าง บงเฮยให้พมาทน พมชระอยยงไร
 ขอกนอง ให้ทรายทวย ชินชกไปจึงตอยว่าการชนอยพค
 เดยจงเลาคความคตมชงมผรายปล้นเงนของโกชวออง ท
 ตำบลเซยงเฮยระหลมโจรชอกนคคชวกม เจาเมองเล็ก-
 เซยกยให้มาจขมผรายให้เฮงแบ็ก จพงแตคคจนปลายทกประ
 การ พคาคควาพวคชองนองพากนไปปล้นแกกลงบอชอเสยง
 ให้คคไปจึงไต่มาถามค เฮงแบ็กตั้งจึงพูดว่าพวคชองนองแก
 กอน ๆ มากไต่ไม่เคยปล้นเงนหลวงเลย ถ้าจะปล้นเงนหลวง
 แล้วทาคองไปถงตำบลเซยงเฮยระหลมไม คอยปล้นทเขา
 เซวชวชว ก็คงจะไต่ทาคองให้เห็นคเห็นอยไปไกลไม

หลุยยกยวงว นองทราบออยควยคางลเซียงเฮียงหลิมเป็นท
 ของอวจนคตคปตนอยเนองนคย นองไคย็นช่าววาชวจนคตค
 ไคเพอนใหม่คนหนึ่งไมเกยปลันไควเลย ครนไปปลันเงิน
 หลวงนกวาเหมอนรบคักจงบถคชอเสียงไหเซาร เงินหลวง
 รายนชระรอยพวกอวจนคตคระปลันเอาไปเนนเนน ผคคเงิน
 หลวงไปเวลาถปลันมคความกลวงจงพงชอผคไป ชกคเฮย
 จงพคกบหลุยยกยวงว นองพคคตงนไมผคเลย พวกเราไม
 เกยชอกชอเสียงชองควไหเซาร แลวชกคเฮยนพคกยชน-
 ชกไซเวา พไปตามอวจนคตคคตงระริ ชนชกไซไมคความยนค
 สกมนายกจคไคระสรามมาเลียงชนชกไซแลว ชนชกไซกต
 เฮงเนกตง หลุยยกย ชกคเฮยน ออกจากเขาเซยวชวชว
 ไปชนมำกลยชระไปบ้านอวจนคต ชนชกไซเคนไซหลายวัน
 ดงบ้านอวจนคต ฅบ้านยเหยนจง ไคย็นเสียงกลองระฆัง
 ชนชกไซเงยหนาชนคเห็นทงลือยคคอยวำ บ้านอวจนคต
 ทำบุญมาแคเคอนหกแรมเจ็ดค้ำ ชนชกไซจงคควำอวจนคต
 ทำบุญมาแคเคอนหกแรมเจ็ดค้ำท ไหนจะไปปลันเงินหลวง
 ทคางล เซียงเฮียงหลิมคคจะไปตามอวจนคต ชนชกไซเห็น
 ทงลือทประค ขอกวณเวลาทำบุญอยู่ทำมคความ สงสัยไม

ชินชกไปก็เลยขี่ม้าคักทางไปเมืองเตงจิ๋ว ครั้นถึงก็เข้าไป
ในเมือง

๑ ฝ่ายพวกกองจับผู้ร้าย เห็นชินชกไปรูปพรรณ
ใหญ่โตแข็งแรงตะพายกระบองทองแดงมาด้วย ก็พากันมี
ความสงสัยพากันสรวกครอยตามชินชกไป

๑ ฝ่ายชินชกไปไปถึงโรงเคียมก็ลงจากม้า เข้าไป
เรียกเจ้าของโรงเคียมให้ตักสุรามาให้ แล้วจึงสั่งให้
เสงเซียวจกทลขบแห่งหนึ่งให้เราไปนั่งกินสุราให้สบาย
เสงเซียวจึงบอกชินชกไปว่า ท่านระหาคทลขบขึ้นไปเสพลสุรา
เสียบบนเหลาส่ง จึงจะเย็นทลขบ ชินชกไปก็ฝากม้ากับ
เสงเซียว แล้วก็ขึ้นไปนั่งเสพลสุราย่นบนเหลา พวกกองจับ
ทลขบครอยตามชินชกไปมา จึงกวักมือเรียกเสงเซียวออกไป
ทนอกโรงแล้วพูดว่า เราเห็นคนขึ้นไปบนเหลาส่งนนักริยา
คเหมือนโจรปล้นเงินหลวงไป ท่านจงขึ้นไปพักใต้ตามจับ
เงินอนเงาคักกระไตขอพรอ เสงเซียวก็ฟังคถนนักขึ้นไปบน
เหลาทชชินชกไป ชินชกไปจึงตามเสงเซียวว่า ผู้ร้ายปล้น
เงินหลวงทคาคบลเสียงเฮือะเหลม ทเมืองนเขาตรวจจับคนแข่ง
มรวงหรือไม เสงเซียวจึงตอบว่าทเมืองนเขาตรวจจับผู้ร้าย

กวักขันแข่งแรงนัก ชนชกไข่โตพึ่งตงนนสหนากสลดตง
 คว้ามีความทักขอยด้วยชนชกไข่นนจับมรรายหาได้ไม่ จึงสั่ง
 เฮงเซียวว่า เจ้าจง จักอาหารมาให้เรากันโดยเร็วเราจรรย
 ไป เฮงเซียวยกกลบสองไปชอกกัยพวกกองจับ ตามซึ่งเห็น
 กรีธาของชายคนนั้นทุกประการ ชนชกไข่นนเร่งเข้าพเจ้า
 ให้จักอาหารมาให้กันโดยเร็วแล้วจรรยไป พวกกองจับโต
 พงเฮงเซียวพดตงนน จึงคอบเฮงเซียวว่า เราคกรยา
 ชายฉนนมกรของ สันเป็นอาวอไม่ห่างตัวเลยจรรยจรรเป็น
 คนมีผลมอเราจรรคองไปชอกโกชวออง ให้ทหารมีผลมอมา
 ล้อมจับ แล้วพวกกองจับก็ ไปชอกเฮยหลิมทุกประการ
 เฮยหลิมจึงสั่งให้ทหารไปกับพวกกองจับ ครั้นพวกทหารมา
 ถึงปากนลอมโรงเกยมเฮงเซียวแล้วจึงร้องว่า ฮ้ายโจร
 ทอขบนเหลาให้เร่งลงมาให้เรามีคเสียโดยค ฮ้ายคองให้
 เขาไปจับมกตเลยชนชกไข่โตยนตงนน กฉอกกรของสอง
 มอเค้นชอกมาหาพวกกองจับว่า วันนเราเข้ามาอยู่ในกรง
 แล้ว พวกท่านทั้งปวงอย่าว่านวายไปเลยเราจรรไปหาโกชวออง
 เอง พวกกองจับก็มคตวชนชกไข่โตไปให้โกชวอองครั้นชน-
 ชกไข่โตเขาไปลงเฮยหลิมคคูกเขาลงคานบเฮยหลิมแล้วก

หมอบนงอ้อย เอ่ยหลมจึงพูดว่า รบร่าจ้งชายคนนั้นล่าสัตว์
 แข็งแรงหน้าทจะ เป็นโจรผู้ร้าย จึงให้ทหารคุมตัวมาให้ ใกล้
 ชนชกไปจึงพูดว่า ข้าพเจ้าหาได้เป็นโจรผู้ร้ายไม่ ข้าพเจ้าอยู่
 เมืองชวทงเล็ก เชื่อกุศชอชนชกไป เป็นนายกองจับผู้ร้ายของ
 ชอชเตก ให้เที่ยวตรวจจับผู้ร้ายภักุณเงินหลวงค้ายลเซียง
 เอ่ยหลม ข้าพเจ้าจะเขามาบ้านของท่าน เอ่ยหลมได้ฟังคัง
 นนทกวาดเอาพวกกองจับว่าเหตุใดเจ้าจึงไปจับชนชกไป
 เป็นกองจับของชอชเตกเจ้าเมืองเล็กเซียงกุกมา พวกกองจับ
 ตกเขาลงบ้านแห่งกบเอ่ยหลมว่าเมื่อข้าพเจ้าไปจับชนชกไป
 ชนชกไปบอกกับข้าพเจ้าว่าเป็นโจร ข้าพเจ้าจึงไปจับตัวชน
 ชกไปมาให้ท่าน โล้ชวงจึงตกเขาลงบ้านเอ่ยหลมแล้ว
 พูดว่า โจรที่ปล้นเงินหลวงนั้นหน้าเขวพินเขย่นรูปร่างน่า
 กลัว ข้าพเจ้าพิเคราะห์หาใช่ชนชกไปคนนั้นเป็นโจรปล้นเงิน
 หลวงไม่ เอ่ยหลมได้ฟังคังนนทถามชนชกไปว่า เมื่อกองจับ
 ไปจับตัวเจ้าเหตุใดเจ้าจึงบอกว่าตัวเจ้าเป็นโจร เจ้าหาบอก
 ตามตรงไม่ชนชกไปจึงตอบว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่บอกคังนนท
 หมายของทข้าพเจ้าจะมาบ้านของท่านได้ไม่ เอ่ยหลมได้ฟังคัง
 นนทถามชนชกไปว่าเจ้ามีอายุได้เท่าใด ชนชกไปตอบว่า

เกราะและทวนออกมาแล้วพูดว่า หมวกกบเสื้อเกราะทวน
 เล่มนี้ เมื่อครั้งเราไปตีเมืองซ้อจิวมาชนอตกย เราจึงได้
 หมวกกบเสื้อเกราะทองคำกับทวนเล่มหนึ่งไว้ บัดนี้เราจะ
 ให้นำเข้าใส่ไว้กระของให้เราก่อน ชินชกไปก็คำนับรับเอาเสื้อ
 เกราะมาใส่แล้วมีความยินดีเป็นอันมาก เพราะได้ของเก่า
 ของบิดามา แล้วคิดแค้นเอี้ยหลิมจะใคร่เข้าตีศิริมแก่แค้น
 แทนบิดาให้จงได้ แต่มาคิดเห็นว่า เราเข้ามาอยู่แต่ผู้เดียวจะ
 ลงมือเข้าก่กบจะไปไม่ตลอด คิดแล้วจึงแจ้งใจกราบกระของ
 ราชำทำทาง ให้เอี้ยหลิมคุมแก้วคล่องว่องไวคุมมังกกรทองลง
 เล่นนำ ชินชกไปรับเพลงกระของให้เอี้ยหลิมคิดได้หกสิบห้า
 ทำ แล้วจึงยกเข้าไปคำนับเอี้ยหลิม เอี้ยหลิมมีความชอบใจ
 จึงถามชินชกไปว่า อาวุธอันเจ้าถนัดสิ่งใดบ้าง ชินชกไปจึง
 บอกว่าข้าพเจ้าถนัดเพลงทวนอยู่บ้าง เอี้ยหลิมก็ฟังดังนั้น
 จึงว่าซึ่งเจ้าถนัดเพลงทวนนั้น เรามีความยินดีเป็นอันมาก
 ด้วยตัวของเราก่อนก็เพลงทวนเหมือนกัน บัดนี้เราขอรางวัล
 แล้วจึงได้ถอกระของขาวเป็นอาวุธพดทั้งนั้นแล้วจึงให้คนใช้
 หมายทวนของชินอหนักแปดสิบสองซึ่งมาให้ชินชกไป ชินชก
 ไป ก็อุกษรทการทวนมว่า ชกหูเบงกุนชินอ ชินชกไป

ตกรว่าทวนเล่มนี้เป็นของ ๆ บิดาชั้นชกโยไ้เป็นแน่ ก็มีความ
 เศร้าโศกคิดถึงบิดาอยู่แต่ในใจจับทวนเข้าแล้วขยิบจะแทง
 เขยแหลมแล้วสะกดใจไว้สอนตัวเองว่า อย่าใจเร็ว ๆ จะ
 เสียทวนพวกมันมากทั้งอยู่ในเมืองมันช่วย วันข้างหน้า
 ยังไปส่งสอนตัวเองตงน แล้วชั้นชกโยไ้ก็รำเพลงทวน
 ให้เขยแหลมได้ทำนอง เขยแหลมก็ห้ามให้ชั้นชกโยไ้หยุด
 ไว้ก่อนชั้นชกโยไ้ก็หยุดขยับเขยแหลมจึงถามชั้นชกโยไ้ว่า เหตุใด
 ท่านจึงรำเพลงทวนของพ่อเกเซียว ชั้นชกโยไ้จึงตอบว่า ครั้น
 ก่อนข้าพเจ้าออกไปเมืองเขยนชวสี พ่อข้าพเจ้าไปลง
 กเห็นพ่อโงยเจ้าเมืองว่าเพลงทวนอยู่ที่สนาม ข้าพเจ้าเห็น
 ก็จำไว้ได้เขยแหลมก็ให้ชั้นชกโยไ้รำเพลงทวน ไปได้สามสี่
 หกท่า ชั้นชกโยไ้หาไ้รำเพลงทวนช่วยเขยเกเซียวไม่เพราะ
 พ่อเส่งขีคยังไว้หาบอกให้ชั้นชกโยไ้ไป ครั้นชั้นชกโยไ้รำเพลง
 ทวนแล้วเข้าไปค่านเขยแหลม เขยแหลมเห็นชั้นชกโยไ้มี
 ผมอเข้มแข็งก็มีความรักใคร่ จึงให้ทวนยกเสื่อเกราะและ
 หมวกวางไว้ให้ชั้นชกโยไ้ เขยแหลมจึงว่ากขชั้นชกโยไ้ว่าคน
 อายเราไ้คงหกสยบแล้วห้ามขจรไม่ มีแต่ขจรเดียงสยบ
 สองคน ก็ห้ามผมอเหมือนเจ้าไม่ ขยคนเราจะเอาเจ้าเขน

กยท่านสักขอย่างหนึ่ง ขอให้ท่านเลือนกำหนด ทระโห้เจ้า
 เมืองกรมการเมืองชวตงรับผุราย ทปลนเงินหลวง ให้ได้
 ในร้อยวันขอให้กำหนดเลือนเวลาออกไปอีก จะได้ไปตาม
 รับผุรายให้จงได้เชยหลมจึงว่าเอาเถิดเราจะเลือนกำหนดให้
 มเวลาออกไปอีกกว่าร้อยวัน ให้เจ้าเมืองกรมการเมือง
 ชวตงรับผุรายปลนเงินหลวง ซึ่งเราขอมใหม่เวลาเลือนชอก
 ไปชอกก็เพราะเห็นแก่เจ้า ชินชกไ้ก็มีความยินดี จึงคำ
 นยลาเชยหลม จะกลับไปรับมารดาเมืองชวตงเชยหลม
 อนุญาตให้ชินชกไ้ไป ชินชกไ้ชอกจากเมืองเตงจิวรับ
 ขยมาไปทงกลางวงกลางคนจนถึงบ้านชินชกไ้ ณเมือง
 เล็กเชยยกยแล้ว ชินชกไ้ก็เพิกเฉยเสียหากกลับไปหาเชย-
 หลมไม่จนพนกำหนดสัญญาไว้เดือนหนึ่ง

๑ ฝ่ายเชยหลมทอยชินชกไ้ข้อย ว่าจะพามารดา
 มาเมืองเตงจิวตามกำหนดก็หายไป จึงมีความซัดเคองเป็น
 ชินมาก จึงให้ทหารถอชิงฮาชญาสิทธิ์ไปเร่งให้เจ้าเมือง-
 เล็กเชยยกย เขาตัวชินชกไ้มาเป็นนายกองรับผุรายปลนเงิน
 หลวงให้ไ้ไ้ควมาโดยเร็ว เจ้าเมืองเล็กเชยยกยกหาตัว
 ชินชกไ้เข้ามาว่า เกินกำหนดแล้ว เจ้าชวตงรับผุรายปลน

เงินหลวงหาได้ไม่ ก็ให้ทหารเขมรขึ้นชักใบเสียสามสิบ
 แลวส่งให้ชนชกใบไปสับขยัมรายทีปล้นเงินหลวงให้โคตัว
 หนึ่ง ชนชกใบก็เกิดความเจ็บปวดกัแข็งใจคำนับลาเจ้าเมของ
 ออกไปเที่ยวลี้ภัยเสาะที่คตามต่อไป

๑ ฝ่ายเซ่งเบ็กตง ชกกเอียน หลยกย อยู่ค้าปล
 เขาเซียวฮวฮวเซ่งเบ็กตงจึงพตกับหลยกย ชกกเอียนว่า
 กล้วยमार คาของ ชนชก ใบไฟเราจะทำแซยิดเคอนเกำแรม
 แปกคำ ยคนจนจะฉงกำหนดอยู่แล้วเราจะต้องไปหาพ
 เคียนหลงสัน ชวนเพื่อนฝงไปช่วยमारคาชนชกใบทำงาน
 แซยิดให้ทนกำหนด จึงกำหนดคนคนกนชกกเอียน หลยกย
 ว่าชกสามวัน หนึ่งของออกจากเขาเซียวฮวฮว พยพทขาน
 มารคาชนชกใบตามกำหนด เซ่งเบ็กตงก็เดินออกจากเขา
 เซียวฮวฮวไปขานเคียนหลงสัน ณ ขานบเฮียนจงแขวงเมอง
 ไลจิว ครนฉงจึงเข้าไปหาเคียนหลงสัน เคียนหลงสันก็ค่อน
 วยเซ่งเบ็กตง หนึ่งทีตามสมควร แล้วเคียนหลงสันจึงถาม
 เซ่งเบ็กตงว่า นองมาหาพด้วยอะไรสิ่งใด เซ่งเบ็กตงจึงคอบว่า
 กล้วยเคอนเกำแรมแปกคำเช่นวัน แซยิดของमारคา ชนชกใบ

ข้าพเจ้าจะมาชวนพี่ไปช่วยงานแซยิตमारताчинชกโบ้ท่านจะ
 เห็นประการใด เคยนหลังสิ้นจึงว่าพไม่ทราบเลยว่ามีมารดา
 ชินชกโบ้ทำแซยิต ถ้าอย่างนั้นเราขอขำทำไม เราขอ
 พากันไปโดยเร็วเถิด เคยนหลังสิ้นกับขอกตามบรรดาเพื่อน
 ฝูงให้ไปช่วยงานแซยิตमारताчинชกโบ้ กำหนดเคอนเกา
 ชินสับสาคาพร้อมกันที่ประตูตงหมงเมืองชหน้าช คนใช้
 แยกย้ายกันไปขอกพวกเพชชของเคยนหลังสิ้นทั้งสี่แล้ว
 เคยนหลังสิ้นกับเสง เขกคง เทรยมข้าวของพาย่าวไพโรช
 จากยานยเฮนจึงไป ชณนตามบรรดาพรรคพวกเคยน
 หลังสิ้นรกาหนคของเคยนหลังสิ้นแล้ว ก็พากันไปคอบขยที่
 ประตูตงหมงเมืองชหน้าชทุกคน

๑ ฝ่ายพ่อโงยเจ้าเมืองชชก เวลาวันหนึ่งนงพค
 อยกบภรรยานางชนสชหยนจึงพคกยพชโงยว่า ข้าพเจ้า
 จะพคกยทานสักคาคาหนง ท่านจะเห็นด้วยหรือไม่เห็น พ่อโงย
 จึงว่าเราจงขอกกยเราให้แจงเถิด นางชนสชหยนจึงว่า
 เคอนเกาแรมแปคค้ำเขนวงงานแซยิตของพัลโรโกข้าพเจ้า
 มารดาชินชกโบ้ ข้าพเจ้ากจคแจงสังขงทจะไปช่วยงาน
 แซยิตไว้พร้อมแล้วจะให้พ่อเสงคุมสังขงไปช่วย ท่านจะ

เห็นประการใด พื่อโงยโตพงตง นนกกเห็น ชอบด้วยครน
 เวลารุ่งเช้า ตามยรรคาพวงนายทหารในเมียงชอชกชังเบิน
 เพื่อนของชินชกไป คือเตยกงกน ชอโตไทไหน แปรเขียนเทอ
 อวยชัหลา อวยชับก นาเอยมแสง ชกเขียนเทารวมเจ็ดนาย
 กิจตแวงสังชงไปงานแชนยิตมารคาชองชินชกไป นายทหาร
 ทงเจ็ดคักพากันไปหาพื่อแสง ขอให้พื่อแสงพาไปค้วย พื่อแสง
 กุมความยินดีเขาไปแจ้งกับขตาชอนนายทหารทงเจ็ดคนายไป
 ค้วย พื่อโงยก็ยอมอนุญาตให้ไป พื่อแสงก็ค้ำนบัลลาพื่อโงย
 ผุดคว นางชนลัษัทยนผมารคารขสังชองกับนายทหารทง
 เจ็ดออกกรากเมืองชอชกไป

๑ ฝ่ายซาเฉียวอยู่เมืองไท้ทราขว่า โกลั้ระถึง
 กำหนดวงนแชนยิตมารคาชินชกไป ซาเฉียวก็เขาไปแจ้งความ
 ถงกงกลลเขียน ถงกงกลลเขียน จิตโตของค้ำพนค้ำตงเงิน
 หมั้นค้ำตง ให้ซาเฉียวคัมไปช่วยงานแชนยิตมารคาชินชกไป
 ซาเฉียวก็ค้ำนบัลลวกลลเขียน คุมเงินทองชอกกรากเมืองไท้
 หงวนไป

๑ ฝ่ายหลยกษชกเขียนประกษากนว่า เราทงสอง
 ก็ไม่มีเงินทองจะไปช่วยงานแชนยิตมารคาชินชกไป เราม

แก่ไคมขบไชยหนึ่ง ไทมาเมื่อครั้งเข้าไปทำงานเซียวมึใน
 เมืองเซียงอาน และศกคานยอมเงินเคียนหลังสิ้นชกข้างเล็ก
 น้อยช่วยงานแซยิตมารดาซนชกไซ่ก็คชขแล้ว สองนายก็ชวน
 กันออกจากเขาเซียวชวชว สองนายเดินมาใกล้แดนเมือง
 ชวทางเหนือเพื่อเสงกขพวกแปดคนหลายสิ่งของเคินมา หลยภย
 ชกคเคียนเห็นจึงปรักษากันว่า เราหากต้องไปขมเงินเคียน
 หลังสิ้นไม่เราคคปลันเขาเงินของพวกนคคคงไคไปช่วยงาน
 แซยิตมารดาซนชกไซ่ ชกคเคียนก็ขมมาราชวานตรงเข้าไป
 เพื่อเสงเห็นตงนคหวเราว่า กลางวันคขงมโจรมาปลันค
 ให้เคยงกนคขพวกทหลายสิ่งของหกนายถอยลงไปข้างหลัง
 แล้วเพื่อเสงร้องควาคคขเสยงอินตงว่า อ้ายพวกโจรม
 จะมาเอาอะไรชกคเคียนกคมีความคกใจครนควมขย จึงร้อง
 คขไปว่ากจะเอาสิ่งของ ๆ มงให้ไค เพื่อเสงจึงคขว่า
 เราจะถามเพอนของเราคคคองระให้สิ่งของกขใจา ชกค
 เคียนจึงถามว่าเพอนของเจ้าคขทไหน เพื่อเสงจึงยกทวนเขน
 ไคควานแหละเพอนของเรา ชกคเคียนกคมีความโกรชขมมา
 เขาเขาชวานพัน เพื่อเสงเขาทวนขคชวานของชกคเคียนเสย
 ชกคเคียนทานกาดงไมไคชวางคคออกไปเพื่อเสงชกคระของสัน

ออกตลกตลกคอกทหนึ่ง ชักกเขียนกขยมาหนไป หลยกย
 เห็นกงนน กขยมารากรระของสนลของมอเขามาตพื่อเสง
 พื่อเสง เอาทวนบักกระของของหลยกยเสย แล้วชกกระของ-
 สนนตลกตลกหลยกยทหนึ่งเจบปวตถงสาทศควมมาหนไป
 พวกขาวชงหลยกยชกกเขียนกขยกนตคใจวงหนตงคโมไว
 พื่อเสงกยพวกเจคคนเกบไตคโมไยหนึ่ง กขยกนทวเร
 ชวนกนรบเตนคไย

๐ ฝ่ายหลยกย ชักกเขียนหนพื่อเสงไป พบเคยน-
 หลงสนเฮงเขกตงเตนมากมควมยนค เคนเขาไปคานบ
 เลาคควมชงสรวกยพื่อเสงถูกพื่อเสงคเจบขวยมา ไทเคยน-
 หลงสน เฮงเขกตงพงทกประการเคยนหลงสน เฮงเขกตง
 มควมโกรธเขนอนมาก กชวนกนพาพรคพวกไตคคตตาม
 พื่อเสงไป ชนรนนพื่อเสงไตยนเสยคนอชงตามมา
 ชางหลง กรวาสองนายพาพรคพวกตามมา พื่อเสงกย
 ทหารทงเจตนายกทยควอชย เคยนหลงสนเห็นพื่อเสงกย
 พวกแลวกขยมาราธาธาเขาไประรบกยพื่อเสง เตยกงกนแล
 เห็นเคยนหลงสนกจาไต กขยมาสองนายไว ไมไทรชกน
 สองนายกขยมอไว เตยกงกนจึงเขาไปบอกพื่อเสงว่า

ชายสนชอเคยนหลังสิ้นเขน พนชงกษชนชก โยและมิชญคุณ
 กษชนชกโยเป็นอันมาก สองนายก็ลงจากมำคานยกกันตาม
 ธรรมเนียม ต่างคนต่างรจกกันแล้วพื่อเสงกชอไทยหลักย
 ชกกเขนแล้วเอายาไล่ให้ พื่อเสงเคยนหลังสิ้นกษเพอน
 ทงปวงกชวณกันรยเคนค่อไป

๑ ฝ่ายอิวงนตคได้รบหนงสอนคส์ญญาของเคยน-
 หลังสิ้นให้ไปช่วยงานแษยคมารคาศนชกโยแล้ว กำลัง
 ทรเรียมจคสังของอยเทยกากมจงดามว่า พระจกแรงสัง
 ของไปไหน อิวงนตคจึงบอกวว่า พระจกแรงสังของไปช่วยงาน
 แษยคมารคาคเพอนของพ เทยกากมจงดวถาอยางนนของจระ
 คองไปควย อิวงนตคจึงวาควพกษเพอนของพ เขนคณรจก
 กนสนทนองหาวจกกษเขาไม่ นองจะไปกษพนนทาคววไม่
 เทยกากมจงดวถาเพอนของพนนชอไร อิวงนตคจึงบอกว
 เพอนของพชอชวคังชนชกโยเทยกากมได้พงคงนนทคยมือ
 ทวเรวว่า คนจ นนองกรจกเคยช่ยควยกนมาแกเล็กนอย
 ได้มิชญคุณกษชนชกโยแคคเทกจอิวงนตคจึงดวถานองมิ
 ชญคุณกนอยางไร เทยกากมกเลคความแคคคองคองเมองชอจว
 แคคกษคตทาย ในกลางคกชนชก โยกษมารคาคาศยอยู่กษ

มารดาของข้าพเจ้า ภายหลังจากกันไปหลายขั้วไม่ไต่พบกัน เจ้า
 ให้อวจนตศพง ตั้งแต่ต้นจนปลายให้พงทุกประการ อวจนตศ
 ไต่พงตั้งนั้นจึงตชยว่า ถ้าอย่างนั้นนองไปก็ขพ แต่เสพสว่า
 มนเมาเข้าไป การทนองกขพท้าวไว้นั้น ขย่ำไต่แพรงพราย
 ขอกความไต่ผ ไต่เรเลยเป็นชนชาติ เทยทากมจึงตชยว่าการ
 เรอมนนอกรตอก พอขยามีความวิตกไปเลย แล้วเสอของนาย
 กจกแรงสั่งของทงระไปช่วยงานแซยิกมารดาจีนซกไป ให้
 ข่าวไพร่ทายทามสั่งของไป อวจนตศกขเทยทากมกชนมา
 ออกรจากบ้านตรงไป แต่เทยทากม ننขมมาควอวงไปก่อน
 อวจนตศไป ไต่พททงเห็นคนเตนมาขางหน้าเป็นชนมาก
 เทยทากมจึงนกว่าตรงนไต่ทวงทอกแล้วจาเราระเขาแยงขง
 เอาสั่งของเงินทองพวงนให้จงไต่ คิคแล้วกขมมาราชวาน
 เข้าไป ร้องควาคว่าคนทเตนทางมานน ถ้าระไปก็คอง
 เอาเงินมาชอทางเราเสยก่อนจึงตชยไป ชนระนเคยบ-
 หลงสันไต่ขนเทยทากมร้องมาคังนน จึงพคว่าประหลาด
 จิงหนอ ทวเรากเช่นนายโจรพวงโจรทงยวงเรากจกขย
 ทงสัน ซึ่งโจรณบงอาจกตาหาณนิก มาเรยเคเอาเงินคว
 ทางกขเรไต่ เปรียบเหมือนตมตามาหาผงว่าคังนนแล้ว

เคยนหลังสันจงรองคอบเทยกากมไปว่า พวกเราภยเจ้า
 เปรียบเหมือนเชือกเส้นเคยวงน เทยกากมจง คอบเคยน
 หลังสันว่า เจ้าเป็นคนชายเชือกหรือ คิวเราไม่เลือกกว่าเชือก
 สขาวและสเชยวคอกเราๆเขาใทรงไค เคยนหลังสันไคฟง
 คิงนหนวเราแล้วพคกยพนองกงปวงว่า ข้ายไรคนนเห็น
 จะประพุกเป็นโรชินใหม่ ไม่เลือกสิ่งไคระคองการทงน
 เคยนหลังสันกขมาถอลกทเรียนตามขาวเขาไปคเทยกากม
 เทยกากมขคทวยชวานแล้วพนเคยนหลังสันซอนกันลงไป
 สองท เคยนหลังสันรวมควยลทเรียนทานกาลงเทยกากม
 ไมไคกขบมาทน พื่อเสงเห็นคิงนนักทวงเขาไปแกงเทยก
 กากม เทยกากมกหลบทินเขาชวานพนพื่อเสงทหนง พื่อเสง
 เขาทวนบคแล้วแกงเทยกากม ถกคณแซนช้ายเทยกากมขยบ
 จะหนพื่อเสงแกงถกคณขาเทยกากมขกทหนง เทยกากมเจบ
 ปวดเหลือกกาลงจงรองควยเสยงอนคังว่าเจบจริงๆ แล้วก
 ขบมาหนไปพื่ออวจนคคมาถงเห็นเทยกากมเพอนกนถกขาว
 อวจนคคกมความไกรอขบมารางาวเขาไปจะรบพื่อเสงหนไป
 เคยนหลังสันแลเห็นอวจนคคทวงทามพื่อเสง อวจนคคจะไม
 ไหรบกัน อวจนคคจงรองเรียกเทยกากมให้ถลมา อว
 จนคคเทยกากมกเขาไปคานบเคยนหลังสัน เคยนหลังสัน

ให้อวรุณตกกบเทยกากมรุกกษพินของทงยวงแล้ว ฟ้าเสง
 กเอาจามาใส่ให้เทยกากม เทยกากมคอดยคลายหายป่วยแล้ว
 กรวมเขนพวกเคยวคนออกเคินไปตามทาง ครนพากันไปดง
 เมืองชหนาสิแล้วเคยนหลงสนกชวนพนอง ทงยวง จะเข้าไป
 พกอยทเกยหลวเตยม

๑ ฝ่ายชินชกไปรว่าบรรดาพวกเพอนทงยวง จะมา
 ช่วยงานแษยคชองมารดาเขนอนมาก ึ่งให้กายนหลววิจ
 ฉนสองนายจทแรงกเกยหลวเตยมไวเขนทรบเพอนฝงทงยวง
 กายนหกยฉลววิฉน คอยรียเพอนฝงชองชินชกไปอยทเกย
 หลวเตยมเขนวน ก็ไมเห็นมีใครมาจลงวนแรมสยสค
 กายนหลววิฉน คคว่าบรรดาเพอนชองชินชกไปเห็นจะ
 ไมใครมา กายนหลววิฉนทาใดคอยรบอยทเกยหลวเตยม
 ไม พอเคยนหลงสนกษพนองมาดง กเขาพกอยชนเลาเตง
 เกยหลวเตยมเสยกอน กายนหลววิฉนจึงโตมาคอรบ
 เพอนชองชินชกไปอยทเกยหลวเตยมทอภายหลัง ขณะน
 ทงยวงจอกมกจจนเซยชชอเตงเทยนเซง ก็เคินเข้าไปใน
 เกยหลวเตยมหยคพกอยชนเตยว ซาเฉยวคคคคทงคคคค
 ใต้ เซงงวนชอ อิงเทยนไซ หลเซงเหลง ฮนเซงข่า

เทยวเหียนเอียง ซอกมเยะ เวยเซงเตง ซอกกยตง
 ซยกันฮี่ รวมสืบสองนายกเขาไปในเกยหลวเตยมตงสืบสอง
 นายเคียนหลงสนกยพวกพ้องมีซอตงนตางคนตางคานกน
 แลว จิตโตะแตรเสพรามาเลียงกนยคเคียว งยเตงซมงกน
 มาตง เกยหลวเตยมกชนไปกิน โตะเสพรายอยกยเคียนหลง
 สันนยงเต่าเตง ลเม็งแซตลเม็งอวยกเขาไปในเกยหลวเตยม
 ฆงตาม กายนทลววจฉินว่าเราจะชนไปเสพรายนเต่าเตง
 ไตหรือไมไค ลววจฉินจึงวาทชนเต่าเตงห้ามทวางไม ควย
 มีคนชนไปกิน โตะเสพรายอยข้างอนเตมทเสยแลวเซญทาน
 กน โตะเสพรายอยทชนตางเถคตลเม็งอวย ลเม็งแซคเขาตง
 กน โตะเสพรายอยชนตางขณะนน เคียนหลงสนกยพ้อง
 ทงปวงกน โตะเสพรายอยบนเต่าเตงสันทนากนเขนทศยาย
 ขณะนเตยกากมเสพรายเขาไปมากก่อนตงตว จึงคคในใจ
 ว่าเราเขนคนชายเถลเถอนคคตตายเขน ไทยคคคคคคคคคค
 ออกมาไค ไปเขนเพอนกยอวจนคคคคคคคคคคคคคคคค
 แกปสานแกเนอชนใหญ่ ๆ ทุกวันเขนทศยาย วันนยรรคาพวก
 พ้องทงปวงจะไปช่วยงานแซยิคมารคาชินซกไปกิน โตะ
 เสพรายเขนทศนทศยายมาก คคคคคคคคคคคคคคคคคคคคคค
 สรายกหลายสืบซาม มนเมายกทวาชนกระทยพนเต่าเตง

ผิงก็วิ่งลงไปตกถึกสามที ไส้กับขาของ ลมิ่งแซลเมิ่งช่วย
 ก็นพยข้างล่างสองนายจึงร้องคำ ผู้กระต๊อบเทาชนไปว่า
 คนหรือสัตว์ขยบนเสาเตงข้าง ไม่มีอธิบายเลย แล้วบนคำ
 คิวคำหยายต่าง ๆ เทยกากม ไทยบนตงนถมความ โกรธวัง
 ลงมาเรชก ลมิ่งแซลเมิ่งช่วยเห็นเทยกากมลงมากตงท่าเร
 คอยส้เทยกากม เทยกากมลงทาคาว่าอ้ายโจรทำไม่มิงคาก
 เป็นคำหยายแล้วตรงเขาคอยลมิ่งแซ ลมิ่งแซจับมือขวา
 เทยกากมไว้ ไทเทยกากมยกมือซ้ายตอยอกลมิ่งช่วยกรบมือ
 ไร่สองนายทยเทยกากม เทยกากมวาทเถก ให้พอใจของมิง
 พทพวางจะระบค ให้หลคกไปหลคเสียง กตงด้วยสามแตก
 เปรองย่ร้างเคยนหลังสันกบพวกพนองตงป่วง กพากนลงมาก
 ครนเคยนหลังสันเห็นลมิ่งแซลเมิ่งช่วยเขาทามกนตงสองผาย
 แล้ว พาพนองตงป่วงชนไปบนเสาเตง เคยนหลังสันกชอไทย
 แทน เทยกากมกยลมิ่งแซ ลมิ่งช่วยแล้วยกไทร จกพนอง
 ตงป่วง ค่างคนตางชอไทยแกกนแล้วกชวณกน ไทเรสพสรา
 ทอไป

๑ ฝ่ายกายนเห็นผู้คนมาอยทเกยหลวเตยม เป็นอน
 มากจึงพทกยลววจฉนวนวายรรคาพวกทมาชยู่ ทเกยหลวเตยม

นรปรำงหน้าตาลวนแต่เป็นคนทรายทงนน ทรอจะเป็นคน-
 ตกชววมทปถนเงินหลวงอยในโรงเคยมนทวอย ปรักษากน
 ตกลงแลวกายนหูกส่งลวจวณให้ระวงทโรงเคยม ทวกายน-
 หุกรบไปชอกชินชกไข้ครนเคินมาลงหน้ายาน เจ้าเมองก
 พยชินชก ไข้เคิน ออกมาชินชกไข้จิง ลามกายนทว่านองมา
 ทำไม กายนทจิงบอกชินชกไข้ว่านองอยในโรงเคยม มีคน
 มาเป็นอนมากลวนแควปรำงหน้าตาทรายทงนนทรจกขางกม
 ทไมเรจกทหลายคนชระรอยจะมีคนชคชววมอยในโรงเคยม
 นทวอยนองจิงบอกให้ไปทรวอก ชินชกไข้โคพงทงนกก
 เรยกชวณเกยนอยเลยมเหมงสองนายมา แลวกายนท
 ชินชกไข้ชวณเกยนอยเลยมเหมง กพากนไปทเกยหลวเคยม
 ครนถงชินชกไข้กคอยยของชนไปชนเจ้าเทง ชวณเกยนอย
 เลยมเหมงกายนทคอยยข้างลาง พชชินชกไข้ชนชนโคไป
 กเห็นเคียนหลังสนนงอยททวงหน้า ชินชกไข้กถอยหลัง
 ลงชนโคเคียนหลังสนนงเห็นชินชกไข้ เคียนหลังสน
 ลกชนจากโคชริยตามชินชกไข้ลงชนโคไป ชินชกไข้หลย
 ไมทนกรองเรยกชวณเกยนอยเลยมเหมงกายนท ชนไปชน
 เลาทงพนองทงปวงกลกชนคานยกนตามธรรมเนยม พอถง

ตรงหน้าเตียงกำมิด ชนชกไข้จำเตียงกำมิดหาโตไม้ค้ำยัน
 แล้วหาโตปราศรัยไล่ตามกันประการโตไม้ เค็นเลยไปรัย
 คำนขพนองฮนตอไป ฮิวจนตคเห็นคังนนักสะกตเตียงกำมิด
 แล้วกระชียพูดว่า ไทนฮอง ลวภกขพวาชินชกไข้กยฮนงเข็น
 คนรัจกกันฮานท่เทกๆ เมื่อแตกพไม่เห็นชนชกไข้ทกทาย
 ปราศรัยฮนงเลยเหมือนคนไม่รัจกกัน เตียงกำมิดมีความโกรธ
 อยุครนชนชกไข้ไปรัยคำนขพนองทงขวงแล้ว เหลือบมา
 เห็นเตียงกำมิดนกระทกตาม เตียงกำมิดเค็นตรงเข้าไปจับมือ
 ชนชกไข้แล้วจึงพทควยเสียงฮนตงว่าทาชฮองท่านเห็นระบอค
 เสียงแล้วตคไคนจึงไม่ทกเรา ชนชกไข้ก็ทวรวารแล้วว้า
 ข่าพเจ้าจำท่านไม่โต ฮยามความโกรธเราเลยท่านฮือไคนซ์
 ไทอยบ้านเมืองไหน ขอให้ข่าพเจ้าทวรายข้างเตียงกำมิดพท
 ควยเสียงฮนตงว่าไทเผงทง ไม่รัจกขญคณเลยเจ้าจำไม้
 โตทหรือฮยคควยกันกยเราทบนควดคณมารคาชฮองเราคยทวเรา
 โตฮปลมภทวเจ้ากยมารคาชฮองเจ้า บคนเจ้าโตคกลมเตียงกำมิด
 เสียงแล้วหรือ ชนชกไข้โตพงคังนจางว่าท่านหรือฮอพเทย-
 ฮตทงโตมขญคณกยข่าพเจ้าๆ จำท่านไม่โตจึงฮอฮลยเสียง
 เดก ว่าแล้วชนชกไข้ก็คกเขาสงคำนขพเตียงกำมิด เตียงกำมิด

ก็ทวงเรารว่ากับขจรนตควาพเห็นจริงของน้องหรือไม่ แล้ว
 เทยกาก็มีประกองให้ชินชกไปลกขณ ชินชกไปจึงถาม
 เทยกาก็ว่ามารดาของท่านอยู่สหายอยู่หรือ เทยกาก็มี
 คอบว่ามารดาของข้าพเจ้าอยู่สหายคคอก แล้วเล่าความตาม
 ชงเทยกาก็มีโคชายเกลอเถอน ก็คนตายต้องเป็นโทษคคอก
 หลุดออกมาพอพควาได้ไปเป็นเพื่อนกับขจรนตค ทุกับข้าพเจ้า
 ขจรนตคพอโคยในเทยกาก็มีพคตงนนักชงพคชนว่า ข้าพเจ้า
 ไปรบมารดาเทยกาก็มีกับเทยกาก็มีมาอยู่บ้านข้าพเจ้า ชิน-
 ชกไปจึงพคกับขจรนตคควาใจคนอย่างท่านนหาชาก พคท่านน
 แล้วชินชกไปก็เรียกลววิจฉนชวนเกยนอยเลยมเหมงกายนท
 ชนมากินโทะ เสพสุรากยพนองทงปวงชินชกไปก็ลกขณ
 รินสุราไฟพนองทงปวงกินครนเดินไปดงโทะทเคยนหลงสน
 นงกินอย ชินชกไปจะกลยมารินสุรชาก โคนโทะเขาคูกทแผล
 ชงเจ้าเมองเล็กเขยคยเขยนชินชกไป ชินชกไปโคควาเม็บ
 ปวคเซไปเกอยจะลมิ บรรคาพนองทงปวงเห็นดงนนักทกใจ
 เคยนหลงสนลกขณยนพยงชินชกไปแล้วถามว่า เหตุไคนี้อง
 ริงโคเรียบ้วยคตงนชวนเกยนอยกับลกขณ บอกเคยนหลงสนว่า

กทาเป็นไร ไม่หลยภย จึงพคชนว่าข้าพเจ้า ไต่บอกวาเพอน
 ของฉวจนคคทมาอยุ่ใหม่ ننปลนเอาเงินหลวงไป จึงเหมอน
 ข้าพเจ้าทายไว้ หรือไม่ทนทำเป็น ประการใด เทยกากม
 จึงว่าอย่า่วนวายไปเลย จึงเอาเชอกมามาคิดวข้าพเจ้าเสย
 ชนชกโยจึงพคชนเทยกากมว่านของเป็นคน ฝั่งจริง แต่ยงร
 ธรรมเนยมีขางเล็กนอย คุณของนองทมอยุ่กับพนนพหาลม
 ไม่ ซึ่งจะรับเอาทวนองไปนินทาควรไม่ ชมมกงจึงพคชน
 ว่าพชนชกโยพคชนข้าพเจ้ากัลว่า ปากก็ยใจจะไม่เหมอน
 กน ชนชกโยจึงคอบว่าพชมมกงทำไม่ดังคคกข้าพเจ้าว่าใจ
 ไม่แนนออน ซึ่งข้าพเจ้าคยเพอนนนข้าพเจ้าสคายแทนเพอน
 ว่าแทนนแลวชนชกโยก็หยขหมาย ในกระเบาะเลื่อ ซึ่ง
 เจ้าเมอง ไต่ไว้สำหรับจยณราย เขามีคคคเสย สองทอนแลว
 เผาไฟเสย ชมมกงจึงพคชนว่าข้าพเจ้าระพคสคกาคาหนง
 พนองทงป่วงจะเห็นควยหรือไม่เห็นควย พนองทงป่วงก็
 พรอมกนพควาเชอญทานพคเชค ข้าพเจ้าระคอบพง ชมมกง
 จึงว่าวนนพนองทงป่วง พรอมกนอยทนข้าพเจ้าคคไว้ว่าระ
 ให้ พนองทงป่วงสาบานควเป็นพนองรวมทุกชสขกนก่อไป
 ทานทงป่วงจะเห็นสมควรหรือไม่

ออกสำนวนร่วมทุกขสัจจนถ้าไม่สยข้อคอกัน ก็ให้ของคม
 ขาวู้อต่าง ๆ ตายเถิด แลระบรรคาพนองกัแกงโลหิตออกปน
 สฺราแก่เคยन्हองสันกขเจยะเซงเคงพ้อเสง ตามคนแกง
 โลหิตหาออกไมโลหิตกฉยเป็นสันาเหลอง ช่มงกขยับยามค
 กรว่าทงสามชายจะไม่ไต่มาอยู่เป็นพวกเฮยงกขยกัน พนอง
 กขปวงกินสฺราปนโลหิตทวกันทุกคน แลวชินชกโยกชว
 พ้อเสงให้ไปบ้านชินชกโย แลวชินชกโยชอกกขพนองทง
 ปวงว่าเซยพนองทงปวงขยขง อยทนล็กคนหนงกอนพรง-
 นชอเซยพนองทงปวง ไปทขานชาพเจ้าแลวชินชกโยลา
 พนองทงปวง พาพ้อเสงออกจากโรงเตยมีไป ครนถงบ้าน
 ชินชกโยก้นำพ้อเสงเข้าไปค่านขนางเลงสฬมารคา นาง
 เลงสฬพทกขพ้อเสงว่าเมอขตรเราเป็นโทษไปเมองเฮยง-
 ชวช เราชอขคณบคาคองเจ้าทโคยปลมภขตรนำ นายนทา
 มส้งโศทระสนขคณบคาคาเจ้าไม บคนเจ้าหาส้งของมาชว
 การแซยิกเราหนทงกัไกลอดสฬมาถงนชอขคณเจายงนก
 พ้อเสงจึงบอกวไมใช่เช่นนนมารคาชองชาพเจ้าทรวว
 ทานจะทการแซยิก จึงให้ชาพเจ้าชยเป็นขตรมาแทน

นางเลงสีจึงเรียกนางเทยสีภรรยาซินชกไป ชอกมาค้ำบ
 ใหรรู้จักกันกับพ่อเลงตามธรรมเนียมของกัน แล้วจกโต๊ะ
 และสรวมาเลี้ยงพ่อเลงตามสมควร พ่อเลงก็พักชยที่ชาน
 ซินชกไป ครนรุ่งชนเช้าเทยกากิมแถมเตยว ก็เอาสิ่งของ
 มาให้นางเลงสีมารดาซินชกไป แล้วจกเขาลงค้ำบ้นาง
 เลงสี นางเลงสีเอามอชยให้ลกชน แล้วถามซินชกไปว่า
 เพื่อนของเจ้าคนนคือมีไต่ ซินชกไปจึงชอกมารดาว่า เพื่อนชอง
 ชำพเจ้านคือชเทยอศทหนึ่ง นางเลงสีไต่ฟังตงนนั้น จึงถาม
 เทยกากิมว่ามารดาชองเจ้าอยู่สบายชอกหรือ เทยกากิมจึง
 ชอกว่า มารดาชองชำพเจ้าสบายคคชอกเนชกกันไต่ชำวักกัน
 ไต่ ชกนชำพเจ้ากไม่มีอะไรมาชวยท่านมีเงินอยู่สองกอนจะ
 เอามาค้ำบท่าน พกตงนนั้นแล้วชหยบเงินชอกจกกระเป่า
 เลือสิ่งให้นางเลงสีมารดาซินชกไป นางเลงสีแสดเห็นเงิน
 ชองเทยกากิมเป็นเงินหลวง ที่เทยกากิมค้ปล้นเอามาไว้แต่
 ครั้งก่อน ซินชกไปชหยบมารดาชอกมารดาเอาชอนเลช
 ชณะนั้นคนไต่เข้ามาชอกนางเลงสีว่า บรรดาชอกเพื่อน
 ชองซินชกไปมาพร้อมกันแล้วคชยอยู่ข้างนอก เทยกากิมก็

พียงนางเลงล่อออกมาทหองรวแบก บรรดาพนองของชิน-
 ชกโบ้ทั้งปวงทมาช้อยงานแฮยคิ พรหมกนคักเข้าค่านบ
 มารดาชินชกโบ้ตามอรรรมเนยม มารดาชินชกโบ้จะคักเข้า
 ค่านบคอบข้าง เทยภาคมกเอามือประคองมารดาชินชกโบ้
 ไว้ แล้วว่าท่านเป็นคนชราแล้วอย่าคักเข้าค่านบคอบเขา
 เลย ชินชกโบ้ย่นอยข้างมารดาคคักเขาลงค่านบพนองทง
 ปวงแทนมารดา ชินชกโบ้ลิกชินแล้วมารดาชินชกโบ้จึงว่า
 ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านทงปวงทไ้ทชวยชปลดมถ์ ชินชกโบ้ยตร
 ข้าพเจ้าๆเป็นคนย่นอยวาลนานอย ท่างานแฮยคิครวง
 ท่านทงปวงอดสำทนาสงของมาชวยเป็นอนมมาก บรรดา
 พนองชินชกโบ้ทงสามลียบแยกคนจึงคอบว่า ท่านเป็นมารดา
 ชินชกโบ้ ชินชกโบ้เป็นพนองของข้าพเจ้าๆทราวว่าท่าน
 ท่างานแฮยคิจึงได้มาชวยท่าน ขอให้ท่านมคักความเจริญยงๆ
 ชนไปเถคิ ครนไ้ไ้เวลามารดาของชินชกโบ้ก็กลลยเข้าไ้ข้าง
 ใน ชินชกโบ้ก็เชยดูบรรดาพนองสามลียบแยกคน ไ้ทศาล
 เจ้าเทาคคักง ก็จิกไ้ทะเลระสรวมาเลยงกน ขณะนชชินฮาน
 จึงมายชกชินชกโบ้ว่า ทงเขยระไ้ให้นายทหารเอาสงของมา

ไต้หวันมารดาของท่านทหารยังคงขอยุติยาน ชินชกโยกถึง
เทยกากิมให้เป็นคนดูแลรักษาแทนสักครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าจะ
กลับมาส่งเทยกากิมแล้ว ชินชกโยกลาพนองทางไป

๐ ฝ่ายเทยกากิมเป็นผู้ดูแลเลี้ยงพนองแทนชินชกโย
เทยกากิมคิดแต่ในใจว่า บรรดาพนองทั้งสามสืบเจ็ดคน
นั้นคนใดจะอยู่ทน เห็นแต่พ่อแสงกับเคียนหลงสันเป็นคน
กว่าพนองทั้งปวง จำเราจะต้องให้เคียนหลงสันกับพ่อแสงกับ
สักพักหนึ่ง คิดดังนั้นแล้ว เทยกากิมจึงเดินไปปรึกษาให้
พนองทั้งปวงกัน เป็นลำดับกันลงมาจนถึงเคียนหลงสัน
เทยกากิมจึงกระซิบบอกว่า พ่อเคียนหลงสันเมื่อจะกินของ
ไต่บั้น พ่อแสงพูดว่าจะดื่มน้ำเคียนหลงสันให้ชโลรงหกเป็นชๆ
เคียนหลงสันได้ฟังดังนั้นตกใจ จึงว่าพ่อแสงจะดื่มน้ำ
หกชโลรง เทยกากิมจึงกระซิบบอกว่า พ่อแสงกล่าวเป็น
หัวหน้าอายุพวกโจรคอยนั่งบนส่วนแบ่งบนพนองมีเงินทอง
มากถูก พ่อแสงหามันบอกว่า เป็นบุตรของเคียนกั้งไม่
พ่อแสงคิดจะดื่มน้ำเคียนหลงสันให้ชโลรงหก นิ่งบอกพนอง
พนองระวังตัวให้จงหนัก เคียนหลงสันมีความโกรธพ่อแสง
เป็นอันมาก จึงพูดว่าเมื่อพ่อแสงอยากดื่มน้ำให้มากเดี๋ย

เทยกากมีไคพงคกงนนกมีความค้ำใจ วัชเดินไปท้อแสงนง
 ก็นไคระอัย เทยกากมีกระซิบพทกบพ้อแสงว่า นองรทวทรอ
 ไม้คนเคยนหลังสันจรควกลกตานองเสี่ย พ้อแสงไคพงคกงนน
 กทหวเราะจิงพทควา พเทยกากมีมาพท ลอฉวงนองคอกกกรมัง
 เทยไคเคยนหลังสันจรมาทวกลกตานองเสี่ย เทยกากมีจิงว่า
 นองยงหารทวไม พระเล้าให้พง พไคยนเคยนหลังสัน
 พทควา นองฉอวาศาของนองเป็นเจ้าเมือองเอียนชวสมอานา
 ฆาก นองทาไคนยฉอเคยนหลังสันว่าเป็นผู้ใหญ่ไม
 ษัรมาทเคยนหลังสัน เคยนหลังสันจรคอยพาลหาเทยควก
 ลกตาของนองเสี่ยให้จิงไค นองจิงระวงทวให้เคยนหลังสัน
 คินนมฝมอเซมแซงนง พ้อแสงไคพงคกงนนกทหวเราะจิงพทกบ
 เทยกากมีว่า พงไปยอกกยเคยนหลังสันเจคให้มาทกน
 นองทากลวไม เทยกากมีกมีความยินดีเชานงไคระเสัพสรา
 กยบรรดาพนองทงปวง

๑ ฝ่ายพ้อแสงต้งนตไคยนเทยกากมีมายชก แล้วก
 ให้มใจ โกรธเทลยตาคอนเคยนหลังสันเป็นหลายครั้ง
 เคยนหลังสันเห็นคกงนนกถลงตาคพ้อแสง ลองนายมความ
 ชคเคองกนเป็นอนนมาก เทยกากมีแลเห็นลองนายชคเคอง

กันแล้ว เทียบากากมกนังยมอ่ย บรรดาพี่น้องทั้งปวงก็ไม่มี
 ใ้ใครรู้ว่า พ่อเสงกยเคียนหลงสิ้นชคเคองกัน ครนพนอง
 ทั้งปวงกัน ไ้ทะเลพสราแล้วลลกชนเทินไปมาสับสน พทากัน
 เสียงเอ็กเกรกเขนทสนกกันทุกคน แต่พ่อเสงลลกชนจากไ้ทะเล
 แล้วก็เคินไปเที่ยวเล่นนอกศาลหน้อยหนง แล้วก็กลบเข้ามา
 ในศาลก็ พอสวณประเคียนหลงสิ้นเข้าที่ประตุ พ่อเสงกย
 เคียนหลงสิ้นมีความชคเคองกันอยู่แล้ว พ่อเสงจึงแกล้ง
 กระทบไหล่เคียนหลงสิ้น เคียนหลงสิ้นทานกำล้งไม้ไ้ก้ลม
 ลง บรรดาพี่น้องทั้งปวงแลเห็นคงนนักคกใจชนตระล้งชย
 เคียนหลงสิ้นลลกชนไ้จึงค้ำพ่อเสงว่า อ้ายโจรชยบงอา
 โคนเอากล้ลมลงไ้ พ่อเสงค้ำเคียนหลงสิ้นว่า อ้ายโจรหน้า
 เขยวลงกจะตมึง มึงจะทำไมกไ้ เคียนหลงสิ้นไ้พงคงน
 กวลงเข้ามาถบเอาพ่อเสง พ่อเสงจับเท้าเคียนหลงสิ้นไว้ไ้
 หวชนแลวทงลงไปพนองทั้งปวงเห็นคงนนักพากันเข้าไ้จะ
 ท้าม เทียบากากมจรงว่าพนองทั้งปวงอย่าห้ามเลย ปล่อยให้คน
 ทงลองตกนเรค คสนกเหมอนควายชนกันทกลางนา พ่อเสง
 ชยบระคเคียนหลงสิ้นอก เสงเป้กคังก็เข้าไปกอดพ่อเสงไว้
 เคียนหลงสิ้นลลกชนไ้สะชกเข้าไ้จะค้พ่อเสง เทียบกกันก

เข้าอกกับเขยหลังสิ้นใจ เขยหลังสิ้นสรีระไม่หลก
 เหลยวเห็นเขยงกนจริงทวาคเขยงกนว่า เจ้าธรวานายเจ้า
 เป็นบุตรพ่อโงยหรือจิงไตขมเหงเรา เขยงกนไตพงคังน
 กมีความซทเคองจิงปลอยเขยหลังสิ้นเสย เขยหลังสิ้นก
 ตรงเขาไประคัพื่อเสง พื่อเสงเห็นคังนกับชกให้เซงเปกคัง
 ปลอยพื่อเสงชอก เซงเปกคังกไม่ปลอย พื่อเสงเห็นจระเสยท
 กสรีระคทวเซงเปกคังกำลังนอย กกระเด็นชอกไปลงสามวา
 เทยกากมกลกชนเตนแรงเตนกาตบมอหิวเราว่าสนุกใหญ่
 แล้ว พื่อเสงก็เข้าชกกับเขยหลังสิ้น พื่อเสงจับเขยหลังสิ้น
 ไค้กคคชลงไว้ แล้วทบเขยหลังสิ้นหลายที ขณะนั้นพวก
 ย่าวชินชกโยเห็นพื่อเสงกับเขยหลังสิ้นวิวาทต่อยกันชนกวง
 ไปบอกชินชกโยที่ขาน ชินชกโยไตพงคังนก็คกใจจิง
 มาห้ามเขยหลังสิ้นกับพื่อเสง พื่อเสงครันเห็นชินชกโย
 มาห้ามก็ปลอยเขยหลังสิ้นเสยถอยห่างออกไป ชินชกโย
 เข้า ประคองเขยหลังสิ้นให้ลกชน เขยหลังสิ้นลกชนไค้
 แล้วจึงพูดว่า พื่อเสงก็เราไค้คแล้วคแล้วเราจะคคกนคคค
 ฆ่าเสยให้จิงไค้ พื่อเสงจึงทอขว่าเราหามีความกล้วนายโง
 ไม่ สองนายทะเลารกนคังน ชินชกโยก็ห้ามเสยทงสองข้าง

พ่อเสงกับพวกเจ็ดคนก็พากันออกจากศาลเทือกตง หนีไป
 คำนับลามารดาจีนชกไปเที่ยว จะกลับไปเมืองซอชก มารดา
 จีนชกไปก็ตามพ่อเสงกับพวกเจ็ดคนให้พักอยู่ก่อน พ่อเสง
 กับพวกเพื่อนก็หาฟังไม่ พากันหนีออกไปเมืองซอชก
 มารดาจีนชกไปเห็นดังนั้น ก็ให้จีนฮานหนีไปซอกจีนชกไป
 ที่ศาลเทือกตง จีนฮานมาแจ้งความกับจีนชกไปว่า
 พ่อเสงกับพวกเจ็ดคน พากันกลับไปเมืองซอชกแล้ว
 จีนชกไปก็ฟังจีนฮานดังนั้นก็ตกใจจึงพูดว่า ถ้าอย่างนั้น
 เคยเห็นหลังคืนกับพ่อเสง คงจะผูกพยาบาทกันไป ต้องเอาตัว
 มาสมัตรสमानให้ตกนเสียชีวิตจะควร จึงถามพี่น้องทั้งปวงว่า
 ใครจะหนีไปตามตัวพ่อเสงให้กลับมาได้ เทียบากก็มิจะรับว่า
 ข้าพเจ้าจะไปตามพ่อเสงให้กลับมาได้ ว่าดังนั้นแล้วก็เลย
 ขวานชนมาควงออกจากศาลเทือกตงไป ครั้นเทียบากก็ไปแล้ว
 ช่มงกงจึงพูดกับจีนชกว่า เทียบากก็ไปตามพ่อเสง ครั้น เห็นว่า
 พ่อเสงจะไม่กลับมา จีนชกไปจึงถามช่มงกงว่า เหตุใดท่าน
 จึงว่าพ่อเสงไม่กลับมา ช่มงกงจึงว่ากับจีนชกไปว่า ขอให้ท่าน
 ถามเคยเห็นหลังคืนก่อน เมื่อตะกนเกิดตกนด้วยเหตุใด
 ท่านคงจะรู้ความได้โดยละเอียด เคยเห็นหลังคืนก็ฟังช่มงกง

พุดคังนจริงบอกชินชกไปว่า เทยกากิมโตยอกกขข้าพเจ้าว่า
 พ้อเสงว่าข้าพเจ้าเป็นหัวหน้านายโจร แล้วพุดคังหายชักข
 ข้าพเจ้าหลายประการ ข้าพเจ้าจึงโตยวาทชนกขพ้อเสง ชิวจน
 คคโตยพุดคังนจริงพุดคังเคยนหลังสินว่า เทยกากิมเป็นคน
 พุดมากโกหกมาก เหตุโคทานจริงเชอพงถอยคำของเทยกากิม
 เล่า เคยนหลังสินกนงอย ชินชกไปจึงพุดคังชิมงกงว่า
 ข้าพเจ้ายังสงลยอย ชิตททานว่าเทยกากิมไปตามพ้อเสง
 พ้อเสงเห็นจะไม่กลับมาก้วยเหตุโต ชิมงกงคอบว่าเทยกากิม
 เป็นคนขยงให้เคยนหลังสินกขพ้อเสงวิวาทกัน ที่ไหนจะ
 ตามค้วพ้อเสงให้กลับมา เพราะเกรงจะขยงนกันเข้าความ
 กิระลงเทยกากิม ข้าพเจ้าเห็นว่ามิแต่เทยกากิม จะไปยให้
 พ้อเสงรบไปเมืองชอยกขอย่างเคียว ชิวจนคคจึงพุดคังว่า
 ถ้อย่างนนั้นข้าพเจ้าจะต้องไปตามพ้อเสงเชง ชิมงกงก็เห็น
 ชอยค้วยจึงวากขิวจนคคว่า ถ้าท่านจะไปตามพ้อเสง ก็
 ต้องเปลขนขาวชทลยเสยก่อน ชิวจนคคโตยพุดคังน กเขา
 กระขของสำหรัยมอทงเสย ลวขสำงามชนมาออกจากศาล
 เท้าคังไป ขณะนั้นเทยกากิมรบตามพ้อเสงไป จนคคคำขล
 อังโลกิวนทาทันพ้อเสงไม่เห็นคนเป็นอันมากคุมเงินหลวงมา

แแต่ตรงนโกชวอของเอยหลิมยกยบตรเลขงสี่สองคนคมมาเซง
 เทยทากิมท้าวว่าโกชวอของเอยหลิมคนไหน แล้วยังไม่เคย
 รุจักทวย เทยทากิมก็ขบมาว่าชวานทรงเข้าไปร้องทวาคคนท
 เกินทางมานนว่า ถ้าจะเกินทางไปก็ตอ้งเอาเงินค่าทางมา
 ให้เราเสียก่อนจึงค่อยไป ขณะนั้นได้ชวงเป็นกองหน้าคุมเงิน
 มาแลเห็นเทยทากิมก็จำไต รมขบมำกกลับไปบอกกับเอยหลิม
 ว่า โจรทปลันเงินหลวงทค้าบสเสยงเอยหลิมครั้งก่อนน
 ขคนมาคตอยสกกททาอยู่แล้ว เอยหลิมได้พงคกงนนทกรธ
 ขบมาตอกรรเบขงยาวออกไปร้องทวาคว่า อ้ายโจรคนนชอ
 คนตค อีวักมิใช่มาหรือไม่ใช่ เทยทากิมจึงคองว่าเราเป็น
 คนขายเกดชเถอน ปลันเงินหลวงชอเทยทากิม เพอนเรา
 คนหนงชออีวจนตคไม่ใช่ชอคนตคอีวักมออก แล้วเทยทากิม
 จึงร้องถามเอยหลิมว่า นนเงินหลวงใช่หรือไม่ จึงเอามา
 ให้เราเสีย โดยเร็วอย่าให้พกคองเสียคมชวานของเราเลย
 จะตอ้งลยให้คมเป็นทล่ายากแก่เรานก เอยหลิมได้พงคกงน
 ทหวเราแล้ววว่า อ้ายโจรมิงไม่รู้จักชอโกชวอของหรือ
 เทยทากิมคอบว่าเราไม่รู้วโกชวอของหรือ ๗ ไม่ใช่โกชวอของ
 พุกเทานนแล้วจึงขบมาทรวงเข้าไเอาชวานพนเอยหลิม

ทั้งเขยเจ้าเมืองไทเซ่งไท้ไปจำคุกไว้ ชนนางกรมการทง
 ปวงในแขวงเมืองชวทง ก็ค่านยลาพากนกลยไปบ้านเมือง
 ทุกคน ครนทหารไปเอาเสอเกวาระหมวกทวนกระของทง
 แดงกับม้ามาให้ชนชกไ้แล้ว เอยหลมกตงให้ชนชกไ้
 เชนกองหนาแล้วเอยหลมกตงให้ยกกองทัพ ออกเดินจาก
 ตำบลองโลกวนไปเมืองเซียงฮาน

๑ ฝ่ายเคยนหลังสนกบพองทงปวง คอยฟัง
 เหตุการณอยทเกยหลวเคยม ครนไ้รบหนงสอของ
 ชนชกไ้แล้วเขยคณกอกชกทราษความว่า ชวจนตคกย
 เทยทากมทำให้เกคความชนทตำบลองโลกวนเขาจับทวไ้
 ชนชกไ้ให้พองทงปวง คคชขายแกไซช่วยเทยทากมกย
 ชวจนตคทไ้จงไ้ ชมงกจจพคชนวพองเรสสองคน
 ไปคคอยทคคเมืองชหนายแล้วจาจะแกไซคนทงสองไ้
 ออกจากคคไ้ไ้ ก็ตองคคคเมืองชวทง แยกชงเอาคน
 ทงสองจจจะไ้ แต่เกรงวพองทงปวงจะเขยหวงทวย
 ขตรและภรรยาเสยทมค หาเต็มใจช่วยพองทคคค
 อยไ้ เคยนหลังสนจจพคชนวทาน พคตงนนหาถกไ้
 พวกเราไ้สาขานเขยพองรวมทคชลชเขยและตายควยกน

จึงรู้ว่าเป็นคนมีความซื่อสัตย์กับเพื่อน บุตรภรรยาและ
 ทบพสังข์ของ อังระเสียบ่ไปกตงระหวได้ไม่ยากนัก เพื่อน
 ฝงนนั้นระหาไท้โดยยาก ช่มงกจึงว่าท่านทั้งหลายพูดก
 ลงกนอย่างน ไปวันหน้าไ้ไ้ความลำบากประการใดขออย่า
 ใ้ใ้โทษเอาข้าพเจ้าเล็ก เเคยนหลังสันจงว่าเรามีใครกัโทษ
 ท่านใด ช่มงกจึงว่าฉาพนของทั้งหลาย เห็นพรอมกนแล้ว
 ข้าพเจ้าระคิดขอขายช่วยพนของทั้งสองคนกตตคกอยู่ใ้โจงไ้
 แด่เมืองชหนานชุน ชนนางและฝรึกษาเมอชงตรวทรากวค
 ชนนก เพราะเหตุค้วพนของของเราไปกตคอยู่ ในคกสองคน
 พวกเรานคเห็นอยเทาน ทไ้ไหนจะเข้าไปทกหาญแยงชงเขาพ
 นของของเราออกรกกคกมาไ้ไ้เล็ก ข้าพเจ้าเห็นอขายอยู่
 อยางคคก พนของทงป่วงเชอพงถอยค้ำอยู่ ในบงคบบญชา
 ของเราจงระไ้ พนของทงป่วงกยอมพรอมใจกนว่าข้าพเจ้า
 จระเชอพงถอยค้ำอยู่ ในบงคบบญชาของ ท่านทงสัน ฉาพ
 นของคพไ้ไ้ความผก ไ้ททานทัว โทษตามอาญาของท่าน
 เลค ช่มงกจึงว่าฉาพนของทงป่วงพรอมใจกนทงนแล้ว
 การกตงระสู้เรจ แด่เรากคการครงนเช่นห้วงค้วช้เฉว
 คนหนง เพราะวาระเข้าไปทำการ ช่วยพนของกเถรงคนระ

เจ้าโคเช่นทลาซากกบพของทงปวง วาคนนแลวชมกง
 กสั่งให้ข้าเฒชวกลยไปเมืองไททงวน ข้าเฒชวก็ลาชมกง
 กลับไปเมืองไททงวนแลว ชมกงจึงรักให้เคยนทลง-
 สิ้นปลอมทวเป็นพอกาชาขามา เอมาชองยรรคาพของทง
 ปวงไปคอยชยทหน้าบ้านชชกไป ให้กาชุนทลวทวคนสอง
 นายจกทขมาลยโย มาใส่อาวธสนชองพของทงปวงลงไว้
 ในทขทงลยโยไปไว้ทหน้าบ้านชชกไป แลวเอาไม้ไผ่มา
 ทระลงปล้องเสยใส่เงาว และทวนอาวธขาว แลวเอาทข
 ใส่ทหมวกและเสอเกราะ ให้พของแบกเคนเข้าไปในเมือง
 ทละคน ชยาให้สโทมควารมลงลยโต ครนชมกงกบพ
 นองทงปวงกเข้าไปในเมืองชหน้าชพกอยหน้าบ้านชชกไป
 ชนอานแลเห็นชมกงกบพทพของพาทนมากเป็นอนมก
 กมาก้านชชมกง ชมกงกเรยทชนอานมาสั่งให้ไป
 บอคนางเลงสีมารคาชชชกไป เชิญให้ชออกมาข้างนอก
 ชมกงจรมอรรมาก้านช ชนอานกเข้าไปบอคนางเลงสี
 ตามคาชมกงสั่ง นางเลงสีชชไมโตกชออกมาทชมกง
 ขางนอก นางเลงสีจึงถามชมกงว่า พวททานมอรรสั่ง
 ไททงมาทหาชพเจ้า ชมกงกานชแลวทงวาชพเรามอรร

ขยใจโตแจ่มกยท่าน แล้วเสาคความตาม ช่งเตยกากม
 อวจนคตไปปล้นเงินหลวงเชยหลมจยโต เขาตวเตยกากม
 อวจนคตจำคกไว้ในเมืองชหนาสิ บคนชนชกไข่มหงสอ
 มาถงข้าพเจ้าให้ไปช่วยเตยกากมกบอวจนคต พวกข้าพ
 เจ้าพากันมาพร้อมแล้ว ข้าพเจ้าจะเข้าไปบอกเตยกากม
 อวจนคตเองเถ่า กักลวงจะมีคนสังสัยเกิดเหตุชน พรงน
 ขอเชิญท่านเข้าไปแจ่มความกบเตยกากม กบอวจนคตให้
 วิตวว่าข้าพเจ้ากยพนของทงปวง จะพากันเข้าไปแย้งช่งเขา
 เตยกากมกบอวจนคตออกมา นางเลงสโตพงช่มงกพด
 คงนนางกมความคกใจ จรงว่าอชายชองท่านอย่างไร
 ข้าพเจ้าจรงจะเข้าไปในคกโต ช่มงกค่านับนางเลงสโตแล้ว
 กเคนเข้าไปไกลทวนางแล้วกกระชบชบาย ให้นางเลงสโต
 ทกประการ แล้วส่งทอชผงให้ นางเลงสโตพงแล้วแก
 ชัดไม้โตกคองรบหงสอของช่มงกงไว้ แล้วนางกกลบ
 เข้าไปข้างใน ช่มงกกยพวกพองกคคหาอาหารมาเลี้ยง
 กนอยทหนายานชนชกไข่ม ครนรงเข้ามารดาชนชกไข่ม
 ชนอานกคคแรงชนเกยวพากันไปทคคเมืองชหนาสิ ครน
 ถงจรงสัง ชนอานใหญ่เอาทอชผงมหงสออยู่ข้าง ในทช่มงก

กับพวกพี่น้องคึกคน จะมาแย่งชิงแก่ไขว้จวนตักเทยกากิม
 ออกจากคุกให้รังไค่ ซินฮานไค่พึ่งคังนแล้ว ก็เอาขนม
 เขยยกยเหล้าเข้าไปแจกคนโทษ เช่นการท่าทานมิให้ผูกม
 สงสัยไค่ แล้วเจ้าจงส่งห่อขฝงมหนังสือข้างในให้อวจนตัก
 แล้วแจกของให้คนโทษเสร็จแล้วกรวบออกมาหาเรา ครน
 ซินฮานรับสั่งของและห่อขฝงม นางเลงสแล้วก็ได้ลงในกน
 ซามข้าว ไปแจกคนโทษข้างในคุกผู้คุมเห็นก็ไม่มีความ
 สงสัยซินฮาน ซินฮานแจกอาหารไปจนถึงอวจนตักส่ง
 ซามข้าวนนไค่ ขณะนั้นเทยกากิมขบขระร้องทักซินฮาน
 ซินฮานก็สั่นศีรษะเสีย ครนแจกอาหารคนโทษแล้ว ก็ออก
 ไปหานางเลงส นางเลงสก็ขซินฮานก็ให้คนห้ามเกยว
 ปรึกษมาย้าน

๑ ฝ่ายอวจนตักกินอาหารซินฮานมาแจก ก็พยกอน
 ขฝงมอยู่ในกนซามแกระออกก็เห็นหนังสือขอยข้างในฮานตัก ก็
 รวูวาเขียนหนังสือขมกงส่งมาว่า คนวนนตาไค่ขนเสียงประ
 ทศสัญญาให้ทกโชกญแจออกมา ฟนของทงขวงจะเข้ามา
 ช่วยแต่อย่าบอกให้เทยกากิมรู้ เมื่อไค่ขนประทศสัญญา
 แล้วจึงคอบขออกเทยกากิมให้รู้ อวจนตักทราขหนังสือแล้ว

กมีความขบถขงนกเขาหนงส่อนนได้ปากเคียว จนกระดาษ
สรเขยตไปหมคแสดวมทงเสียมให้ ไครรรคความ

๑ ฝ่ายนางเลงสามารถาซันชกไป ครนกลบมาถง

บ้านกนเงงความกขซมงกตามซงโค เขาหนงส่อนคตัญญา
ไปให้อวรนตคแสด ซมงกจิงตั้งให้กายนทลวรวณนพ

ครอช ครว.บทรภรรยาชวนเกยนชบเลยมเหมง กยนาง

เลงสามารถาซันชกไป กับบทรภรรยาซันชกไปทรพยสัง

ชงไปคชอยยทเขาเซียวโกชว ให้เคยนทลงสินไปคชอยย

คําเบลชงโตกวนถามทหารในเมืองซันชกไปไลคคความพ นอง

ทงปวงออกปอกให้เคยนทลงสินออกสะกตไว้ให้หลเมงชวย

แตงทวเบคนชชทาน ถาวลยามเคย ให้จคประตคตัญญา

ชนทชยชนดระเบนสำคัญ ให้คคคททงคคคคไปชยทประค

นาทมง ถ้าโคยนเสยงประตคตัญญาแล้ว ให้เอาไฟค

บ้านราชฎวชน ให้ชวยชหล้าอวชชบคไปชยทประคคทมง

ถ้าโคยนเสยงประตคตัญญา ก็ให้เอาไฟคบ้านราชฎว

โหนาชะนแสง บกเชยนเตก ไปคชอยยประตคทมง

ถ้าโคยนเสยงประตคตัญญา ก็ให้เอาไฟคบ้านราชฎวชน

ให้เลยมเหมงเคยงกนชอโค โทนชวนเกยนชบ กิมกกน

ทั้งป่วยไข้ ชุกกเขย็น หลดยกย ไทแบ่งกัน เป็น พวก
 พวกละสคนพวกหนึ่ง ให้ไปคอยสักค้ประท บ้านเมงชองกง
 ปลัดเมืองชหน้าช พวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่ง ให้ไปคอยอยู่
 หนาคูก ถ้าไคยนเสียงประทคสัญญาก ไททหูกเขาไป
 ในคูกชวยลวจนตคเทยกากม และสักค้ทอสิทหารใน
 บ้าน ให้เฮงเบ็กตงเจียเองเตง ไปคอยสักค้อยทบ้านทง
 เขยเเจ้าเมืองชยาให้ยกทหารออกมาชวยไค ให้เนยชอช
 เตงเทยเนคัง ไปสักค้อยทบ้านชชอเตกเจ้าเมืองเล็กเขยยกย
 ชยาให้ชอกมาชวยกันไค ให้เฮงงวนชอ เฮงเทยนไฮชอมอยู่
 ทประทไซหมง ถ้าไคยนเสียงประทคสัญญา ก็ให้เขาชวาน
 พนประทไซหมง ชมงกงจงมคาสังพนองทงปวงว่า ถ้าไค
 ยนเสียงประทคสัญญากให้ทำตามคาสังจงทกคน ทำการ
 สำเรจแล้วให้พากันออกทางประทไซหมง ไปพรชมกันท
 ทายลเขาเขยวโกชววจทกคน พนองทงปวงกคานชลา
 แยกย้ายกันไปคอยอยู่ตามคาสังของชมงกงทกปรการ ทว
 ชมงกงกบงยเตงจคแจจรวจรวมทรพยสังของ ผคณฑยาน
 ชินชกไช

๑๗๐๑—๑๗๒๗ สารานุกรมเด็ก เล่ม ๑—๒๗

หนังสือชุดนี้เป็นลายพระหัตถ์ของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ และสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเทวะวงศ์วโรปการ ทรงโต้ตอบกันเป็นส่วนพระองค์ ประกอบด้วยคำวิจารณ์ คำอธิบายข้อคิดเห็นและข้อสันนิษฐานอย่างละเอียดเกี่ยวกับ วิทยาการต่างๆ ทั้งในด้านวรรณคดี โบราณคดี อักษรศาสตร์ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทยและต่างประเทศ ความรู้เรื่องศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี พระราชพิธีต่างๆ ของไทยและประเทศเพื่อนบ้าน เช่น พม่า มลายู เป็นต้น เป็นเอกสารที่ให้ประโยชน์ยิ่งสำหรับใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงกันกว่าต่อไป

หนังสือชุดสารานุกรมเด็กนี้จะช่วยเพิ่มพูนความรู้รอบตัวอย่างกว้างขวางให้แก่ท่านผู้อ่าน เหมาะสำหรับชนทุกชนทุกวัย ควรที่ท่านจะหาซื้อไว้เป็นสมบัติอันล้ำค่าและเพื่อประดับห้องสมุดของท่านให้งดงามยิ่งขึ้น

๒๐๐๒—๒๐๐๕ ห้องสิน เล่ม ๑-๓

“ห่องสิน” เป็นพงศาวดารจีนที่มีความสนุกสนาน
ไม่แพ้พงศาวดารจีนเรื่องอื่น ๆ มีทั้ง เรื่องรัก รบ และ
อุกนิหารต่าง ๆ กล่าวถึงแผ่นดินสมัยราชวงศ์แย้เป็นต้น
มาจนถึงรัชกาลพระเจ้าตี๋วอ่อง พระองค์เป็นกษัตริย์ที่มี
ไต่ตั้งอยู่ในทศพิศราชธรรม ทรงหลงไหลมัวเมาอยู่แต่ใน
เรื่องกามคุณจนเป็นเหตุให้พระราชราษฎรเดือดร้อน บ้าน
เมืองระส่ำระสายเกิดสงครามรบพุ่งกันใหญ่โต ทงน เหนง
มาจากทรงเชื่อฟัง คำยุยงของนางซันกีสตรีงามผู้มากเล่ห์
นางไต่ใช้เล่ห์เพทุบาย รวมทงกลมารยาสตร์ร้อยแปดยัว
ยวนพระเจ้าตี๋วอ่องทรงหลงไหลเป็นเหตุให้บรรดานาย
ทหาร ซุนนาง และราษฎรต้องเสียชีวิตลงเป็นจำนวนมาก
ถ้าท่านต้องการทราบ ชะตากรรมของพระเจ้าตี๋วอ่อง
และนางซันกีสตรีจะจบลงเช่นไร ขอเชิญท่านซื้อ “ห่องสิน”
อ่านได้ ที่ศึกษาภณทัฬหณชัย ขอรับรองว่าท่านจะไม่ผิดหวัง
หวังเมื่อได้อ่านพงศาวดารจีนเรื่องนี้แล้ว

๒๐๐๑ ไคเก็ก

“ไคเก็ก” เป็นหนังสือเล่มแรกในชุดพงศาวดารจีน
ที่องค์การคำของคุรุสภาจัดพิมพ์ มีเรื่องกล่าวตั้งแต่เริ่ม
ประวัติศาสตร์ คือตั้งแต่ก่อนพุทธศักราช ๒๑๕๔ ถึง
ก่อนพุทธศักราช ๑๒๔๐ ประกอบด้วยเรื่องของกษัตริย์
จีนองค์แรก ๆ ตั้งแต่สมัยที่ได๋ซันเสวยราชย์โดยราษฎรเป็น
ผู้เลือกจนถึงปฐมกษัตริย์สี่ราชวงศ์แฮ่และราชวงศ์เซี่ยว
นอกจากนี้เรื่องไคเก็กยังเกี่ยวกับนิยาย เช่น การสร้างโลก
กำเนิดของมนุษย์ และอภินิหารต่าง ๆ เป็นต้น

ท่านผู้สนใจ โปรดอย่าพลาดหนังสือชุดพงศาวดาร
จีน เพราะนอกจากท่านจะได้รับความสนุกเพลิดเพลิน
แล้ว ท่านยังจะได้ความรู้ทางประวัติศาสตร์อีกด้วย

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาพระปฐมราชวิทยาลัย นครปฐม

๒๕ ธันวาคม ๒๕๐๑

